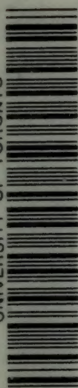

TRACTATUS GRAECI
DE RE METRICA
INEDITI

NOUVELLE COLLECTION DE TEXTES ET DOCUMENTS
publiée sous le patronage de l'ASSOCIATION GUILLAUME BUDÉ

TRACTATUS GRAECI
DE RE METRICA
INEDITI

CONGESSIT, RECENSUIT, COMMENTARIIS INSTRUXIT

W.-J.-W. KOSTER
Gymnasii Erasmiani Praeceptor.

PARIS
SOCIÉTÉ D'ÉDITION « *LES BELLES LETTRES* »
157, BOULEVARD SAINT-GERMAIN
1922

PRAEFATIO

Iam inde a primis studiis metricae arti singulari amore deditus, quaerens, quomodo notitiam meam rei valde intricatae augerem, perspexi hodiernam doctrinam nec sibi constantem nec firmis argumentis nisam nubium multiformium instar pendere ac fluitare, eum autem, cuius opiniones praevaluerunt, *Schroederum* volo, licet ingenii acerrimi impetu multa sagacissime invenerit, tamen iure futuristam metricum, quomodo eum appellavit Italus quidam facetus, nuncupari nec, cum « monstrum horrendum informe ingens » produxerit, quale Aeschylo obtrudit (Aeschyli Cantica^2, p^a 98 : βίαν δ' οὔτιν' ἐξοπλίζει, Aristophanis εἱειειειειειλίσσετε (Ran. 1314) dignum), ducem nobis habendum esse. *Wilamowitz* in libro nuper edito (« Griechische Verskunst », ap. Weidmannos, Berol.) hariolationum magis abstinens, versibus ipsis magis intentus, saniora tradit ; equidem eam viam secutus sum, quam praeiverunt *Studemund* eiusque discipuli, qui, quae in codicibus sparsae extant reliquiae metricorum byzantinorum, excusserunt et magna cura ediderunt.

Concedo ingenium epigonis istis plerumque deesse, nisi in traditis distinguendis et elaborandis (praesertim in sollertissimis illis de hexametri generibus dissertationibus) ; attamen putavi alicuius momenti esse historiam metricae artis graecae in levissimis quoque rebus inves-

tigare, quod nisi omnibus scriptiunculis collectis fieri nequit, itaque, cum peregrinandi in Galliam et Italiam occasio mihi data esset, eam avide arripui et bibliothecas Parisiorum, Romae, Florentiae, Mediolani sedulo perscrutatus sum. Antequam autem fructus huius itineris in medium proferam, nonnulla de eis, quae iam innotuerunt, exponere fas est.

Ex antiquis metricis tres sunt, qui palmam obtinent: *Aristoxenus, Heliodorus, Hephaestio* (Longinus in Prolegomenis ad Hephaestionem, ed. Consbruch p[a] 81). De Aristoxeni studiis metricis (harmonica et rhythmica habemus) nihil innotuit, nisi quod Longinus tradit eius exordium fuisse ex litteris; contra Heliodori ex metrorum finibus, Hephaestionis ex syllaba. Nec Heliodori operibus tempus pepercit; quorum tamen reliquiae servatae sunt in Scholiis ad Aristophanem[1], in Enchiridio Hephaestionis eiusque commentatoribus, nec non in variis Byzantinorum opusculis, in primis Choerobosci Exegesi ad Hephaestionem.

Feliciore fortuna usus est ex his tribus recentissimus, Hephaestio, cuius ars ita praevaluit, ut tradita hephaestionea vocari possit. Extat enim integrum Enchiridion, cui annexi sunt duo tractatus breviores Περὶ ποιημάτων et Περὶ σημείων (ed. Consbruch, Lipsiae MCMVI). Ecce fons, ex quo, quae posteri scripserunt, fluxerunt; inter quos tempore et doctrina proximus *Longinus* philosophus, cui adiungendus *Orus* grammaticus; prioris extant, quae iam laudavimus, Prolegomena; alterum metricae arti operam dedisse testatur Choeroboscus (p[a] 212, ed. Consbr.). Ipse *Choeroboscus* commentarios fusos nec fruge carentes conscripsit.

1. Edidit inter cetera scholia antiquiora metrica aristophanea J.-W. White in « The Verse of Greek Comedy », London, 1912.

Inter seros Byzantinos eminet *Demetrius Triclinius*, vir praeclari ingenii, iure laudatus a Wilamowitzio (« Einleitung in die Gr. Tragoedie », Berol. 1910, p[a] 195). Ille poetas multifarios, quibus operam dedit, secundum metricae leges emendavit ac scholiis explicavit, signum syllabae communis invenit, praefationem de metris ad Pindarum scripsit (vide Boeckhii Pindarum II, p[a] 14), auctor Tractatus Harleyani habetur (ed. Studemund, in Ind. Lect. Hib. 1887-1888, Vratislav.). *Tzetzae* fratres versus de re metrica composuerunt (ed. Cramer in Anecd. Paris. et Oxon.), *Helias* et *Isaac Monachus* (ille in Studemundi Anecd. Variis I, hic in Bachmanni Anecd. Gr. II) capita notissima retractaverunt, *Io. Botaniates* et *Psellus* carmen de metro iambico pepigerunt (in A.V. Studemundi), *Trichas* paraphrasin Enchiridii Hephaestionis scripsit (ed. Consbr.).

Maximi momenti autem sunt *Scholia Hephaestionea* et *Appendices Dionysiaca* et *Rhetorica*.

Scholia Hephaestionea inde a *Westphalio* (in ed. Hephaestionis, Lips. 1866) in duas classes A et B divisa leges apud Consbruchium in ed. Heph. ; ex quibus maxime huc facit *liber V Scholiorum B*, quippe quem Byzantini semper ubique retractaverint. Huic similes sunt congeries, quae inter scholia ad Dionysium Thracem nec non ad Hermogenem extant, quas nomine supra adhibito induit ac Hephaestioni adiecit *Consbruch*.

Anonymorum ceterorum praestantissimi sunt *Anon. Ambrosianus* post *Keilium* in Analectis Grammaticis et *Nauckium* in Lexico Vindobonensi editus a Studemundo in Anecdotis Variis ; *Tractatus Harleyanus*, de quo supra dixi, quem primus edidit *Gaisford* in edit. altera Hephaestionis ; *Pseudo-Hephaestio*, quem e Studemundi schedis publici iuris fecit commentariis adiectis *H. Zur Jacobsmuehlen* (Diss. Philol. Argentorat. X). Praeter

hunc permulti magistri opuscula sua nominibus grammaticorum celeberrimorum ornaverunt; vide Praefationem meam ad Nicetam.

Accuratius rem perscrutanti praesto est conspectus tractatuum in initio editionis Ps. Hephaestionis; Studemundi eiusque discipulorum operum in initio Praefationis Consbruchii ad Hephaestionem; denique *Krumbacheri* in Historiae Litterarum Byzantinarum capite de scriptoribus metricis.

Haec cum typis expressa ac ingenio virorum doctorum munita existunt, ex nondum notis, quae maximi momenti videbantur, praefationibus, varietate lectionum, commentariis instructa editurus sum, huic rei prae ceteris consulens, ne confusio oriatur rebus multifariis sine discrimine coacervatis, nec quicquam, nisi quod ad rem pertineat, curans; quam molesta sit via contraria, Studemundi Anecdota demonstrant.

Et aliam rem demonstrant : anecdota saepe anecdota non esse. In hac tanta studiorum amplitudine fieri vix potest, quin in libello aliquo paucis noto iam edita sint, quae quasi primus oculis gentis doctae subiecturus eras. Ipse Studemund, per multos annos hoc agens, ut reliquias metricorum omnes complecteretur, bis peccavit, cum Pselli a Nauckio (in « Mélanges Gréco-Romains », II), tum Io. Botaniatae a *Cougny* (in « Annuaire de l'Association », a. 1875) editum carmen velut novum exhibens. Cum et ceteri tractatus, quos sub titulo anecdotorum coegit, maxima ex parte iam editi fuerint, sed ab illo demum ea cura, quam par est adhibere, re vera anecdota perpauca manent.

Ergo, si et ipse peccavero, precor, ne nimis irascantur, quos editionis principis gloria privarim nescius ac nolens; fruantur potius lectionibus, quas novas ac fortasse bonas a me erutas operi suo addant.

Restat, ut eis viris, qui me studio ac benevolentia sibi obstrinxerunt, cum Lugduni Batavorum, dum virorum cl. doctrina erudior, tum in itinere, qui bibliothecarum praefecti me ad thesauros sibi creditos admiserunt, gratias agam. Inter priores te, promotor aestumatissime, cl. *Vürtheim,* cum propter hoc ἀκριβείας studium, quo iuvenili ardore saepe in contrariam partem tendentem ab inepta verborum iactatione ad rectam philologandi viam compulisti, tum prae amore, quo semper mihi adfuisti, nomino; nec non, qui rude donatus, nondum defessus, flagranti studio latinitatem tuetur, cl. *Hartman*; at cl. *Van Gelder,* historiae cultori sapientissimo ac doctissimo, et cl. *Bolland,* philosopho Batavorum celeberrimo, gratias agendi facultatem fata non dederunt.

Parisiis autem v. cl. *Théodore Reinach* summa benevolentia et comitate me excepit neque postea unquam mihi defuit; tunc *Gédéon Huet,* Bibl. Nationis bibliothecarius, nuper multis flebili morte abreptus, quo studio patris clari in litteris neerlandicis nominis civibus adesse solebat, et me adiuvit. Romae Instituti Historici Neerlandici ab actis, v. d. *Hoogewerff,* nec non sub-praefectus Bibliothecae Vaticanae, mons. *Mercati*; Florentiae, qui Laurentianae praefecti sunt; Mediolani Ambrosianae rector mons. *Bianchi* grato animo nominandi.

Quorum omnium opera, si quid dignum hac litterarum luce protuli, non minima ex parte factum esse pro certo habeo.

Amstelodami, A. D. M CM XXII.

TRACTATUS URBINAS

Prima notitia huius dissertationis extat apud Studemundum (A. V. pª 185 in calce), nihil certum tradentem ac tres codices indicantem (Hauniensem 1965, Ambrosianum A 110 ord. sup, Parisinum 2760). Apographum hauniense ab illo factum inspexit Voltz (De Helia Monacho etc. pª 47, in Diss. Phil. Argentorat. xi), cum demonstraret eum, qui sub nomine Draconis Stratonicensis (quem Iac. Diassorinum Rhodium fuisse Leop. Cohn in « Philol. Abh. Martin Herz — dargebracht », Berol. 1888, pª 133, sqq, probavit, cuius manum cum in « Draconis » libelli tum in « Philemonis » lexici unico codice deprehenderat ; ergo utriusque auctor iure habetur. Fuit autem Lutetiae circa a. 1550 una cum Demetrio Palaeocappa, Violarii Eudociae auctore, quocum Paris. 2580 conscripsit ; occisus est aº 1563 Cypri, postquam coniurationem contra Venetos fecit) varios metricos scriptores compilasset, et nostrum tractatum dissertationi inseruisse (pª 142, 18-161, 18 ed. G. Hermann, Lipsiae 1812).

Ipse, postquam codicem Parisinum mendis scatentem transcripsi, Romae in Bibliotheca Vaticana traditionem genuinam inveni, quam mihi praebuit cod. Urbinas, unde nomen sumpsi tractatui anonymo imponendum.

Est quidem codex ille nº 151, chartaceus, s^i xiv, ex foll. 387 constans ; singuli folii dimensiones sunt 14, 2 × 21, 7, spatii exarati autem 10, 3 × 15, 2, in 31 versus distributi. Praecedunt textum tria folia, quorum primum vacuum chartaceum, contra alterum et tertium membranacea, illud manu

novicia titulum exhibens : « Maximi Planudae | Nicephorae Gregora | et alia opuscula grammatica », hoc coronam ornamentis foliaceis circumdatam, pictam coloribus violaceo, aureo, coeruleo, qualem et in n° 257 invenies, ubi pendet inferne tessera gentilicia ducum Urbini.

Post Νικηφόρου τοῦ Γρηγορᾶ ἐπὶ τῇ τελευτῇ τοῦ θείου (?) λογοθετοῦ μονῳδία (fol. 1 r°-4 v°) et διάλογος περὶ γραμματικῶν ζητημάτων Planudis (fol. 5 r°-87 r°) absoluta sequitur περὶ ὀρθότητος συντάξεων τοῦ Γλυκέως (fol. 91 r°-116 r°), vacuis relictis, quae intercedunt, foliis tribus.

Reliqua miscellanea omnia enumerare longum est ; sunt magna ex parte tractatus anonymi de grammatica agentes. Denique foll. 337 r°-345 r° leguntur, quae huc faciunt.

Subscriptio haec post eclogam anonymam (quae re vera Thomae Magistri est) dictionum atticarum (inc. αἰχμάλωτον ποιῶ καὶ αἰχμάλωτος γίνομαι) invenitur : ἐτελειώθη τὸ παρὸν βιβλίον, διὰ χειρὸς ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ ἰωάννου, τοῦ ὁδεῖνος (fol. 304 v°).

Manus variae ; ι subscriptum deest ; littera β interdum forma q. d. cursiva scripta.

Alterum codicem, quem iam nominavi, nempe Parisinum 2760, chartaceum, obiter tangam, cum parvi momenti sit. Scriptura mendosa, titulos et initiales rubricatas exhibens, ι-subscriptum plerumque admittens, s° xvi sine dubio adiudicanda est ; notavi formam litterae β, quam alibi non inveneram : β ita ductae, ut semi-circulus inferior in plenum crescat. Foll. 1 r°-18 r° continent tractatum metricum, hic illic in margine rubro repetitis nominibus rerum, de quibus agitur, sive titulis brevioribus additis ; aut atramento pallidiore correctionibus appositis. Reliqua interiectis paginis quattuor vacuis, Γαληνοῦ εἰς τὸ περὶ χυμῶν | Ἱπποκράτους ἢ περὶ | καιρῶν, addita versione latina, cui titulus hic extat : « Galeni in Hippocratem de | humoribus vel de tempestiva humo | rum medicatione, opus, inter | prete et illustratore Nicolao Vigereo | Melodunensi φιλιάτρῳ », initium : « Quemadmodum ad orbis totius fabricam. »

Tertium excussi Ambrosianum A 110 ord. sup, chartaceum, s[i] xv-xvi, de quo breviter Studemund (A. V. p[a] 185 in calce). Compositus est ex variis partibus scriptis aut typis expressis; hae ex duobus libellis latinis, nempe « Phalaridis Epistulae a Francisco Aretino curata(!) », dedicato ill. principi Malatestae Novello de Malatestis; et « Disticha Catonis », quibus hic finis impositus : « Explicit Catonem Impressus Cusenciae | Anno Nativitatis | M CCCC.LXXVIII : | Die Vero xxiii mensis Februarii : | Regnante Serenissimo Rege Ferdinando : | Laus : Deo : | Gratias : Octavi Anus[1] Salomonius de Manfredonia » ; illae, graecae omnes, typis expressa praecedunt ac continent primo loco Phalaridis Epistulas, tunc nonnulla de prosodia (foll. 48 v°-50 r°), denique excerpta metrica, in primis ex nostro tractatu (f. 50 v°); quae excipiunt capita illa trita ex Scholiis B in Hephaestionem desumpta, ea forma, quam Appendicem Dionysiacam vocant, tradita, quibus nonnulla cum in textu (i. a. excerptum ex Helia Monacho, de quo Stud. l. cit.) tum in calce adduntur; notatu digna alio loco dabo. Cuncta unius hominis nunc diligenter, nunc cum socordia scribentis esse videntur, qui et in libellis typis expressis nonnulla adnotavit, ita ut appareat manuscriptum post confectum esse. I-subscriptum fere deest.

Reliquos tres codices, quos cognovi, non vidi.

Unus est Hauniensis 1965, chartaceus, s[i] xv-xvi, quem Stud. l. cit. indicat auctore Carolo Graux. De hoc codice, quominus certa proferam, impedit exilitas notarum, quas de codicibus Hauniae servatis Graux dedit; haec in ed. ultima post mortem summi viri auspiciis Ruellii confecta[2] extant : « In quarto. — En papier. — De la fin du xve siècle. — De 908 pages cotées. » Emptus dicitur Venetiae a° MDCLXVI a Frederico Rostgaard; continere plurimos tractatus de gram-

1. Nempe Octavianus.

2. « Les articles originaux publiés dans divers recueils par Charles Graux. Édition posthume », etc. Paris. Imprimerie Nationale, MDCCCXCIII, p[a] 282 sqq.

matica ac metrica scriptos, inter quos multa inedita. Uhlig in notis Graltio missis de variis docte disserit. De eodem codice breviter rettulit Egenolff in Philol. xxxix, p^a 353 sq.

Insunt particulae grammaticae Constantini Lascaris, inest lexicon περὶ πνευμάτων ex Tryphone, Choerobosco, aliis haustum, quod ad Ammonium Valckenarii legitur. Metrica haec :

P^a 605 : Isaac Monachus Περὶ μέτρων ποιητικῶν [1].

P^a 627 : Περὶ μέτρων. Inc : Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὃ καὶ δακτυλικὸν καλεῖται.

P^a 640 : Περὶ μέτρων πάλιν. Inc : πυρρίχιος ἐκλήθη, ὃ καὶ δίβραχυς.

Excipit p^a 656 Theod. Gazaeus περὶ ποσότητος.

Ergo p^{ae} 627-656 tradunt, quae huc faciunt.

Reliqui duo Matritae servantur, de quibus Zur Jacobsmuehlen in praefatione editionis Pseudo-Hephaestionis non ea cura ac sollertia, quam par est adhibere in re intricata, qualis est tractatuum anonymorum nec valde inter se discrepantium expositio. Haec ex Iriartae catalogo comperi :

Matrit. xl codex est foll. 128, duplicis manus, partim membranaceus (s^i xiv), partim chartaceus (s^i xv), farraginem opusculorum grammaticae ac metricae indolis continens. Derivatus, quod ad partem recentiorem attinet, videtur ex altero, Matrit. xcv, Const. Lascaris manu exarato, ergo s^i xv parti ulteriori tribuendo, eiusdem naturae, sed plura exhibente (foll. 252). Hunc praecedentis archetypum fuisse eo probatur, quod inter utrique communia legitur opusculum ipsius scribae Lascaris περὶ τρόπων καὶ σχημάτων epistula ad discipulos praemissa, cui subscriptio in xcv tantum : ἐν μεδιολάνῳ συνετέθη, αυξϛ ἔτει, i. e. a^o M CCCC LXII [2]. Ea quidem ratio intercedit, ut, qui xl composuerit, addiderit multa, corruperit plurima ; quod patet cum ex lectionibus

1. Ed. Bachmann in Anecdotis Graecis.

2. A^o M CCCC LXXVI eiusdem ibidem Erotemata primus liber graecus typis expressus.

amborum tractatuum Polybii Sardiani de soloecismo et de acyrologia, tum ex collatione tractatus, cui titulus : Ἴδια τίνα πόλεων, exhibentis e. g. in xcv : Ἀργείων αἶσα ἡ μοῖρα ὁ κτύπος, in lx : Ἀργείων, αἶσα· μοῖρα : δοῦπος ὁ κύπος (!). Plura dabit Iriarte.

xcv mihi erit Matr. A, lx Matr. B.

Haec de codicibus; nunc de forma, qua traditur tractatus noster, agendum est.

Urbinatem genuinam traditionem servare dixi non tantum propter aetatem, sed vel maxime, quia solus opus integrum exhibet. In aliis vel fine truncatum ac cum aliis capitibus de metrica agentibus coniunctum vel in brevia excerpta dissectum est. Hoc accidit in Ambrosiano, illud in Parisino ac Matritensibus, nec non, ut videtur, in Hauniensi.

Causa haec est, quod in parte ulteriore non iam de metris, sed de affectionibus dictionum sermo est, ita ut magistri undique tractatus metricos excerpentes ac compingentes hunc locum a proposito alienum omiserint. Iam periodus extat, qua transitus manifestus est : Περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρου καὶ τῶν κατὰ τὰς συλλαβὰς παθῶν εἴρηται· ἤδη δὲ καὶ περὶ τῶν κατὰ τὰς λέξεις αὐτὰς διαληπτέον (p[a] 38, vs. 4). Nec miramur homines istos, quae post εἴρηται sequantur, abiecisse, nulla ratione habita de hiatu oratorio manifesto, cum μὲν οὖν praecedens insequenti δὲ privaretur.

Quae dixi, explicant, cur Urbinate titulo carente περὶ μέτρων in P, H, MA, ἔτι περὶ μέτρων in MB, ubi alii tractatus metrici praecedant, operi superscriptum sit, scilicet ab eisdem magistris materiam illam corradentibus.

Iam vero, quae in P titulo imposito :· περὶ μέτρων πάλιν sequantur, ipse leges inde a p[a] 55, vs. 3; ut res se habeat in Matritensibus, nunc docebo.

Legitur in A f° 168 tit : Περὶ μέτρων, init : Δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὃ καὶ δακτυλικὸν καλεῖται, fin : περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρου καὶ τῶν κατὰ τὰς συλλαβὰς πάθων[1]

1. In initiis etc. ex codicibus vel catalogis describendis etiam vitia retinui.

εἴρηται. Subsequitur f° 175 r° : Περὶ μέτρων πάλιν, init : Πόδες εἰσὶ δισσύλλαβοι τέσσαρες· πυρρίχιος, fin : ἡ β′ καὶ δ′ παὶ ς′ σπονδεῖον, οἷον· Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦραι. Initium idem est ac appendicis nostrae (pa 55, vs. 3), finis autem convenit cum pa 87, vs. 9. Item, quae excipiunt f° 179 v°, tit : Περὶ συνιζήσεως, init : Ὅταν φωηέντων γένηται ἐπάλληλος προφορά, fin : σείων μελίην πηληιάδαο· ἔστι δὲ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, leguntur in ed. mea inde a pa 88, vs. 2 ; nec non reliqua, tit : Πότε τίθεται τὸ ἄρθρον, init : τὰ ἄρθρα προεγνωσμένου τινὸς πράγματος, fin : ὁ ἀπολλωνίου υἱός, qui est finis ed. meae.

Eadem recurrunt in B ordine turbato, nonnullis omissis. Ipse Tractatus Urbinas incipit f° 63 r°, tit : Ἔτι περὶ μέτρων, init : Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὃ καὶ δακτυλικὸν καλεῖται (Cf. Z. Jacobsm. pa 13, cui praesto fuit apographum a° 1883 a Car. Gallando foliorum 61 v°-63 r° et 68 r°-69 v° confectum ; Iriarte nimis incertus).

Desinit autem f° 67 v° : περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρου καὶ τῶν κατὰ τὰς συλλαβὰς παθῶν εἴρηται. Appendicis pars statim sequitur f° 68 r°-69 v°, tit : Περὶ μέτρων πάλιν, init : Πόδες εἰσὶ δισύλλαβοι δ′· πυῤῥίχιος, fin : ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα (Cf. Zur Jacobsm. pa 8 apographum gallandianum secutum). Haec extant in ed. mea pa 55, vs. 3 ; pa 77, vs. 1.

Altera pars omissis, quae intercedunt, legitur f° 51-52, initio in medias res incidente : ἡ δ᾽ ε ἀνάπαιστον ἢ χορεῖον : μόνον : ἐπὶ πάντος γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν, vide pa 83, vs. 3 ; finis cum sollemni convenit : ὁ ἀπολλωνίου υἱός.

Ex eis, quae ex Hauniensi edita sunt, efficio neque hunc ipsum Tractatum Urbinatem integrum exhibere, sed eodem modo ac in P et M metricam eius partem coniunctam esse cum aliis capitibus ; idem docet comparatio cum Ps. Dracone a Voltzio instituta. Initium huius appendicis idem est ac secundi capitis alterorum : (πυρρίχιος ἐκλήθη, ὃ καὶ δίβραχυς, pa 58, vs. 6). De fine nihil legitur ; hoc tantum ex numero paginarum expiscor eum multo plura exhibere quam ceteros huius classis, cum haec ratio inter Tractatus Urbinatis

partem et appendicis, quae utrique communis est, intercedat : in P 19 : 14, in H 13 : 16; ergo in hoc uno appendix tractatum ipsum longitudine superet.

Tertia classis uno Ambrosiano efficitur, orta ex cerebro nescio cuius grammatici iam non, ut prior, membra disiecta colligentis, sed corpus in particulas deformes dissecantis [1]. Eadem pars praesto fuit, quae et auctori alterius classis; titulum περὶ ἡρωϊκοῦ μέτρου finxit, cum de hoc pede in ipso Tractatu ageret, nec, quemadmodum ceteri, corpus capitibus aliis de aliis metris adiectis componeret; clausulam περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρου — εἴρηται omisit, quippe qui cohaerentiam omnino non curaret. Quae dederit, in annot. critic. videbis. Invenies A bonitate P superare, quod et aliis locis et p[a] 12, vs. 5 apparet, ubi verba ἐνίοτε δὲ καὶ δάκτυλον habet, quae alter omittit; contra, quae paulo post leguntur, καὶ ἀμφοτέρων, cum P omittit solo U exhibente.

Ergo, cum prima et tertia classis singulo codice traduntur, alterius IV extant. Caput truncatum his omnibus commune; in appendice conspirant MA et P; cuius paragraphus prima deest in H, pars media in MB. Omnium principem esse MA facile probatur, cum P, alterum integrum, aetate, ac, opinor, bonitate superet. Accedit, quod in omnibus excepto P opuscula Const. Lascaris leguntur, cum autographus tantum est MA. Equidem puto Lascarem auctorem huius classis fuisse, cuius, cui contingit adire Matritam, opus illud ingens thesaurum iure ab Iriarte nuncupatum, ne negligat.

Tertiam ab altera classi deductam esse frequens Parisini cum Ambrosiano conspiratio docet, quod vel maxime apparet p[a] 22, vs. 1, ubi exemplo allato ad positione longam vocalem demonstrandam U habet ἐλπίς, ceteri autem Κάλχας ; deinde πέτρος, ubi ceteri μέτρον (p[a] 23, vs. 9); in versu homerico πύργος, ubi ceteri falso τεῖχος (p[a] 28, vs. 9).

De ipsius Tractatus aetate nihil certum tradi potest nisi

1. Hoc et in Heliae opusculo factum esse iam dixi.

cum s° xiv antiquiorem esse; nam cod. Urbinas teste littera β cursiva potius priori quam posteriori huius saeculi parti tribuendus nec ipse pro archetypo habendus est.

Extat locus (pª 45, vs. 13, ubi vide annot.), quo probatur dissertationem illam de affect. dictionum ante saec. xii compositam esse, sed verisimilius est auctorem Tractatus hanc alibi inventam operi suo accommodasse.

Formam alteram s° xv antiquiorem non esse ac auctorem Const. Lascarem habuisse supra suspicatus sum.

Recensio tertia, nempe Ambrosiana, a codicis scriptore consuta esse videtur, ergo sub finem s[i] xv.

Paulo accuratius de uniuscuiusque codicis fide agamus.

Cum iam visus sit U ceteros aetate, integritate, bonitate superare, tamen archetypus non est. Exempla, quae AP propria nominavi, probant alteram recensionem extitisse. Tunc complures loci adsunt, quibus manifesto ceteris superatur.

Lacunam cum A exhibet pª 33, vs. 14, quam solus P implet; ex vitiis ei ipsi propriis haec adduco:

Pª 22, vs. 1 : ὅταν — ἔχουσιν, ubi ceteri recte ἔχωσιν.

Pª 22, vs. 5 : ἂν ἴδῃς, ubi ceteri recte ἂν ἴδοις.

Pª 22, vs. 7 : ταὐτὸν τὸ ξ δύνανται, ubi ceteri recte τῷ ξ.

Plura addere otiosum est; videat, cui libet, varr. lectt.

Alterius recensionis potior, ubi praesto est, A, stultissimis vitiis ex graece nescientium cerebello natis, quibus P abundat, fere carens, nec non hic illic unice verum tradens, e. g:

Pª 13, vs. 9 : οὗτοσὶ ὁ εἷς στίχος, ubi ὁ εἷς om. U, ὁ om. P.

Pª 16, vs. 1 : δάκτυλος — ἐνδέων μιᾷ συλλαβῇ, ubi U falso ἐνδέον, P vitiose ἐνδεών.

Neque tamen spernendus P, qui, quamvis erroribus fœdatus, hic lacuna (e. g. pª 14, vs. 7), illic interpolatione vitiatus (pª 14, vs. 1), tamen non semel unice adeundus est, e. g. pª 15, vs. 2 : τοῦ πλείους σπονδείους ἔχοντος, ubi deficiente A in U legitur falso τοὺς πλ. σπ. ἔχ. : quin solus lacunam implet, quam supra indicavi.

Ps. Draconi praesto fuit totus tractatus, qualis in Urbinate traditus est ; caret autem appendice. Ergo alteram sive tertiam recensionem fontem fuisse falso putavit Voltz (l. cit. pª 47), cui, quomodo compositus esset tractatus, ignotum erat.

Quaerenti ex Draconis verbis textui adiumentum sitne petendum, apparet haec medio sº XVI conscripta, ergo ne Parisino quidem anteponenda esse ; tunc vero non fideliter rescripta, sed ubicumque fere mutata esse. Iam statim initium apud eum hoc est : Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὃ καὶ δακτυλικὸν ἐπικέκληται· ἡρωϊκὸν μὲν ὅτι Ὅμηρος, ἡ πάντων τῶν ποιητῶν ἀκρότης, κτλ [1], quae vides multum a traditis differre. Etiam iis locis, ubi verba nostri sequitur, multa variat, addit, omittit, plerumque in peius vertens ; variis partibus titulos imposuit, ut in P factum est.

Itaque Draconis lectionibus locum in apparatu critico fere non dedi, sed hic illic in annotatione, quae huc spectant, rettuli, neve quis putet eum, ubi nihil annotarim, semper cum nostro convenire.

Qualis codex ante oculos habuerit, indicari nequit. Hoc tantum constat hunc primae recensionis fuisse ; sed multis locis ab U discedit ac facit cum AP, aut cum A aut cum P solo (vide pª 27, 28, 29). Ergo lectiones archetypi AP Urbinatis cognatus recepit.

Hanc igitur rationem in textu constituendo secutus sum, ut eis locis, ubi ratio vel usus nihil aliud suaderent, scripturam Urbinatis reciperem, at, ubi discedendum putarem, eius auctoritatem permagni non haberem.

Varias lectiones magna cura collegi, ratus editionem principem imaginem ipsam codicum referre opertere, quibus perditis nihil desideraretur. Ceterum hanc viam praeivit Studemund ; qui tamen in hac re meo quidem iudicio nimius fuit. Equidem haec neglexi : primum interpunctionem

1. I. e. initium capitis Περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου Isaaci (Bachm, An. Gr. II, pª 182).

nisi bis terve, ubi alicuius momenti esset, tunc encliticorum accentum — quid enim iuvat var. lect. ἐξάμετρον ἐστίν? —, deinde praepositionis cum voce sequenti coniunctionem, velut διατί sive ἀναφαιδίμῳ ὤμῳ, denique acutum pro gravi aut gravem pro acuto positum. Cetera cuncta dedi.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ[1]

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον, ὃ καὶ δακτυλικὸν καλεῖται, ᾧπερ Ὅμηρός τε καὶ Ἡσίοδος, καὶ ἄλλοι

1. Titulum om. U; miniat. P; περὶ ἡρωϊκοῦ μέτρου A.

Δεῖ γινώσκειν: exordium sollemne magistrorum serioris aevi, e. g. A. V. pª 193: Δεῖ δὲ γινώσκειν καὶ τοῦτο, Anon. Ambr. (A. V. pª 218): Μετὰ ταῦτα τοίνυν δεῖ σε μαθεῖν, Helias (A. V. pª 170): Δέον ἐπίστασθαί σε.

Vitia linguae corruptae sequioris aevi propria non correxi, velut γίνεσθαι pro γίγνεσθαι, pluralis numerus verbi post neutr. plur. subiectum, etc.

Ὅμηρός τε καὶ Ἡσίοδος: Cf. App. Dion. pª 313 Consbr: Ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον, ἐπείπερ Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιὼν τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ. (Eadem similibus locis, e. g. Scholl. B pª 283 Consbr, Ps. Heph. pª 102, Anon. Ambr. II pª 155 A. V, Anecd. Chis. pª 8).

App. Rhet. pª 340 Consbr: Ἡρωϊκὸν δέ ἐστιν, ᾧπερ Ὅμηρος ἐχρήσατο τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιών.

Scholl. A pª 126 Consbr: Ἰδίως δὲ ἐν αὐτῷ τοῦτο ἡρῷον προσαγορεύεται ὡς τῶν ἄλλων πρότερον ἢ ἀρχαιότερον, καθὸ καὶ ἥρωας καλοῦμεν τοὺς τῆς γενέσεως προλαβόντες τὴν τύχην· ἔνιοι δέ φασιν, ἐπεὶ τὰ ἡρωϊκὰ διηγήματα τούτῳ τῷ μέτρῳ καταμετρεῖται. Δεῖγμα δὲ ἡ Ὁμήρου ποίησις καὶ Ἡσιόδου καὶ ὁ κύκλος πᾶς.

Ergo nostro cum App. Rhet. nihil de origine nominis disputante etymologice eam a ἡρώων deducit App. Dion, Scholl. A etiam ex sensu nobilitatis.

πρὸ αὐτῶν[1] τε[2] καὶ μετ᾽ αὐτοὺς ἐχρήσαντο, ἐπιδέχεται πόδας ἁπλῶς[3] ἓξ καὶ μετρεῖται κατὰ μονοποδίαν· δέχεται δὲ κατὰ[4] πᾶσαν[4] χώραν[5] δακτύλους καὶ σπονδείους[6] ἀδιαφόρως ἑκατέρους[7]· ἐπὶ δὲ τῆς τελευταίας καὶ μόνης[8] σπονδεῖόν[9] τε[10] καὶ τροχαῖον, ἐνίοτε[11] δὲ καὶ δάκτυλον[11]· ὧν ὁ μὲν δάκτυλος σύγκειται ἐκ τριῶν συλλαβῶν, τῆς μὲν πρώτης μακρᾶς, τῆς δὲ[12] δευτέρας καὶ τρίτης βραχείας[13]· ὁ δὲ σπονδεῖος ἐκ δύο συλλαβῶν μακρῶν καὶ[14] ἀμφοτέρων[14]· ὁ δὲ τροχαῖος ἐκ δύο καὶ αὐτός, ἀλλὰ τῆς μὲν πρώτης[15] μακρᾶς, τῆς δὲ δευτέρας βραχείας. Καὶ οἱ μὲν δάκτυλοι κατὰ πᾶσαν χώραν τῶν ἓξ[16] ποδῶν τιθέμεναι ἀκωλύτως[17] τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον ἀπεργάσονται· ἄνευ δὲ δακτύλου

---

1. αὐτῆς A. || 2. omm. AP. || 3. ἁπλοὺς P. || 4. καταπᾶσαν U; κατὰ πάσαν P. || 5. χῶραν A. || 6. σπονδίους U. || 7. ἐκατέρους A. || 8. μόνον A; λόνης P. || 9. σπονδίον U. || 10. omm. AP. || 11. verba ἐνίοτε — δάκτυλον om. A. || 12. om. U. || 13. βραχίας P. || 14. omm. AP. || 15. α′ U; πρότης P. || 16. ϛ′ U. || 17. ἀκολύτως P.

Eadem, quae App. Dion, habet noster in appendice (pa 79), minutiis mutatis Nicetas (pa 106), brevius Tr. Harl. pa 16 Stud.

ἐπιδέχεται πόδας: descriptio hexametri fere eisdem verbis ubicumque recurrit. Scholl. B pa 282, App. Dion. pa 312, App. Rhet. p. 339, A. V. pa 155 (Anon. Ambr. II), pa 171 (Helias), pa 189 (Anon. Marcianus, quem mox II codd. parisinis praestantioribus adductis editurus sum), Ps. Heph. pa 42, pa 102, Anecd. Chis. pa 7, append. nostri pa 77, Nicetas pa 106, etc.

δακτύλους καὶ σπονδείους: in marg. exempla pedum addit A: ἥλῐŏς | ἥρως | ἦχος.

ἐνίοτε δὲ καὶ δάκτυλον: nempe in eis versibus, qui δολιχόουροι vocantur, e. g. Κάστορά θ᾽ ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα (Γ 237). Explicantur in capite de heroïco metro Anoni Marci (A. V. pa 189), nec non in variis tractatibus περὶ παθῶν τοῦ δακτυλικοῦ μέτρου, quales extant in App. Dion. pa 325 et in append. nostri (pa 68), ubi vide.

Καὶ οἱ μὲν δάκτυλοι: hinc Ps. Draco ad verba fere nostrum sequitur; nonnulla leviter mutavit, e. g. pro ἀπεργάσονται habet ἐργάζονται.

ἄνευ δὲ δακτύλου: at occurrunt versus holospondei, qualis: Τὼ δ᾽ ἐν Μεσσήνῃ

τὸ [1] ἐλάχιστον [1] ἑνὸς οὐ [2] δύνανται σπονδεῖοι δι' ὅλου τοῦ μέτρου τίθεσθαι.

Σαφέστερα [3] δ' ἂν ἡμῖν τὰ τοιάδε [4] γένοιντο [5] ἐπὶ παραδείγματος αὐτὰ τὰ τοῦ [6] Ὁμήρου ἐκθεμένοις ἔπη [7]· ὃν [8] γάρ [8] τῶν [9] ἄλλων προὔχοντα δίκαιον καὶ τοῦ λόγου προστήσασθαι καὶ ὡς ἀξιόχρεων [10] τῶν λεγομένων [11] ἀναφέρειν μάρτυρα. Αὐτίκα γάρ φησιν [12]·

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

Ἰδοὺ [13] γάρ· οὑτοσὶ [14] ὁ [14] εἷς [14] στίχος ἓξ ποσὶ [15] πεπεράτωται, ὧν [16] ὁ μὲν πρῶτος [17] καὶ ὁ [18] δεύτερος [19] ὁμοίως [20] δάκτυλοι [21], ἐκ [22] μακρᾶς συλλαβῆς καὶ δύο [23] βραχειῶν συγκείμενοι [22—24]· μῆνιν ἄειδε θε [25]· ὁ δὲ τρίτος σπονδεῖος, ἐκ [26] δύο μακρῶν [26]· ἀ πη [25—27]· ὁ δὲ τέταρτος [28] αὖθις [29] καὶ ὁ [30]

1. τοὐλάχιστον A. || 2. οὖ P. || 3. σαφέστατα P. || 4. τοιαῦτα A. || 5. γένοιτο P. || 6 omm. AP. || 7. ἐπί P. Quae sequuntur usque ad Μῆνιν ἄειδε κτλ, ita correpta tradit A : ὃν θεῖον προσαγορεύουσιν ἅπαντες. Φησὶ γὰρ ἐν τῇ τῆς Ἰλιάδος ἀρχῇ· || 8. ὧν γε U. || 9. om. P. || 10. ἀξιόχρεον P. || 11. λεγό μένων P. || 12. φησι P. || 13. ἰδοῦ P. || 14. οὑτοσὶ U ; οὗτοσί ὁ εἷς A ; οὑτοσί εἷς P. || 15. πέσι P. Verba ἓξ — πεπεράτωται sic A tradit : ἓξ ἔχει πόδας. || 16. καὶ ἔστιν UP. || 17. α' U. || 18. om. P. || 19. ἐστὶ addit A. || 20. omm. AP. || 21. δάκτυλος AP. || 22. verba ἐκ μακρᾶς — συγκείμενοι omm. AP. || 23. β' codex || 24. οἷον exemplo praemittunt AP. || 25. signa metrica om. U. || 26. verba ἐκ δύο μακρῶν omm. AP. || 27. οἷον exemplo praemittit A. || 28. δ' U. || 29. omm. AP. || 30. om. P.

ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν (φ 15), qui inter τὰ εἴδη τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου vocantur ἰσόχρονοι. (Ps. Herod. (A. V. p^a 186 = p^a 326 Consbr.), Ps. Heph. p^a 84, Append. nostri p^a 70, ubi vide). Hodierni de coniectura eos removere student ; vide Enchiridium Dictionis Epicae [2] Leeuwenii p^a 43 sq. Cf. quae annotavi ad ὁλοδάκτυλον p^a seq.

δι' ὅλου τοῦ μέτρου τίθεσθαι : post haec verba quaedam de trochaeo pro spondeo in fine posito interpolavit Ps. Draco.

ὃν γὰρ τῶν ἄλλων — μάρτυρα : omisit Ps. Draco.

Μῆνιν ἄειδε : primus versus Iliadis exemplo hexametri etiam Hephaestioni est (Consbr. p^a 21) ; hexametri in trochaeum desinentis Anon^o. Marc^o. (A. V. p^a 189).

πέμπτος[1], δάκτυλοι[2—2a]· ληϊάδεω ἀχι[3]· ὁ δὲ[4] ἕκτος καὶ[5] τελευταῖος[5] τροχαῖος, ἐκ[6] μακρᾶς καὶ βραχείας[6—2a]· λῆος[7].

Εἰ[8] δ' ἐρεῖς, ὅτι δάκτυλος οὐδέποτε σύγκειται[9] ἐκ τεσσάρων[10] συλλαβῶν, νῦν δὲ τὸ[11] δεω ἀχι, δάκτυλον ἀπεργαζόμενον, τέσσαρας[12] δείκνυται ἔχειν[13] τὰς συλλαβάς, μικρὸν ὕστερον εἴσῃ· νυνὶ[14] δὲ καὶ ἄλλον ἐκ τῆς Ὀδυσσείας[15] στίχον[16] ἄκουε[16]· καὶ[17] οὗτος γὰρ ὁ πρῶτος[18] τῶν ἐν ἐκείνῃ ἐστὶν ἐπῶν[17]·

Ἄνδρα μοι ἔννεπε, Μοῦσα, πολύτροπον, ὃς μάλα πολλά.

Πάρεστι[19] δ' ἐντεῦθεν κατιδεῖν, ὃ[20] καὶ[20] πρὸ μικροῦ ἔλεγον, ὅτι καὶ σπονδείου χωρὶς δυνατόν ἐστιν[19] ἐξενεχθῆναι στίχον ἐξ[21] ποσί, κατὰ τοὺς λοιποὺς βαίνοντα[21] ὁλοδά-

---

1. ε′ U ; πέμπος P. || 2. δάκτυλος AP. || 2a οἷον praemittunt AP. || 3. signa metrica om. U. Haec dirempta sunt in P, ubi legitur : δάκτυλος· ληϊα συνίζησις ἐστί· τὸ γὰρ ε καὶ ω εἰς ω μακρὸν παραλαμβάνονται, καὶ οὕτως γίνεται δάκτυλος. δε ω αχι ὁ δὲ ἕκτος κτλ. Ergo, in media pedum expositione, synizeseos explicationem praemittit. Sed paulo post loco magis idoneo iam fiet, secundum auctoris propositum (p^a 18). || 4. δ' U. || 5. omm. AP. || 6. verba ἐκ μακρᾶς — βραχείας omm. AP. || 7. signa metrica om. U. || 8. verba εἰ δ' — στίχον ἄκουε om. A, pro quibus haec habet : σημείωσαι δέ, ὅτι ἐν τῷ ληιάδε ποδί, τὸ η καὶ ι ἀνθ' ἑνὸς μακροῦ παραλαμβάνονται· ἔστι δὲ τὸ πᾶθος (sic) συνίζησις. ἐν δὲ τῇ τῆς ὀδυσσείας ἀρχῇ πάλιν ὧδε. ἄνδρα κτλ || 9. σύγκεται P. || 10. δ′ P. || 11. τῶν τὸ P. || 12. τέτταρας P. || 13. ἔχων P. || 14. νῦν P. || 15. ὀδιασσείας P. || 16. ord. invers. P. || 17. verba καὶ — ἐπῶν om. P. || 18. α′ codex. || 19. pro verbis Πάρεστι — δυνατόν ἐστιν haec A : ἔστι δὲ δυνατὸν σπονδείου χωρὶς || 20. ord. invers. P. || 21. verba ἐξ — βαίνοντα om. A.

ὕστερον εἴσῃ : p^a 18 de synizesi.

καὶ οὗτος — ἐπῶν : om. Ps. Draco.

Ἄνδρα μοι : primus versus Odysseae adducitur ad illustrandam syllabam communem (μοι) ab Hephaestione (p^a 3), nec non a Choerobosco ad hunc locum (p^a 187 et 196 Consbr.); caesuram post tertium trochaeum a Ps. Heph. (p^a 64); diaeresin bucolicam ab Helia (p^a 173 A. V.).

βαίνοντα ὁλοδάκτυλον : doctrina de spondeorum ac dactylorum commutatione in tractatibus περὶ σχημάτων explicatur, brevius in libr. II

κτυλον, πλήν[1] γε[2] τοῦ τελευταίου[3] ποδός[4]· ὅσγε[5] καὶ κρείττων τῶν στίχων δοκεῖ εἶναι τοῦ[6] πλείους σπονδείους ἔχοντος, ὡς εἶναι τὰς πάσας[7] συλλαβὰς δεκαεπτά[8], πεντεκαίδεκα[9] μὲν τῶν πέντε[10] δακτύλων, δύο δὲ τοῦ ἑνὸς καὶ τελευταίου, ὅς[5] ἀμφήριστός[11] ἐστιν, εἴτε[12] δάκτυλος

1. πλῆν P. || 2. om. A. || 3. τελευτέου P. || 4. om. A. || 5. verba γε καὶ — τελευταίου, ὅς om. A. || 6. τοὺς U. || 7. πᾶσας P. || 8. ιζ′ U. || 9. πέντε καίδεκα P. || 10. ε′ U || 11. ἀμφίβολος A. || 12. om. P.

Scholl. B (pª 263 sqq.) et apud Ps. Draconem (pª 136), magna verbositate in Anon. Ambr. (pª 216 sqq. A. V.).

Μονόσχημα ibi sunt holodactylus et holospondeus ; nihil autem dicitur neque de holodactyli praestantia neque de holospondei absentia. Sed cf. Tr. Harl. (pª 17) : κάλλιστον μέν ἐστι (sc. τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον) συντεθῆναι δι᾽ ὅλων δακτύλων, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα μέτρα διὰ τῶν οἰκειοτάτων ποδῶν.

Reliquus locus est Ps. Heph. pª 60, ubi ad μονόσχημα illustranda solus holodactylus versus affertur (A 13); sed, quia et in ceteris figuris enumerandis unum tantum exemplum extat, hinc effici nequit, ut holospondeum existere auctor neget.

Scriptores latinos de figuris enumerat Studemund (A. V. pª 216).

Holospondeum inter metri κακίας habuit Anon. Ambr. sub nomine σπονδειακὴ διάθεσις (A. V. pª 215) ; inter τὰ εἴδη hexametri vocatur ἰσόχρονος (cf. pª 70).

ὅσγε καὶ — ἔχοντος : om. Ps. Draco, quamquam satis gravia sunt.

ἀμφήριστός ἐστιν : ex tribus explicationibus ultimi hexametri pedis prima etiam Hephaestionis est ad A 1 disserentis : ἐπὶ γὰρ τῆς ἐσχάτης λέξεως τῆς λ̄η̄ο̄ς̄ λείπει ὁ δάκτυλος μιᾷ συλλαβῇ (pª 21); altera primae posthabetur a Ps. Heph. pª 51 et 71, nec non in tractatiunculo ex codice A. nostri (pª 97) : Δοκεῖ δὲ ἐπὶ τέλει τὸν τροχαῖον ἐπιδέχεσθαι, τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλ᾽ ἔστιν ὁ τροχαῖος δάκτυλος ἐλλείπων μιᾷ συλλαβῇ, τῇ τελευταίᾳ ; tertia probatur a Masqueray (Traité de Métrique grecque pª 31) : « C'est simplement un vers dactylique dont le dernier pied, comme dans toutes les périodes du même rythme, doit être un spondée, non un dactyle. Or, toute syllabe finale de vers ancien étant indifférente, le spondée est souvent remplacé, en fait, par le trochée » ; quae fere conveniunt cum graecis auctori ipsi ignotis !

εἴτε δάκτυλος — μιᾷ συλλαβῇ : ex his Ps. Draco

ὢν[1] τυγχάνει ἐνδέων[2] μιᾷ συλλαβῇ, εἴτε[3] τροχαῖος, εἴτε σπονδεῖος βραχυνόμενος κατὰ τὴν τελευταίαν[4] συλλαβήν[5].

Δεῖ[6] γάρ σε καὶ τοῦτο εἰδέναι, ὡς, εἰ καὶ τροχαῖον λέγομεν τὸν τελευταῖον[7] πόδα τὸν ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας[8] συγκείμενον, ἀλλ' οὖν δύναται καὶ σπονδεῖος ῥηθῆναι βραχεῖαν ἔχων τὴν τελευταίαν[9] συλλαβήν. Ἔστι γὰρ τοῦτο λεγόμενον παρὰ τοῖς μετρικοῖς, ὅτι δὴ[10] παντὸς μέτρου ἡ τελευταία συλλαβὴ ἀδιαφόρως τίθεται, εἴτε[11] μακρὰ[12] τύχῃ[13] οὖσα, εἴτε[11] βραχεῖα[6]. Τοῦτο[14] δ' ἔνιοι[14] μὴ εἰδότες νομίζουσι τροχαίους εἶναι πάντας[15], ὅσοι κατὰ τὸν τελευταῖον[16] πόδα εἰς βραχεῖαν συλλαβὴν[17] λήγουσιν.

Ἀλλ'[18] ὅμως ἐνταῦθα κείσθω[19] τροχαῖος εἶναι, ἑτέρωθι[20] δὲ[18] πολλαχοῦ καὶ[21] σαφῆ[22] σπονδεῖον[23] εὑρήσεις[24] ἐπὶ[22] τοῦ τελευταίου ποδὸς[22] κείμενον[25], καὶ[25] ἔστιν ὅπου καὶ

1. ὢν P. || 2. ἐνδέον U ; ἐνδεών P. || 3. εῖτε P. || 4. τελευτίαν A. || 5. συλλαβεῖν P. In A. sequitur : (συλλαβήν), ἥτις τίθεται ἀδιαφόρως. Haec apposuit, qui excerpsit ; nam in sequentibus ab eo omissis de syllaba ancipiti disseritur. || 6. verba Δεῖ — εἴτε βραχεῖα om. A. || 7. τελευτταῖον P. || 8. βραχίας P. || 9. τελευτέαν P. || 10. δὴ scripsi ; δεῖ U, δὲ P ; δὴ etiam Ps. Draco || 11. εῖτε P. || 12. perispom. superposito acuto P. || 13. τύχει U. || 14. ὅθεν τινὲς A. || 15. πάντας ante εῖναι U, ante νομίζουσι A. || 16. τελευτέον A. || 17. om. A. || 18. verba Ἀλλ' ὅμως — ἑτέρωθι δὲ om. A. || 19. κεῖσθω P. || 20. ἑτέρωθι P. || 21. γὰρ A. || 22. σαφῃ P ; pro ulterioribus habet A : ἐπὶ τῆς τελευταίας χώρας, quae priora praecedunt. || 23. σπονδῖον A. || 24. εὑρήσης A. || 25. om. A.

omittit : εἴτε δάκτυλος ὢν τυγχάνει, omni sensu locum privans.

μακρὰ τύχῃ : in praecedd. constructione simili τυγχάνει ; at nolui contra codices graviorem mutationem inferre ; τύχει U. nihil est, sed τύχῃ P. (quocum facit Ps. Draco) accipiendum puto quasi coni. generalem auctori sequioris aevi imputandum.

ἔνιοι μὴ εἰδότες : quos velit, nescio. Scholia B (ceterique tractatus fere eadem, e. g. Helias p[a] 172 A. V.) habent : Ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται καὶ τροχαῖον· ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία συλλαβή (p[a] 283) ; qui locus prope abest a nostro, nec huic auctori inscientia, quod attinet ad ultimam indifferentem, imputari potest.

σαφῆ δάκτυλον, ὥς ἔστιν ἐκεῖνος τῶν στίχων [1] ὁ ἐπὶ τέλους[2] ἔχων· θεοειδέα[3].

Ἤδη[4] δέ τις πούς[5] ἕκτος καὶ τελευταῖος τρισύλλαβος ὢν ἐκ μακρᾶς μὲν τῆς πρώτης[6] καὶ τρίτης[7] συλλαβῆς, ἐκ βραχείας δὲ τῆς δευτέρας[8] ὤφθη[9] συγκείμενος, ὥς ἐν ἐκείνῳ εὑρήσεις τῷ ἐπὶ τέλους ἔχοντι· πυρὶ κηλέῳ[10]· πούς[11], ὅστις καὶ συμβαίνουσαν τῇ δυνάμει τὴν κλῆσιν ἐδέξατο ἀμφίμακρος[12] καλούμενος παρὰ τὸ[13] ἀμφοτέρωθεν μακρὰς ἔχειν τὰς συλλαβάς.

1. στίχίων P. || 2. τοῦ τέλους AP. Articulum in hac locutione postea om. P. || 3. signa metrica A. solus. Idem deinceps : ὁμοίως ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐστιν εὑρεῖν καὶ ἀμφίμακρον, ὡς ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἐν τῷ τέλει· πυρὶ εἰκέλω. In marg. repetitur : εἰκέλων. Exit huius cod. fol. 50 v°; quae sequuntur, illos varios tractatus continent, de quibus in praef. dixi. Iam f° 53 v° denuo loci ex nostro afferuntur ; vide p. 21. || 4. εἴδη U. || 5. ποῦς U. || 6. α′ U. || 7. γ′ U. || 8. β′ U. || 9. αὖθις P. || 10. signa metrica adieci. || 11. om. P; ποῦς U, quem secutus sum propter auctoritatem, nec a prolixo sermone talem epanaphoram alienam esse putavi. || 12. ἀμφιμάκρος P. || 13. τῷ P.

ἔχων· θεοειδέα : e. g. Γ 27 : Ὣς ἐχάρη Μενέλαος Ἀλέξανδρον θεοειδέα. Alium adduxit loco nostro Ps. Draco : Εἴ που ἐσαθρήσειεν Ἀλέξανδρον θεοειδέα (Γ 450).

Huius πάθους, quo hexameter δολιχόουρος (δολιχοῦρος scripsit Studem. in Ps. Herod. p[a] 188 A. V.) efficitur, sollemne exemplum est Γ 237 : Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα (Ps. Herod. l. cit, Ps. Heph. p[a] 85) ; aut ε 231 : Λεπτὸν καὶ χαρίεν, περὶ δὲ ζώνην βάλετ' ἰξύϊ (Scholia B p[a] 290[1], App. Dion. p[a] 323). L. c. Ps. Heph, cui conveniunt Tr. Harl. (p[a] 19), Isaac (p[a] 185), noster (p[a] 75, ubi vide), item adducitur ι 347 : Κύκλωψ, τῆ, πίε οἶνον, ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα κρέα, quasi novum πάθος (μακροσκελής) ; pro quo Ps. Heph. p[a] 52=72 et Ps. Draco p[a] 138 : Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφικόμεθ' ἄκρον Ἀθηνέων (γ 278).

Versus γ 278 δολιχόουρος dicitur praeter μακροσκελής a Ps. Dracone ; ι 347 δολιχόουρος tantum in anonymo Paris. Consbruchii (p[a] 350) et in Anon. Ambr. p[a] 214 A. V.

ἔχοντι· πυρὶ κηλέῳ : hunc finem versus praebent Θ 235, θ 435.

Παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν : haec verba usque ad Ῥητέον δὲ ἤδη omittit Ps. Draco.

1. Ubi scribe χαρίεν pro χάριεν.

῞Οπως μὲν οὖν[1] οἱ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου πόδες[1] προσαγορεύονται[2] — καὶ[3] οὐκ ἔστι παρὰ τούτους ἐν[4] αὐτῷ θεωρῆσαι[3] —, εἴρηται. Ῥητέον δὲ ἤδη[5] καὶ περὶ οὗ μικρῷ[6] πρόσθεν ἐμεμνήμεθα, δακτύλου[7] τετρασυλλάβου, ὃς[8] ἔστι[8] μὲν οὔ[9], δοκεῖ δὲ εἶναι πάθους αὐτῷ τινος ἐπισυμβαίνοντος· ὅπου γε καὶ[10] τῷ σπονδείῳ ταὐτὸν τοῦτ᾽ ἐγγίνεται. Ἔστι μὲν γὰρ καὶ οὗτος οὐδέποτε τρισύλλαβος, δοκεῖ δ᾽ ἐνίοτε τοῦτο πάσχειν, δι᾽ ἣν αἰτίαν καὶ[11] ὁ δάκτυλος, ἥτις αὐτίκα δὴ μάλα εἰρήσεται.

Ἔθος ἐστὶ τοῖς ποιηταῖς, ὅσοι τῷ ἡρωϊκῷ κέχρηνται[12] μέτρῳ[12], ἐπειδὰν[13] δύο συνέλθωσι φωνήεντα, καὶ ὦσι καθαρὰ συμφώνου τινός, πρὸς τὴν χρείαν ἑκάστοτε τοῦ μέτρου ἀντὶ μιᾶς συλλαβῆς αὐτὰ δέχεσθαι μακρᾶς. Καὶ καλοῦσι τὸ πάθος συνίζησιν, οἱ δὲ καὶ συνεκφώνησιν, παρὰ

1. om. P. || 2. πρόσαγορεύονται P. || 3. verba καὶ — θεωρῆσαι crucibus postea appositis saepsit P ; continuatur oratio in U, ubi ὡς praemittitur voci καὶ; vide comment. || 4. ἐκ P. || 5. ἤδει nunc P. || 6. μικροῦ P. || 7. τε sequitur in P. || 8. ὅς ἐστι U. || 9. οὐ P. || 10. om. P. || 11. om. P. || 12. ord. invers. P. || 13. ἐπειδ᾽ ἂν P.

καὶ οὐκ ἔστι : lectionem Urbinatis (ὡς καὶ οὐκ ἔστι κτλ), qua colon illud pendet a verbo εἴρηται, reieci, quia in praecedentibus nondum dictum est nullos alios pedes in hexametro extare ; debuit etiam scribi καὶ ὡς.

Praetermisit auctor pyrrhichium, quem in versibus q. d. μείουροι in fine hexametri invenimus (e. g. αἰόλον ὄφιν).

δακτύλου τετρασυλλάβου : vide p^a^ 14.

Ἔθος ἐστὶ : titulum Περὶ τῶν καλουμένων συνιζήσεων praefixit Ps. Draco, συνίζησις εἴτε συνεκφώνησις P.

συνίζησιν : Cf. Heph. p^a^ 8 ; Choerob. p^a^ 208 ; Scholl. A p^a^ 105 : Scholl. B p^a^ 286 ; App. Dion. p^a^ 318 ; Ps. Heph. p^a^ 43, 54, 89 ; Anon. Ambr. p^a^ 240, 244 ; Anon. Marc. p^a^ 191 ; Helias p^a^ 177 ; Isaac p^a^ 179 (Bachm.) ; Ps. Draco p^a^ 146 ; Tr. Harl. p^a^ 12.

Notatu dignum est synizesin apud Hephaestionem vocari συνεκφώνησιν, quod nomen a Choerobosco (Ἐνταῦθα περὶ τῆς συνεκφωνήσεως οἱονεὶ συνιζήσεως βούλεται διαλαβεῖν) et Scholl. A explicatur voce συνίζησις, quae apud seriores praevalet ; non-

τὸ συνιζάνειν καὶ [1] συγκαθῆσθαι [1] συνεκφωνούμενα καὶ οἱονεὶ ἀμφότερα [2] ἓν [2] γίνεσθαι, καὶ ποιοῦσι τοῦτο πολλαχοῦ πρὸς τὴν χρῆσιν. Τοῦ γὰρ δεω ἀχι [3] τὸ [4] μὲν [4] δεω [4] ἀντὶ μιᾶς συλλαβῆς [5] λογιστέον μακρᾶς [5], ἐπεὶ μεταξὺ [6] τοῦ ε καὶ ω οὐδέν τι πρόσκειται· τὸ δὲ ἀχι [7] ἀντὶ [8] δυοῖν [8] βραχειῶν [8], αἳ σύμπασαι [9] συμπληροῦσι τὸν δάκτυλον.

1. om. P. || 2. ord. invers. U. || 3. pro his δέπαχι P. || 4. τοῦ μὲν δε̄ καὶ ω̄ U; τὸ μὲν δε̄ ω̄ P. In Urbinate compendium vocabuli καὶ cum ω̄ coniunctum abiit in στῶ. || 5. sedem commutant in P. || 6. μετὰ P. || 7. ἄχι P. || 8. δυοῖν βραχὺ ὧν U. || 9. σύμπαναι P.

numquam συνεκφώνησις additur, sed secundo loco (e. g. apud Ps. Heph. p[a] 89 : Συνίζησις τοίνυν καὶ συνεκφώνησις). Eustathius ad Il. Α 1 (p[a] 12 ed. Rom. [1]) συνεκφώνησις ἤτοι συνίζησις habet, sed post semper συνίζησις dicit; videtur ex Hephaestione antiquius nomen petivisse, quo initium disputationis illustraret.

Noster eam tantum synizesin affert, qua duae syllabae in unam longam coalescunt ; Hephaestio V enumerans illam quoque, qua in unam brevem abeunt, tradit adiciens eam esse rariorem in hexametro. Choeroboscus ex Heliodoro etiam trium in unam syllabam synizesin demonstrat exemplo ab Anacreonte petito. Hephaestionem ceteri secuti sunt, quibus addatur append. nostri p[a] 88 ; vide etiam p[a] 78.

δεω Ἀχι : haec synizesis etiam affertur Scholl. A p[a] 109, Anon. Ambr. p[a] 244, Anon. Marc. p[a] 191, Ps. Heph. p[a] 54=90.

Alibi de synizesi nulla ratione habita numeratur hic versus inter affectu, q. d. προκοίλιον, insignes, e. g. in anonymo Paris. Consbruchii (p[a] 350), Anon. Marc. p[a] 190; in Anon. Ambr. (p[a] 213) dicitur λαγαρὸς versus noster prava huius affectus interpretatione, qua, cum re vera versum in medio mora carentem significet (e. g. Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντάπερ ἔμπης, Ps. Herod. p[a] 187 A. V.), nunc contra syllaba abundans indicatur; cf. annot. ad p[m] 74.

Anon. Ambr. (p[a] 243) sive synizesin sive τὸ πάθος τοῦ προκοιλίου admittit. Fuse de eodem versu Eustathius ad Α 1 (p[a] 12 ed. Rom.) prius per synizesin eum explicans; tunc nullo discrimine προκοίλιον eum dicit.

ἓν γίνεσθαι : ἓν γίγνεσθαι Ps. Draco formam veterem loco noviciae restituens.

συμπληροῦσι τὸν δάκτυ-

1. Cuius paginarum numerum et ceteris locis, ut solent, adhibui.

Μετρήσαις[1] δ᾽ ἂν καὶ ἄλλους οὑτωσὶ[2] παμπόλλους[3]·

Τρῶας[4] δηϊώσωσι ἕλωσί[5] τε Ἴλιον ἱρήν.

Τὸ μὲν Τρῶας ἐστὶ[6] σπονδεῖος δισύλλαβος, τὸ δὲ δηϊ̄ω̄ σπονδεῖος καὶ αὐτὸς[7] ὑπάρχων[8] τρισύλλαβος ὁρᾶται διὰ τὴν συνίζησιν τοῦ ῑ καὶ τοῦ[9] ω̄, ὡς εἶναι τὸ μὲν δ̄η̄[10] μίαν συλλαβὴν μακράν, τὸ δὲ ῑω̄[11] ἀντὶ ἑτέρας μακρᾶς καὶ ταύτης[12].

Καὶ περὶ μὲν τούτων[13] οὕτως· ἐπεὶ δ᾽ ἑνὸς ἑκάστου συμφώνου δύναμιν[14] καὶ[14] φωνήεντος ἔμαθες καὶ τίνα μὲν τῶν φωνηέντων[15] βραχέα, τίνα δὲ μακρά[16], τίνα δὲ μέσα, ἃ δίχρονα καλοῦσι, καὶ τῶν συμφώνων αὖθις τίνα μὲν τὰ

1. μετρήσεις U. || 2. οὗτωσι P. || 3. παμπόλους P. || 4. τρώας U. || 5. ἕλωσί U; ἑλωσί P. || 6. ita accentus disposuit U, bene, nam Τρῶας extra nexum periodi est; τρῶας ἔστι P. || 7. ποὺς addit P. || 8. ὑπαρχῶν U. || 9. om. P. || 10. δῆ P. || 11. ῑ καὶ ω̄ U. || 12. ταῦτης P. || 13. τοῦτων P. || 14. καὶ δύναμιν καὶ U; δύναμιν P. || 15. φωνιέντων U || 16. μακρὰν P.

λον : addit Ps. Draco perversissime : Ἰστέον δὲ, ὅτι ἡ περιττὴ δοκοῦσα ἐνταῦθα συλλαβή, ἔνθα ἡ συνίζησις γίνεται, ἤγουν τοῦ ω̄, πάθος ἐστὶ προκοιλίου στίχου. Immo, si πάθος admittis, synizesin omittis, quod fugit Ps. Draconem ; cf. p^a 73 annot.

Sequuntur apud eundem V synizeseos genera ex Hephaestione et Isaaco (p^a 180) consuta s. titul. Περὶ εἰδῶν συνιζήσεως ; adducitur, ut in nostro, Δ 416 ; reliqua verba nostri ad synizesin pertinentia non habet.

Τρῶας δηϊώσωσι : Δ 416. Codices Iliadis hiatu vitato cum ν-ephelc, quo tamen omisso homoeoteleuton perfectius evadit. Plerique, i. q. Venetus A, quos editores secuti sunt, ηι diphthongum habent, cum noster, una cum nonnullis mss. poëtae, manifesto duabus vocalibus. Hic versus apud alios de re metrica scriptores (praeter Ps. Draconem nostrum secutum) deest.

ἐπεὶ δ᾽ ἑνὸς : inde denuo Ps. Draco pergit nostrum describendo s. titul : Περὶ κοινῆς συλλαβῆς τεχνολογικῶς.

μέσα, ἃ δίχρονα : τὰ δίχρονα, de quibus Herodianus librum composuit (incertum, utrum per se stantem an Catholicae Prosodiae partem, cf. P. W. VIII, p^a 964), inde a Dionysio Thrace (ed. Uhlig p^a 10) vocantur vocales ΑΙΥ, quod in versibus modo longae, modo breves

φύσει βραχέα ἐκτείνουσι καὶ ποιοῦσι θέσει μακρά[1], τίνες δὲ τῶν διφθόγγων φύσει μακραὶ οὖσαι ἔστιν ὅτε ἀντὶ βραχέων[2] λογίζονται, δεῖ σε λοιπὸν καὶ ἐνταῦθα μαθεῖν καί[3], πότε καθ' ὃν καιρὸν τὰ φύσει βραχέα τε καὶ μακρὰ τὸ ἡρωϊκὸν ἑκάτερα μετατίθησι μέτρον καὶ ἀντὶ μακρῶν μὲν τὰ βραχέα, ἀντὶ βραχέων δὲ τὰ μακρὰ δύναται[4] κεῖσθαι ποιεῖν[5].

Θέσει[6] μὲν οὖν μακρὰ γίνονται[7] τὰ φύσει βραχέα φωνήεντα[8], ὅταν[9] ᾖ[10] δύο σύμφωνα ἔμπροσθεν αὐτῶν[11]

1. μακρᾶ P. Tunc haec inserit ex superioribus repetita : τίνα δὲ μέσα, ἃ δίχρονα καλοῦσι || 2. βραχέος P. || 3. om. P. || 4. δύνανται P. || 5. hinc denuo incipiunt excerpta ambrosiana : περὶ συλλαβῆς | Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ, τὰ φύσει βραχέα θέσει μακρὰ γίνεται· καὶ τὰ φύσει μακρὰ θέσει βραχέα. θέσει μὲν οὖν κτλ. || 6. δὲ addit P. || 7. γίνεται A. || 8. om. A ; φωνηέντα P. || 9. ὅτ' ἂν P. || 10. omm. AP. || 11. αὑτῶν codd.

habebantur. Dionysio Halicarnassensi etiam μεταπτωτικὰ sunt (de comp. verb. c. xiv), Aristidi Quinctiliano (ed. Jahn p^a 54) τὰ μεταξύ ; alia apud alios nomina viguerunt, quae enumerat Kuhn in Breslauer Philol. Abh. vi, Breslau 1893, ubi omnia ad doctrinam περὶ διχρόνων leges (p^a 17 sqq.).

Orta est ex observatione versus homerici : Ἆρες ἄρες βροτολοιγὲ κτλ (E 31), ubi littera α prior longa, altera brevis est. (Apud ipsum Dion. Thr. hic versus non adducitur, sed iure Kuhn (p^a 18) suspicatur eum hunc voluisse, cum dicat vocem ἄρης nunc brevem, nunc longam initialem admittere.)

Tunc et aliis locis idem fieri demonstrare conati sunt ; temporibus denique Byzantinorum poëtae nullo fere discrimine in eadem voce AIY nunc pro brevi, nunc pro longa habuerunt. (Cf. Ioannem Botaniatem in verss. de iambico metro p^a 203 A. V. nec non Anon. Marc. p^a 194). Accuratissime uniuscuiusque scriptoris consuetudinem in eis litteris adhibendis indagavit Kuhn, qui tamen locum nostrum iam in Ps. Dracone traditum fere neglexit.

Θέσει μὲν οὖν : cod. P. in marg : πότε γίνεται συλλαβὴ μακρὰ θέσει.

De eadem re Anon. Marc. p^a 193-194. Fons est Heph. p^a 2-3.

ἔμπροσθεν : pro ὄπισθεν saepe a serioribus adhibitum. Cf. Anon. Marc. p^a 193 : ὁσάκις γὰρ τεθῶσι δύο σύμ-

ἔχωσιν[1], ὡς ἐν τῷ ἐλπίς[2]· τὸ γὰρ λ̅ καὶ π̅[3] ἐκτείνουσι τὸ ε̅[4]· ἢ ὅταν διπλοῦν σύμφωνον αὐτοῖς προσκέηται[5], ὡς ἐν τῷ Ἀριστόξενος· τὸ[6] γὰρ ο̅[7] φύσει βραχὺ ὂν[8] προσκειμένου[9] τοῦ[10] ξ̅ τοῦ διπλοῦ γίνεται θέσει μακρόν, καὶ τοῦτο[11] ἐφ' ἁπάντων ἂν ἴδοις[12], ὅσα τῆς αὐτῆς τυγχάνουσιν ὄντα φύσεως. Καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ ζ̅[13] διπλοῦν ὂν καὶ τὸ ψ̅, ὡς καὶ πρῴην[14] ἔγνως, ταὐτὸν[15] τῷ[16] ξ̅[17] δύνανται[18], οἷς ἂν[19] φωνήεσι προστεθῶσιν.

Ἀλλὰ[20] ταῦτα[21] κοινὰ ταύτῃ πάντῃ[22] παντός ἐστι[20] μέτρου[23] δέχεσθαι[23], καὶ[24] οὐ[25] τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου μόνου[24], ὥσπέρ που[26] καὶ τὰ ἀμετάβολα σύμφωνα[27] σὺν ἑτέροις συμ-

1. ἔχουσιν U. || 2. κάλχας AP. || 3. χ̅ AP. || 4. α̅ A ; κα̅ P. || 5. πρόσκειται A ; πρόσκηται P. || 6. omnia, quae sequuntur usque ad Ἀλλὰ ταῦτα, om. A. || 7. στο̅ codd. || 8. ὃν P. || 9. προκειμένου P. || 10. τὸ P. || 11. τοῦτ' U. || 12. ἴδῃς U. || 13. ξ P. || 14. ι- subscript. et P. omisit. || 15. ταυτὸν codd. || 16. τὸ U. || 17. ζ̅ P. || 18. δύναται P. || 19. iteravit U. || 20. pro verbis Ἀλλὰ — ἐστι A habet : ἔστι δὲ ταῦτα ἐπὶ παντὸς || 21. ταυτὰ P. || 22. habet U. solus. || 23. ord. invers. A. || 24. verba καὶ — μόνου om. A. || 25. ἐυ P. || 26. ποῦ P. || 27. om. A.

φωνα ἔμπροσθεν τοῦ βραχέος, ἐκτείνεται.

ἐλπίς : iam dixi in Praef. (p^a^ 7) exempla alia U, alia AP adhibere ; puto, qui alteram classem composuerit (Lascarem ?), ea de consilio mutavisse ; error scribae non est. Voci ἐλπίς praemittit ἅλς Ps. Draco.

Cod. A exempla hoc et sequentibus locis usitata i. m. iterat : κᾰλχας, ἀριστο̄ξενος, με̆τρον, θε̄νῐᾰ, ἤριπε, τῶ ο̄ῖ ᾰ. Erravit autem, cum signa morae tribus prioribus apposuit.

Ἀριστόξενος : ἔξω praemittit Ps. Draco.

καὶ τὸ ζ̅ : exempla harum duplicum apud Anon. Marc. sunt ἔζη, ὕψος (p^a^ 194).

καὶ τὸ ψ̅ : et praecedentia additis vel iteratis vel enervatis multis rebus corrupit et inde praesertim plane eadem significantia adiunxit Ps. Draco : ἢ ὅταν εἰς διπλοῦν σύμφωνον λήγῃ ἡ συλλαβή, οἷον Ἄραψ, Πέλοψ. Vides, qua fuerit stultitia.

ὥσπέρ που καὶ τὰ ἀμετάβολα : apud nullum de re metrica auctorem antiquum mentio fit differentiae inter atticorum et epicorum poëtarum licentiam in correptione admittenda. Inde ab

φώνοις τοῖς φωνήεσι[1] προστιθέμενα[2]. Οὐ γάρ, ὥσπερ καὶ[3] τὰ λοιπὰ[4] σύμφωνα, οὕτω[5] καὶ τὰ τέσσαρα[6] ἀμετάβολα τοῖς βραχέσι φωνήεσι[7] προσκείμενα ἐκτείνουσιν αὐτὰ ἀεί, ἀλλ' ἕξεις[8] ἄδειαν κᾀκείνων[9] προσκειμένων[10] ἐπὶ τοῦ βραχέος τηρῆσαι τὸ βραχὺ φωνῆεν· δεῖ[11] δὲ προηγεῖσθαι ἕτερον σύμφωνον τῶν ἀφώνων μετὰ τὸ φωνῆεν εὐθύς, εἶτα κεῖσθαι τὸ ἀμετάβολον, ἀλλὰ[12] μὴ ἢ δύο εἶναι τὰ ἀμετάβολα ἢ πρὸ τοῦ ἄλλου συμφώνου τὸ ἀμετάβολον τίθεσθαι, ὥς ἐστι τό[12], φέρ'[13] εἰπεῖν, Πέτρος[14]. Τὸ γὰρ ε̄[15] καὶ ἀντὶ[16] βραχέος πρὸς τὴν χρῆσιν τοῦ μέτρου δέξῃ[17], ἐπειδὴ[18] ἡγεῖται μὲν τὸ τ̄, ἕπεται δὲ τὸ ρ̄ τὸ[19] ἀμετάβολον.

Καὶ ταῦτα μὲν οὖν, ὅπερ ἔφην, καὶ ἐν ἰαμβικοῖς καὶ ἐν

1. φωνήεσσι P. || 2. προτιθέμενα P. || 3. om. A. || 4. λειπὰ A. || 5. ex αὔτω correct. atram. pallido P. || 6. δ' U; om. A; sine acc. P. || 7. φωνήεσσι A. || 8. ἕξεις U; ἕξης A; ἑξεις P. || 9. κᾆκείνων U; κἀκείνων A; κᾳκείνων P. || 10. προκειμένων A; προ α κειμένων P, addita correctura i. m. ει. || 11. ex δου corr. atram. pallido P. || 12. verba ἀλλὰ — ἐστι τὸ om. A. || 13. οἷον φέρε A, οἷον φερ' P; in A recte, in P. abundat οἷον; φέρε U. || 14. μέτρον A, μέτρο P. || 15. πέτρος U; μ̄ε AP. || 16. ἄν τί U. || 17. in A adest, in P deest ι- subscr. || 18. ἐπεὶ δή P. Quae post δέξῃ sequuntur, desunt in A usque ad p^a 27, vs. 7: 'Ενταῦθα γὰρ κτλ; quae omittebantur, breviter sic exponuntur: ὅτι τὸ φύσει βραχὺ ἀντὶ μακροῦ λαμβάνεται, καὶ κοινὴ συλλαβὴ ὀνομάζεται, ὅταν ἐν τέλει λέξεως εὑρίσκεται, ὡς ἐν τῷ νέστορα δ' οὐκέλαθεν ἰαχὴ πίνοντάπερ ἔμπης, ἐνθαῦ (sic) γὰρ κτλ. || 19. om. P.

Hephaestione (p^a 5) omnes syllabae, ubi vocalis brevis mutam cum liquida praecedit, inter communes habentur, quas poëta cum breves tum longas adhibere potest.

τηρῆσαι τὸ βραχὺ φωνῆεν: Ps. Draco addit: ὃ καὶ κοινὴ συλλαβὴ μᾶλλον ἂν ῥηθείη. Falso, nam syllaba communis apud nostrum ea tantum est, quae nulla causa externa exstante sive longa sive brevis habetur (Vide annot. p^a 24).

Πέτρος: Πάτροκλε Πέτρε Ps. Draco. Etiam addit exempla earum vocum, quae sive duas liquidas (ἕλμινθος, ἔμμεναι, ὄλλυμι) sive mutam post liquidam (ἕλκος) habent. Deinde eadem fere isdem verbis repetit.

Anon. Marc. exemplo πέτρα utitur (p^a 193).

καὶ ἐν ἰαμβικοῖς: nempe praeter heroïcum metrum.

ἄλλοις μέτροις οὕτως εὑρήσεις ἔχοντα· ἐπειδὴ[1] δὲ[2] καὶ προσθηκῶν τοιούτων[3] χωρὶς τὸ ἡρωϊκὸν[4] ἔγνωμεν τὰ φύσει βραχέα μακρὰ δεχόμενον καὶ τὰ φύσει μακρὰ τοὐναντίον[5] βραχέα, ἃ καὶ ὀνομάζομεν κοινὰς συλλαβάς,

1. ἐπεὶ P. || 2. δὲ P (puncta ex compendio remanserunt) || 3. τούτων P. || 4. ἡ ῥωϊκὸν U. || 5. τοῦναντίον U; τουναντίον P.

κοινὰς συλλαβάς : videtur noster eas syllabas, quae positione debili ancipites sunt, non inter communes habere, ut Hephaestio, sed eas tantum, quae nulla causa externa nunc producuntur, nunc corripiuntur, quod apud epicos fere solum accidat. Cf. Maximi Planudis Dialogum de Grammatica (Bachmann, Anecd. Graeca II p^a 19) : Κοιναῖς συλλαβαῖς οἱ μὲν τῷ ἡρῴῳ γράψαντες χρῶνται, οἱ δὲ τοῖς ἄλλοις καὶ μάλιστα τῷ ἰαμβείῳ ἢ τροχαϊκῷ οὐδαμῶς. Eandem doctrinam amplexus positione debili ancipites negligit, sed eas tantum communes habet, quarum qualitas sine causa externa mutetur. Enumerat haec genera :

I) vocem in longam vocalem exeuntem excipit vocali incipiens,

a) syllaba illius vocis ultima longa habetur (cl. A 27),

b) brevis (cl. A 17);

II) vocem in longam vocalem exeuntem excipit consonanti incipiens (cl. A 1) sive in consonantem exeuntem, quam praecedit longa vocalis, qualibet vox (cl. A 3) :

longa semper manet syllaba ultima.

III) vocem in brevem vocalem exeuntem excipit consonanti incipiens,

a) syllaba illius vocis ultima brevis habetur (cl. A 5),

b) longa (cl. A 45);

IV) vocem in brevem vocalem exeuntem excipit vocali incipiens,

a) syllaba illius vocis ultima brevis habetur (cl. A 7 neglecto F),

b) longa (cl. K 465 neglecto F);

V) vocem in consonantem, quam brevis vocalis praecedit, exeuntem excipit consonanti incipiens :

semper longa habetur syllaba ultima (cl. A 5).

VI) vocem in consonantem, quam brevis vocalis praecedit, exeuntem excipit vocali incipiens :

a) syllaba illius vocis ultima brevis habetur (cl. A 1),

b) longa (cl. A 19).

Lacuna in Dialogi codd, quos inspexit Bachmann, genus IV b) hausit, sed petendum est ex Isaaco p^a 193 sqq. (Περὶ κοινῶν συλλαβῶν) paucis additis eadem tradente. Hic, postquam, quae et Planudes exposuit, absol-

περὶ τούτου[1] μάλιστα διαληπτέον τοῦ μέρους· ὅ μοι δοκεῖ συχνοὺς[2] τῶν γραμματικῶν[3] διαφαγεῖν[4] ἀβασανίστως οὑτωσὶ[5] λογιζομένους, καὶ ἢ καθόλου τουτὶ[6] μὴ ἐπεγνωκότας, ὡς καὶ τῆς[7] παντελοῦς τοῦ ἡρωϊκοῦ γνώσεως ἁμαρτάνειν[8], ἢ καὶ πῇ[9] μὲν ἐπαγγελλομένους[10] εἰδέναι, πῇ[9] δὲ τοῦ ὀρθοῦ σφαλλομένους[11], ἅτε μὴ τὴν[12] ἐντελῆ περὶ αὐτοῦ[13] κεκτημένους γνῶσιν. Οἳ μὲν γὰρ καὶ

1. τοῦ του P. || 2. συγχνοὺς codd. || 3. γραμματιστῶν U. || 4. διαφάγειν codd. || 5. οὕτωσί P. || 6. τοῦτο P. || 7. τῆς τοῦ U. || 8. ἀμαρτάνειν spiritu falso correcto atram. pallid. P. || 9. ι- subscr. om. P. || 10. ἐπαγγελομένους U ; ἐπ' ἀγγελομένους P. || 11. σφάλλεσθε (pro σφάλλεσθαι vitio vulgari) P. || 12. om. U. || 13. αὐτοὺς U.

vit, pergit addendo apud omnes poëtas etiam syllabas communes fieri posse positione debili, nec non, si voces in diphthongos -αι et -οι exeuntes praecedant vocem vocali incipientem ; deinde doctrinam de positione debili multis exemplis allatis exponit novum caput (Περὶ βραχείας συλλαβῆς) Planudis secutus.

Noster convenit cum Planude, nisi quod prolixiore sermone sine clara distinctione res magis enarrat quam disponit ; tunc rationem de diphthongis cum Isaaco expressis verbis habuit. Sed omittit una cum Planude positione debiles syllabas, quas apud omnes poëtas aeque usitatas noster in praecedentibus, Planudes in sequente cap. Περὶ βραχείας συλλαβῆς non iam sub nomine syllabae communis tractat. Isaac autem haec in unum coalescere iussit sub titulo Περὶ κοινῆς συλλαβῆς, nec dubium est, quin hic cum pravo corrigendi studio, eodem, quo postea Ps. Draco erga nostrum (vide annot. p[a] 22) usus est, descripserit planudea, ergo vixerit s[o] XIV. Cf. L. Voltz, de Helia Monacho etc, p[a] 17 sqq. (Dissert. Philol. Argentoratenses XI, MDCCCXCIV).

ὅ μοι δοκεῖ : totam in grammaticorum nescientium stultitiam obiurgationem, usque ad Τὸ φύσει βραχὺ κτλ (p[a] 26), sapienter omisit Ps. Draco.

οἳ μὲν γὰρ : cf. M. Planudis Dialogum p[a] 98 : Ἴαμβον δ' ἀντὶ τῶν ἐπῶν εἵλοντο καὶ τοῖς τῶν διχρόνων μηδὲν διαστέλλοντες ἐχρήσαντο χρόνοις, πάντα δὲ συστολῆς ἐνταῦθα καὶ ἐκτάσεως μετέχειν νομοθετήσαντες.

Iactantia nostri eadem est ac Triclinii in tract. de signo syllabae communis (in Pindari boeckhiani t. II p[a] 14)

ἰαμβικοὺς[1] ὅλως ἐπιδέχεσθαι τὸ ἡρωϊκὸν[2] μέτρον[3], ὃ καὶ δακτυλικὸν ἐξενίκησεν ὀνομάζεσθαι παρὰ τὸ τοῖς δακτύλοις πλεονεκτεῖν, ὥσπερ καὶ τὸ ἰαμβικὸν τοῖς ἰάμβοις, καὶ ἀναπαίστους καὶ χορείους[4] ἐδόξασαν, οἵγε[5] παντάπασι[6] τοῦδε[7] ἀλλότριοι, ἐμοὶ δοκεῖν[8], συνιζήσεσι καὶ κοιναῖς συλλαβαῖς καὶ τοιούτοις ἑτέροις πάθεσιν ἀπατηθέντες· οἱ δὲ ταυτὶ μὲν ἴσως εἰδέναι[9] διϊσχυρίζονται, τὸν δὲ καιρὸν καὶ τρόπον τῆς αὐτῶν[10] χρήσεως ἀγνοοῦσιν· ἔστι δ᾽ ὁ περὶ αὐτῶν ἀληθὴς λόγος οὗτος[11]·

Τὸ φύσει βραχὺ τότε παραλήψῃ ἐν τῷ μέτρῳ ἀντὶ

1. ἀμβικοὺς P. ‖ 2. ἡ ῥωϊκὸν U. ‖ 3. om. U. ‖ 4. χωρίους U ; χόριους P. ‖ 5. οἴτε U. ‖ 6. παντάπασιν P. ‖ 7. τοῦδε P. ‖ 8. δοκεῖ P. ‖ 9. εἰδέ U. ‖ 10. αὐτῆς U. ‖ 11. οὕτως U.

disserentis : ἐπενοήθη ἔμοιγε τῆς κοινῆς σημεῖον διὰ τὴν τῶν πολλῶν πλάνην, et ita plura ; cuius tamen sermo impetu ac oratorio quodam studio nostrum superat.

ἰαμβικοὺς ὅλως ἐπιδέχεσθαι : cf. Schol. ad Ψ 644 (ἔργων τοιούτων · ἐμὲ δὲ χρὴ γήραϊ λυγρῷ) : ὅτι ὁ στίχος οὗτος καὶ ἑξάμετρος γίνεται καὶ τρίμετρος παρὰ τὴν ἀγωγὴν τῆς προφορᾶς, quod dubitanter Aristonico tribuit Rauscher, De Scholiis Homericis ad rem metricam pertinentibus (Diss. Philol. Argentor. XI, pª 20). In altero ad hunc versum scholio legimus : ἐπιτέτευκται ὁ στίχος ταῖς κοιναῖς (sc. συλλαβαῖς), ὥστ᾽ ἣν θέλωμεν καὶ ἴαμβος ἔσται κτλ. Vide etiam Scholl. A ad Heph. pª 109 : πίσσης τε δνοφερῆς καὶ κέδρου νηλέϊ καπνῷ. Οὗτος ὁ στίχος ἐστὶ μὲν Ἡσιόδου (fr. 215 Rzach), λαμβάνεται δὲ καὶ δακτυλικὸς καὶ ἴαμβος ὅπως τις θέλει, διὰ τὰς κοινάς.

Talem locum noster refutasse videtur.

ἀναπαίστους καὶ χορείους : chorei e. g. Ξ 1 : Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ κτλ. De anapaesto in hexametro adhibito nihil habeo, quod dicam.

ἔστι δ᾽ ὁ περὶ αὐτῶν : πότε τὸ φύσει βραχ⟨ὺ⟩ ἀντὶ μακροῦ λαμβάνεται legitur in cod. P. i. m.

Τὸ φύσει βραχὺ : duo genera syllabae communis noster enumerat, Hephaestio (pª 3 sqq.) tria. Alterum huic est syllaba positione debili anceps facta, quod, ut vidimus, ille a syllaba communi seiungit. Primum Hephaestionis nostro alterum est, tertium nostro primum.

Tria genera esse et ceteri metrici docuerunt, e. g. commentatores Hephaestionis,

μακροῦ, ὅταν [1] ἐπὶ τέλει λέξεως [2] εὑρίσκηται [3]· τηνικαῦτα [4] γὰρ καλέσεις αὐτὸ κοινὴν [5] συλλαβήν· κοινὴ δὲ συλλαβὴ εἴρηται, διότι πρὸς τὴν χρείαν τοῦ μέτρου ἕξεις [6] ἄδειαν καὶ βραχεῖαν καὶ μακρὰν αὐτὴν δέξασθαι· κοινὴ γάρ ἐστι βραχείας καὶ μακρᾶς. Εὑρήσεις δ᾽ ἐν ἐκείνοις [7] τοῖς ἔπεσι·

Νέστορα δ᾽ οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ [8] πίνοντά περ ἔμπης.

Ἐνταῦθα [9] γὰρ τὸ θεν φύσει βραχὺ ὂν ἀντὶ μακροῦ αὐτὸ [10] ἐξέλαβε [11]· μετρήσεις δὲ [12] οὕτως [13]·

Νέ̄στο̆ρᾰ [14] δ᾽ οὐ̄κ ἔ̄λᾰθε̆ν̄ [15] ῐᾰ

Δάκτυλοι [16] γὰρ ὄντες οἱ τρεῖς οὗτοι [17] πόδες οὐ πάντες ὁμοίως τὰ αὐτὰ μακρὰ ἐν τῇ πρώτῃ [18] ἕκαστος συλλαβῇ [19] ἔχουσιν, ἃ τῶν δακτύλων ποδῶν ἐστι γνωρίσματα, ἀλλ᾽

1. ὅτὰν P. || 2. λέξεων P. || 3. εὑρίσκεται U ; εὑρίσκηται P. Sequitur in P hic versus : | κὰρ τὴν (lacuna fere VI litterarum) ἔχῃ ἀπό φωνήεντος ἀρχομένην | ; quae sic legantur : καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀ. φ. ἀ. Haec notitia ex exemplo sequente petita est, sed nihil ad rem ; opus interpolatoris. || 4. τήνικαῦτα P. || 5. μακρὰν P. || 6. ἕξεις U. || 7. ἐκεῖνοις P. || 8. ἰαχέ P. || 9. haec rursus habet A ; sed ἐνθαῦ legitur || 10. om. A. || 11. ἐξέβαλε U ; λαμβάνεται A. || 12. γὰρ AP. || 13. ὧδε A. || 14. signa metrica in A. tantum. || 15. οὐκέλ.θεν U. || 16. haec usque ad Ἑτέρωθι δὲ om. A. || 17. οὗτοι P. || 18. hic et in seqq. numeros per litteras indicat U. || 19. συλλαβὴ U.

Anon. Marc. (p^a 191-192), Isaac (de quo vide p^a 24).

ὅταν ἐπὶ τέλει : recte addit Hephaestio : μὴ ἐπιφερομένων τῶν τῆς μακρᾶς ποιητικῶν συμφώνων. Heliodorus (ap. Choerob. p^a 204-207) X modos ingeniose distinxit, quibus haec communis fit.

κοινὴ γάρ ἐστι — τοῖς ἔπεσι : haec in unum coalescere iussit Ps. Draco : κοινὴν δὲ καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς εὑρήσεις ἐν ἐκείνοις τοῖς ἔπεσι.

Νέστορα δ᾽ οὐκ : Ξ 1. Idem versus iam apud Hephaestionem inter exempla. Describentibus τὰ πάθη hexametri nulla communis habita ratione λαγαρὸς sive σφηκίας vocatur ; vide append. p^a 71 cum annot.

μετρήσεις δὲ : μετρήσεις γὰρ cum AP Ps. Draco. Et aliis locis magis cum P, interdum cum A convenit. Cum autem recensio integra — i. e. Urbinatis — Ps. Draconi praesto fuerit, alium codicem adhibuit ac eos, qui mihi innotuerunt.

ὁ μὲν δεύτερος οὐδὲν [1] κέκτηται καινόν· τοῖν δὲ [2] δυοῖν ὁ μὲν πρῶτος φύσει βραχεῖαν ἔχων τὴν νε συλλαβὴν θέσει μακρὰν λαμβάνει, ὑπὸ τοῦ σ καὶ τοῦ τ ἐκτεινομένην. Ὁ δ' αὖ ἕτερος, βραχεῖαν [3] καὶ οὗτος ἔχων κατ' ἐκεῖνον τὴν πρώτην συλλαβήν, τὸ θεν μακρὰν αὐτὴν δέχεται, ἐπειδὴ ἐπὶ τέλους εὑρίσκεται αὕτη λέξεως.

Ἑτέρωθι [4] δὲ καὶ ὡς βραχεῖαν δέξῃ τὴν βραχεῖαν, κἂν [5] ἐπὶ τέλει λέξεως ὑπάρχῃ [6]· τεκμήριον δὲ τούτου·

Ἤριπε [7] δ' [8] ὡς [8] ὅτε πύργος [9] ἐνὶ [10] κρατερῇ ὑσμίνῃ.

Ἰδοὺ γάρ· τὸ ἤριπε [7] δάκτυλος ὢν [11] ἐπὶ [12] τέλει [12] λέξεως ἔχων συλλαβὴν [13] βραχεῖαν, οὕτω καὶ δέχεται αὐτήν.

Καὶ [14] αὕτη [15] ἐστὶν ἡ μία καὶ πρώτη [16] κοινὴ συλλαβή, ἡ βραχεῖα οὖσα καὶ ἀντὶ μακρᾶς [17] τιθεμένη [18], ἐπειδὰν ἐπὶ [19] τέλει [19] λέξεως εὑρίσκηται [20]· ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα κοινὴ συλλαβή, ἐναντία τῇ προτέρᾳ· τὸ γὰρ μακρὸν αὕτη [21] φωνῆεν ἀντὶ βραχέος δέχεται. Ἐπὶ τέλους μέντοι [22] καὶ αὕτη [23]

1. verba οὐδὲν — αὖ ἕτερος in U. tantum extant. || 2. superscriptum in cod. || 3. βραχεῖα P. || 4. incipit denuo A ; ἑτέρρωθι P. || 5. ἁν A ; ἂν P. || 6. ὑπάγη P. || 7. signa metrica in A tantum. || 8. δὲ δ' A. || 9. πῦργος U ; τεῖχος A ; πεῖχος P. || 10. ἐνι UA. || 11. ὼν P. || 12. incertum in U : ἐπιτέλ || 13. τὴν συλλαβὴν AP. || 14. verba καὶ — εὑρίσκηται om. A. || 15. om. U. || 16. πρώτῃ P. || 17. μακροῦ codd. || 18. τιθεμένῃ P. || 19. ἐπ ιτέλ U ; ἐν τέλει P. || 20. εὑρίσκεται U. || 21. αὐτό A. || 22. μὲν τοι A. || 23. αὐτὴ UA.

κέκτηται καινόν : κέκτηται κακόν Ps. Draco.

ὁ μὲν πρῶτος φύσει : haec plane conturbata sunt apud Ps. Draconem.

ὁ μὲν δεύτερος : lacuna, quam omnes codd. praeter U habent, vocum δεύτερος et ἕτερος similitudine explicatur.

ἐπὶ τέλους : notandum ἐπὶ τέλους et ἐπὶ τέλει promiscue adhiberi.

Ἤριπε δ' ὡς : Δ 462 ; πύργος recte habet Ps. Draco hoc loco cum U faciens.

ἀντὶ μακρᾶς τιθεμένη : etiam Ps. Draco ἀντὶ μακροῦ. Rectum genus olim scriptum esse testatur U lect. 10 p^a seq.

ἐπὶ τέλει λέξεως εὑρίσκηται : ἐν τέλει Ps. Draco, ergo hic cum P. convenit. Addit periphrasin : ὅταν δηλονότι βραχεῖα οὖσα καταπεραιοῖ εἰς μέρος λόγου.

Ἐπὶ τέλους μέντοι : He-

πέφυκε γίνεσθαι λέξεως· ἀλλὰ[1] κατὰ τοῦτο[2] ἐκείνης[3] διενήνοχε[4], τῷ[5] τὴν μὲν ἐνδέχεσθαι[6] συμφώνου τε[7] ὁμοίως καὶ φωνήεντος ἔμπροσθεν αὐτῆς[8] κειμένων[9] ἀντὶ μακρᾶς[10] τίθεσθαι, ταύτην δὲ τὴν μακρὰν οὖσαν καὶ ἀντὶ βραχείας[11] τιθεμένην μὴ ἐνδέχεσθαι γίνεσθαι[12], εἰ μὴ[13] ἀπὸ φωνήεντος ἡ μετ' αὐτὴν λέξις ἄρχεται.

Καὶ[14] αὕτη ἐστὶν ἡ δευτέρα[15] κοινὴ συλλαβή, ἵνα συλλαβὼν[16] εἴπω· ἡ τὸ φύσει μακρὸν φωνῆεν ἀντὶ βραχέος δεχομένη[17], ἐπειδὰν ἐπὶ τέλει τε[18] λέξεως εὑρίσκηται[19] παντὸς συμφώνου καθαρεύουσα καὶ τὴν ἑξῆς[20] ὁμοίως ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην ἔχῃ[21], ὡς μηδέν[22] τι μεταξὺ τῶν δύο φωνηέντων[23] εἶναι τοῦ[24] μὲν ἑνὸς λήγοντος, θατέρου δὲ ἀρχομένου.

Φύσει δὲ μακρὰ φωνήεντα καὶ[25] πρῶτά[25] εἰσι τὸ η̄ καὶ τὸ ω̄ τὸ[26] μέγα, δεύτερα[27] δὲ τὰ δίφθογγα· τὸν[28] αὐτὸν γὰρ[29] τρόπον ἐν[30] τῷ[30] μέτρῳ[30] καὶ ταῦτα[31] ἀντὶ βραχέων[32] παραλήψῃ[33]. Σκέψαι[34] οὑτωσί[34].

1. καὶ addit P. || 2. τοῦτ' UP. || 3. ἐκεῖνης P. || 4. διενίνοχε A. || 5. τὸ AP. || 6. ἐνδέχεδους compendio vitiato P. || 7. τὲ UA. || 8. αὐτῶν AP. || 9. κειμένον codd. omnes. || 10. μακροῦ AP. || 11. βραχέος AP. || 12. γενέσθαι AP. || 13. pro μὴ habet μκαὶ U, η in compendium mutato. || 14. verba καὶ — ἀρχομένην ἔχῃ om. A. || 15. β' U. || 16. συλλαβὸν P. || 17. δεομένῃ P. || 18. τῆς P. || 19. εὑρίσκεται U. || 20. ἐξῆς P. || 21. ἔχει U. || 22. μὴ δὲν A. || 23. φωνήεντων P. || 24. verba τοῦ — τὰ δίφθογγα om. A. || 25. ante φωνήεντα collocat P. || 26. om. P. || 27. β'α U. || 28. incipit denuo A. || 29. om. P. || 30. omm. AP. || 31. τὰ δίφθογγα A. || 32. βραχέον P. || 33. παραλήψη (ου supra) U. || 34. pro his A : ὡς ἐν τῶ.

phaestio recte addit etiam in media voce eam inveniri, quamquam in heroïco rarius; homericum versum affert N 275.

Contra in Scholl. B (pª 282) aliisque his similibus locis nulla communis habita ratione heroïcus versus palimbacchium et creticum admittere dicitur allatis α 2 (πλάγχθη, ἐπεὶ) et Γ 164 (οὔ τι μοι αἰτίη).

ἀλλὰ κατὰ τοῦτο : cum P Ps. Draco : ἀλλὰ καὶ κ. τ.

ἐνδέχεσθαι γίνεσθαι : ἐ. βραχύνεσθαι haud insulse Ps. Draco.

Σκέψαι οὑτωσί : Ps. Draco cum A : ὡς ἐν τῷ.

Τώ[1] οἱ ἀ[2] ποκριθέντε[3] ἐναντίω ὡρμηθήτην.

Ἐνταῦθα δὴ[4] ἐξ[5] ἑνὸς τοῦ στίχου πάρεστι[5] καὶ περὶ τῶν ἁπλῶν φωνηέντων τῶν μακρῶν θεωρῆσαι[6] καὶ περὶ τῶν διφθόγγων. Οὕτω γὰρ μετρητέον[7]·

Τώ[8] οἱ ἀ. ποκρι. θέντε[9] ἐ. ναντίω. ὡρμη. θήτην.

Ὁ μὲν γὰρ πρῶτος ποὺς[10] ἔχων τὴν οι[11] δίφθογγον ἐπὶ τῆς δευτέρας συλλαβῆς διὰ τὸ τὴν μετ'[12] αὐτὴν[12] ἀπὸ[13] φωνήεντος[14] ἄρχεσθαι, τουτέστι[15] τοῦ[16] α, ἀντὶ βραχέος[17] αὐτὴν δέχεται καὶ γίνεται δάκτυλος. Ὁμοίως καὶ ὁ τέταρτος[18] δάκτυλος ὢν[19] ἔχων ἐπὶ τῆς τρίτης[20] συλλαβῆς ἁπλοῦν[21] φωνῆεν μακρὸν τὸ ω, ἐπεὶ μεταξὺ αὐτοῦ τε καὶ τῆς ἐπαγομένης[22] συλλαβῆς, τοῦ ἑτέρου δηλονότι[23] ω[24], οὐδὲν ὂν δείκνυται, διὰ τοῦτο ἐν[25] βραχέος αὐτὸ τάξει[26] ἔχει. Θέα[27] δέ μοι τὰ λεγόμενα καὶ ἐξ ἑτέρων ἐπῶν·

---

1. τῶ codd. omnes. || 2. signa metrica A tantum. || 3. ἀποκριθέντος U ; ἀπὸ κριθέντε P. || 4. γὰρ AP. || 5. pro verbis ἐξ — πάρεστι P habet : ἔστι || 6 θηρεῦσαι A. || 7. μετριτέον A ; μετρεῖται P. || 8. τῷ P. Pro toto versu A haec : τὰ ἐκτιθέντα ἔπη. || 9. ἀποκριθέντος U ; ἀπακριθέντα P. puncta inter singulos pedes et in reliquis omittens. || 10. ποῦς codd. || 11. αι A. || 12. pro his μεταῦ τὴν A, αὐτὴν P. || 13. ex ἄττο corr. A. || 14. φωνίεντος P. || 15. τοῦτεστι P. || 16. τὸ U. || 17. βραχείας AP. || 18. δ' U ; ϛ' A. || 19. in U addit. atram. pallido manu altera. || 20. γ' AP. || 21. ἀπλοῦν AP. Verba ἁπλοῦν — μακρόν eadem manu nova in marg. adscr. habet U. || 22. ἑπομένης A ; ἑπομένης P. || 23. δηλονοτι U ; δηλαδὴ A ; δῆλον ὅτι P. || 24. τοῦ ω P. || 25. verba ἐν — αὐτὸ om. A. || 26. τάξιν UA. 27. ὅρα A.

Τώ οἱ : E 12. Omnes mss. Iliadis ἀποκριθέντε(ς) praeter Ven. A aliosque duos (ap. Leafium) ν radicis non servato. Oportet scribere ἀποκρινθέντε metri causa ; aor. ἐκρίθην occurrit B 815 (διέκριθεν).

Ps. Draco habet ἀποκριθέντες.

Ἐνταῦθα δὴ : haec usque ad ὁ μὲν πρῶτος ποὺς om. Ps. Draco.

ἐναντίω. ὡρμη. θήτην : A exemplum hoc, nec non quae sequuntur, repetit in marg. non sine vitio : ἄντιω, ως | ἀλλ' ἐγώ, ου | ῥήσομαι | δουκελα |.

ἐπαγομένης συλλαβῆς : ἑπομένης Ps. Draco cum AP.

Ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην[1]· ἦτ' ἂν[2] πολὺ[3] κέρδιον[3] ἦεν.

Αὐτίκα γὰρ ἀρχομένου τοῦ στίχου ἡ κοινὴ γέγονε συλλαβή· φησὶ[4] γάρ[4]· ᾱλλ' ἐγὼ[5], ὃ[6] δάκτυλος γίνεται[7]. Καὶ αὖθις[8]·

Νῦν αὖτ' ἐγχείῃ πειρήσομαι[9], αἴ κε τύχοιμι.

Τούτου γὰρ ὁ μὲν τρίτος[10] πρὸς τῷ πρώτῳ[11] καὶ δευτέρῳ[11] ποδὶ σπονδεῖοι εὑρίσκονται, ὁ δὲ τέταρτος δάκτυλος ὢν καὶ ἔχων ἐπὶ τῆς τελευταίας συλλαβῆς τὴν[12] ᾱι[13] δίφθογγον, εἰκότως αὐτὴν βραχεῖαν κέκτηται διὰ[14] τὸ τὴν μετ' αὐτὴν ἀπὸ διφθόγγου ἄρχεσθαι. Οὐδὲν δὲ τὸ καὶ αὐτὴν δίφθογγον εἶναι πρὸς τὸν προκείμενον σκόπον συμβάλλεται· οὐ γὰρ ὡς δίφθογγος τῇ πρὸ[15] αὐτῆς[15] διφθόγγῳ[16] αἰτία τοῦ βραχεῖα λογισθῆναι γίνεται, ἀλλ' ὡς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη[17]· ἐπεὶ[18] οὐδὲ[18] τῶν ἄλλων οὐδεμία[19] συλλαβὴ μακρὰ παρὰ τὸ ἐξ ὁμοίου[20] φωνήεντος τὴν ἑξῆς[21] συλλαβὴν ἔχειν βραχεῖα λογίζεται, εἴτ' οὖν[22] κοινὴ συλλαβή, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἀπὸ[23] φωνήεντος οὑτινοσοῦν[24] ἄρχεσθαι, ὥσπερ εἴρηται, εἴτε[25] μακρὸν εἴτε[26] βραχὺ τοῦθ' εὑρίσκεται· οὐδὲν[27] γὰρ τοῦτο

1. πειθόμην U. || 2. ἄν μοι codd. || 3. πολυκέρδιον P. || 4. τὸ γὰρ A. || 5. signa metrica A tantum. || 6. om. A ; ὁ UP. || 7. om. A. || 8. αὖθις P. || 9. signa metrica A tantum. || 10. γ'^{ος} U. || 11. plene scripta A tantum; ceteri per litteras. || 12. τὴν ex τῆς corr. U. || 13. μᾱι codd. omnes. || 14. hinc usque ad καὶ περὶ μὲν τούτων (p^{a} seq. vs. 6.) deficit A. || 15. πρὸς αὐτὴν U. || 16. om. ι-subscr. P. || 17. ἀρχομένη P. || 18. ἐπ' οὐδὲν P. || 19. οὐδὲ μία U. || 20. ὁμοίως U. || 21. ἐξῆς P. || 22. οὖν P. || 23. om. P. || 24. οὖν P. || 25. om. P. || 26. om. U. || 27. οὐ P.

Ἀλλ' ἐγὼ : E 201.

ὃ δάκτυλος : καὶ ἐν τούτῳ δάκτυλος Ps. Draco minus accurate.

Νῦν αὖτ' : E 279 ; τύχωμι recte Ven. A ; ceteri mss. Iliadis, ut noster, τύχοιμι.

τὴν ᾱι δίφθογγον : τὴν μᾱι δ. cum codd. Ps. Draco. Τὸ μαι δίφθογγον ferri potest; sed femin. genus ubique traditum obstat.

βραχεῖα λογισθῆναι : flaccide βραχυνθῆναι Ps. Draco.

οὐδὲν γὰρ τοῦτο διοίσει : quis mortalium umquam perhibuerit aliquid interesse, nescio ; videtur autem noster istas rationes composuisse, ut quemquam refelleret.

διοίσει. Ταὐτὸν [1] δὲ καὶ ἐπὶ τῶν βραχέων [2] τῶν [3] τὴν κοινὴν συλλαβὴν ποιούντων λογισάμενος, τοῦ εἰκότος οὐχ ἁμαρτήσεις [4]· ἄντε γὰρ [5] βραχεῖαν, ἄντε μακρὰν τὴν μετ' αὐτὴν κέκτηται [6] συλλαβήν, καὶ ἄντε τὸ αὐτὸ φωνῆεν, ἄντε καὶ ἀλλοῖόν τι, κοινὴ συλλαβὴ νομισθήσεται.

Καὶ [7] περὶ μὲν τούτων [8] ἀρκεῖ [9] σοι [10] τοσαῦτα [8]· τὰ δὲ δίχρονα φανερὰν αὐτόθεν ἔχουσι τὴν οἰκείαν ἐν τοῖς

1. ταυτὸν P. || 2. ex βραχέον corr. atram. pallido P. || 3. om. P. || 4. ἁμαρτήσει P. || 5. om. P. || 6. ἔχει P. || 7. incipit denuo A. || 8. τούτου P. || 9. pro verbis ἀρκεῖ — τοσαῦτα A habet ὧδε; pro sequentibus usque ad τὰ δίχρονα ὡς δίχρονα, ὅταν haec: περὶ δὲ τῶν διχρόνων οὕτως, ἅτινα καθ' ἕνα λόγον ὡς δίχρονα τίθενται, ὅταν || 10. om. P.

ἁμαρτήσεις : fut. activ. apud posterioris aevi scriptores usitatum est.

ἀλλοῖόν τι : ἀλλοῖον ᾖ correxit Ps. Draco.

συλλαβὴ νομισθήσεται : adiungit Ps. Draco quaedam de muta cum liquida, qua de re iam p[a] 23 peractum est.

Καὶ περὶ μὲν : δίχρονα διὰ τί P in marg.

τὰ δὲ δίχρονα : v. annot. p[a] 21 sq. Tria genera distinguit :

1) temere in fine vocis quantitatem mutans, quod convenit cum communis syllabae genere priore et altero (p[a] 27 sq.).

2) in variis vocibus quantitatem mutans, sed in eadem fixam servans.

3) in eisdem vocibus quantitatem mutans, velut Ἆρες ἄρες illud. Hoc est, quod proprio nomine διχρόνων ab omnibus nuncupatur, a primo Dionysio Thrace usque ad ultimum Demetrium Triclinium ad Aesch. Septem. v. 911 adnotantem : Ἄρης· εὕρηται γὰρ καὶ μακρὸν καὶ βραχὺ τὸ τοῦ Ἄρεος Ᾱ, ὃ καὶ κυρίως ἐγώ φημι ὀνομάζεσθαι δίχρονον κτλ. (Kuhn l. cit. p[a] 33).

Licentiam, quo ubicumque litteras AIY nunc produci, nunc corripi concederetur κατὰ τὸ θέλημα τοῦ στιχοπλόκου, quam Io. Botaniatem ac Anon. Marc. exponere vidimus, noster non admisit.

At iam inde ab eodem Dionysio confusio orta est inter genus alterum et tertium, cum primum (p[a] 10 Uhl.) omnes vocales in longas, breves, δίχρονα divideret, ergo nihil aliud indicaret, nisi litteras AIY nunc longas, nunc breves inveniri, tunc autem (p[a] 18) in exemplo afferendo syllabarum longae ac brevis utrobique adhiberet vocem Ἄρης (ὅτ' ἂν ἔχῃ ἐν

μέτροις ἐνέργειαν. Δίχρονα γὰρ εἴρηνται[1] παρὰ τὸ διπλῶς κατὰ τοὺς χρόνους τίθεσθαι καὶ ὡς μακρά, καὶ ὡς βραχέα· πλὴν οὐκ[2] ἀνεξετάστως[2] οὑτωσὶ καὶ τὸν περὶ τούτων λόγον δεῖ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπιστημονικῶς[3] καὶ τῶν τῆς τέχνης ὅρων ἔντος. Καὶ γὰρ καὶ δίχρονα εἴρηνται καὶ τοὔνομα αὐτὸ τριπλῶς ἐπιδέχονται, ἤτοι τὸ ὡς μακρά τε καὶ βραχέα τίθεσθαι. Τίθενται[4] μὲν γὰρ καθ' ἕνα λόγον τὰ δίχρονα ὡς δίχρονα, ὅταν[5] ἐπὶ τέλους καὶ ταῦτα λέξεως[6] εὑρίσκονται, κατὰ τὴν τῶν[7] φύσει[8] βραχέων[9] μέθοδον· τηνικαῦτα[10] γὰρ ὁμοίως ἐκείνοις κοιναὶ συλλαβαὶ νομισθήσονται. Ἔπειτα, ὅταν[11] ἐπὶ μέσων μὲν[12] λέξεων, ἢ καὶ[13] ἀρχομένων, ἄλλοτε[14] δὲ ἄλλων, καὶ ὡς μακρὰ[15] δύνανται τίθεσθαι καὶ[16] βραχέων λαμβάνουσι[17] τάξιν. Τρίτον[18] δὲ καὶ[19] ὅταν ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέξεων[20], ὅτε μὲν ὡς μακρά, ὅτε δὲ ὡς βραχέα παραλαμβάνεται[20].

Τούτων τοίνυν[21] οὕτως ἐχόντων[22] ἀκόλουθον ἂν εἴη ἕκαστον αὐτῶν[23] διασαφῆσαι[24], τί τέ[25] ἐστι καὶ ὅτε γίνεται.

1. εἴρηται P. || 2. una voce U; οὐκ ἐνεξετάστως P. || 3. ἐπιμονικῶς P. || 4. τίθεται U; τίθενται etiam A in periodo mutata. || 5. ὅτ' ἂν P. || 6. λέξεων P littera ε altera atram. pallido superscr. || 7. omm. AP; in A superscr. compendium confusum, γὰρ, nisi fallor. || 8. compend. φ̄υ A; φύσιν P. || 9. βραχειῶν A. || 10. τηλικαῦτα P. || 11. ὅτ' ἂν P. || 12. omm. AP. || 13. om. U. || 14. ἄλλο τε P. || 15. μακρᾶ P. || 16. om. P. || 17. λαμβάνουσιν P. || 18. γίνεται U. || 19. om. U. || 20. verba λέξεων — παραλαμβάνεται omm. UA. || 21. om. A. || 22. ἔχοιν τῶν P.; accent. addit. atram. pallid. || 23. ἀστῶν P. || 24. διὰ σαφῆσαι P. || 25. omm. AP.

τι τῶν διχρόνων κατ' ἔκτασιν παραλαμβανόμενον et (p[a] 20) ὅτ' ἂν ἔχῃ ἕν τι τῶν διχρόνων κατὰ συστολὴν παραλαμβανόμενον), ergo alluderet ad quantitatis in eadem voce differentiam.

πλὴν οὐκ ἀνεξετάστως: haec usque ad Τίθενται μὲν γὰρ omisit Ps. Draco.

λέξεως εὑρίσκονται: λ. εὑρίσκωνται correxit Ps. Draco.

Τρίτον δὲ: haec usque ad Τούτων τοίνυν οὕτως quamvis necessaria omisit Ps. Draco.

λέξεων, ὅτε μὲν: nota P pessimum librum unum haec habere.

Περὶ μὲν οὖν τῆς πρώτης[1] αἰτίας, καθ' ἣν τὰ δίχρονα ἐν ταῖς λέξεσιν ἐπαμφοτερίζουσιν, ἤτοι[2] διπλῶς τίθενται[2], οὐδὲν δέομαι λέγειν· ἔστι γὰρ ταύτην λαβεῖν, ἐξ[3] ἧς[3] καὶ τὰς τῶν φύσει μακρῶν καὶ βραχέων κοινὰς συλλαβάς. Ὡς γὰρ ἐκεῖναι παρὰ τὸ ἐν τέλει λέξεων εὑρίσκεσθαι, οὕτω[4] γίνονταί[5] τε καὶ[6] ὀνομάζονται τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ αὗται[7].

Ἡ δὲ[8] δευτέρα σαφὴς[9] ἐκ τοῦδε· τῶν γὰρ διχρόνων, ὅσα ἐπὶ μέσων ἢ καὶ[10] ἀρχομένων, ὡς ἔφην, τίθενται[11] λέξεων, τὰ[12] μὲν φανερῶς τις[13] κωλύει κανών, ὡς ἄν τις βούλοιτο, δέχεσθαι, εἴθ' ὡς μακρά, εἴθ' ὡς βραχέα[14], τὰ δὲ[15] καὶ ἄνευ τοιαύτης αἰτίας τὴν αὐτὴν[16] ἀεὶ τάξιν διατελοῦσιν ἔχοντα καὶ οὐδαμοῦ τῆς[17] οἰκείας[17] δυνάμεως ἐξίστανται[12], ὡς νῦν μὲν ἀντὶ μακρῶν τίθεσθαι, νῦν δὲ ἀντὶ[18] βραχέων. Πάρεστι τοίνυν, ἃ[19] λέγω[19], καταμαθεῖν ἐκ τούτων, καὶ πρῶτόν[20] γε[20] περὶ τοῦ πρώτου ῥηθέντος·

1. α' U. || 2. verba ἤτοι — τίθενται om. A; pro τίθενται P : τίθεται || 3. ἐξῆς U. || 4. οὑτωσὶ AP. || 5. γίνονται A || 6. omm. UP. || 7. αὖται A; αὔται P. || 8. omm. AP. || 9. σαφῆς UP. || 10. superscr. in A. || 11. τίθεται P. || 12. verba τὰ — ἐξίστανται om. A. || 13. τίς P, littera σ addita atram. pallid, quo his locis multa correcta sunt, quae, nisi graviora sunt, praetermitto. || 14. βραχεῖας P, littera σ addita atram. pallid. || 15. δὲ̈ U. || 16. αὐτῆν P. || 17. τῆας εἰκείας in textu, sed correct. atram. pallid. i. m. τῆς οἰκείας P. || 18. ὡς U. || 19. post καταμαθεῖν collocat A. || 20. πρῶτον γε U ; πρῶτον τε AP, in ulteriore τε expunct. atram. pallid.

ἔστι γὰρ ταύτην λαβεῖν, ἐξ ἧς : cf. p^a 24 sqq. Ultima ἐξῆς cum U Ps. Draco.

οὕτω γίνονται : οὕτω λέγονται insulse mutavit Ps. Draco.

τὰ μὲν φανερῶς : vides, quam longe absit a Botaniatae doctrina tradente τὰ δίχρονα semper ubique produci aut corripi posse, nisi sequantur duae consonantes exceptis muta cum liquida, sive duplex (A. V. p^a 203-204).

φανερῶς abiit in φαίη ἄν τις apud Ps. Draconem.

Τὰ δὲ καὶ ἄνευ : δὲ duobus accentibus in U ; particulam ἂν saepius et in aliis mss. ita scriptam inveni.

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντάπερ [2] ἔμπης.

Τοῦ [3] γὰρ ἔλαθε τὸ λα βραχὺ ὄν, οἷα [4] δευτέρου ἀορίστου ὄντος, ὡς ἅπασι [5] τοῖς τοιούτοις ὁ κανὼν οὗτος προσεκλήρωσε [6], καθάπερ [7] καὶ αὐτὸς ἔγνως [7], οὐδέποτε δύναται καὶ ἀντὶ μακροῦ τεθῆναι [8] οὕτως, οὐδ' [9] εἰ θάτερον συμβαίνει [10], τὸ μακρὸν λέγω δίχρονον, οὐδ' ἂν [11] εὕροις [12] ἄλλως τὰ τοιαῦτα παρὰ τῷ ποιητῇ κείμενα, ἢ [13] ὡς οἱ τῆς τέχνης νόμοι παρεγγυῶνται [14]. Τὰ μὲν γὰρ τῷ κανόνι τῆς τέχνης ἑπόμενος [15], ἣν παρ' ἐκείνου τὰ δίχρονα τάξιν ἔλαχε, διηνεκῶς τηρεῖ· τὰ δὲ καὶ [16] κανόνος οὐδενὸς [17] κωλύοντος τῆς αὐτῆς ἀξιοῖ μοίρας [18] τοῖς φύσει μακροῖς [19] καὶ βραχέσι πανταχοῦ, καὶ οὐ παραβαίνει [20]· ταῦτα [21] δ' ἐστίν, ἵν' ἐκ μυρίων [22] ἔνια φῶ, τὸ ἄλα [23] καὶ τὸ ὀτρύνει [24] καὶ τὸ [25] ῥινὸς καὶ τὰ τοιαῦτα· ὧν [26], οἷς μὲν ἀρχῆθεν ὡς βραχέσιν ἐχρήσατο, καὶ διὰ πάσης κέχρηται τῆς [27] ποιήσεως, οἷς δὲ τοὐναντίον [28] ὡς μακροῖς, καὶ πανταχοῦ [29] μακρὰ [30] ταῦτα [30] τηρεῖ [30] — οὐκ [31] οἶδα, εἴτε [32] καὶ Ὁμήρου [33]

1. signa metrica A tantum. || 2. πινοντάπερ A. || 3. τὸ U. || 4. οἷα P. || 5. ἅπασι P. || 6. πρός εκλήρωσε P. || 7. verba καθάπερ — ἔγνως om. A. || 8. τεθεῖναι U. || 9. verba οὐδ' — μακροῖς καὶ (p^a 35, vs. 16) om. A, pro quibus haec : ὃ πονεῖ (?) μακρὸν αὐτὸ λαμβάνει ὁ ποιητής, male habita cum litura tum scriptura pessima. || 10. συμβαίνοι P, fortasse rectum tradens ; sed nolui mutare invito U. || 11. ἂν U. || 12. εὕρῃς U. || 13. οἱ U. || 14. παραγνῶνται P. || 15. ἑπόμενος U ; ἑπόμενα P. || 16. om. P. || 17. οὐδ' ἑνὸς U. || 18. μοῖρας codd. || 19. μακραῖς P. || 20. παραβαίν U. || 21. τὰ P. || 22. κυρίων P. || 23. ἄλα P. || 24. ἐρίνει P. || 25. omm. codd. || 26. ὧν P. || 27. τοῖς P. || 28. τοὔναντίον U ; τοῦναντίον P. || 29. incipit denuo A. || 30. τηρεῖ αὐτὸ μακρὸν A. || 31. verba οὐκ — νομοθετήσας om. A ; οὐκ P. || 32. εἶτε P. || 33. πρὸ U loco nominis poëtae.

Νέστορα δ' οὐκ : hunc versum (Ξ 1) iam supra excitavit, ut demonstraret syllabae communis εν vim (p^a 27).

Τοῦ γὰρ ἔλαθε τὸ λα : Τὸ γὰρ ἔλαθεν τὸ α Ps. Draco.

Τῆς τέχνης ἑπόμενος : τ. τ. ἑπόμενα falso Ps. Draco.

κανόνος οὐδενὸς κωλύοντος : κ. οὐδὲν κ. Ps. Draco.

Ὁμήρου τῶν ἀρχαιοτέρων : πρὸ Ὁμήρου τ. ἀ. Ps. Draco, fortasse recta tradens ; cf. lectionem truncatam Urbinatis.

τῶν ἀρχαιοτέρων οὕτω χρησαμένων, εἴτε καὶ αὐτὸς Ὅμηρος[1] τοιαῦτα[2] νομοθετήσας. Οὐκοῦν τὰ δίχρονα καὶ κατὰ ταύτην λέγονται τὴν αἰτίαν καὶ ὡς μακρὰ τίθεσθαι[3] καὶ ὡς βραχέα, καθότι[4] οὐκ ἐπὶ τῶν αὐτῶν καὶ ὁμοίων λέξεων, ἀλλὰ[5] τὰ αὐτὰ μὲν δίχρονα ἐπ' ἄλλων δὲ[6] ἄλλοτε[6], ἢ καὶ συλλαβῶν. Τὸ γὰρ ἐνταῦθα τυχὸν κείμενον ᾱ βραχὺ διηνεκῶς, ἐν ἑτέρᾳ λέξει ταὐτὸν[7] τοῦτο μακρόν ἐστιν ἀεί.

Καὶ[8] περὶ μὲν τούτων οὕτως[9]· ἀκόλουθον τοίνυν ἂν εἴη καὶ περὶ τῆς λοιπῆς καὶ τρίτης τῶν διχρόνων συζυγίας[10] εἰπεῖν, ἣ[11] καὶ ἐμφατικωτέρα[12] πώς[13] ἐστι μᾶλλον τῶν ἄλλων· ἐν ταύτῃ[14] γὰρ μάλιστα τὰ δίχρονα τὴν ἐπωνυμίαν[8] τηροῦσι διπλῶς λαηβανόμενα[15], νῦν μὲν γὰρ[16] ὡς μακρά,

1. om. U. || 2. ταῦτα P. || 3. τίθενται P. || 4. καθό U. || 5. verba ἀλλὰ — καὶ συλλαβῶν (p[a] in vers. sq.) om. A. || 6. ἄλλοτε δὲ ἄλλων U ; ἄλλων δι' ἄλλοτε P. || 7. om. A ; ταυτὸν ceteri. || 8. pro verbis καὶ — τὴν ἐπωνυμίαν A haec habet : περὶ δὲ τῆς τρίτης ἐν ᾗ μάλιστα τὴν ἐπωνυμίαν || 9. οὕτω U. || 10. post τρίτης collocat P. || 11. ἢ U. || 12. ἐμφαντικώτερα U. || 13. πώς codd. || 14. ταυτὴ U ; ταύτῃ P. || 15. ἤγουν sequitur in A. || 16. omm. AP.

νομοθετήσας : διετέλεσεν addit Ps. Draco.

Οὐκοῦν τὰ δίχρονα : urguet noster multis verbis τὰ δίχρονα non in eisdem vocibus quantitatem mutare. Multo acrior Planudis sermo est, cum in Byzantinorum aevi magistros cunctas vocales ΑΙΥ ad libidinem corripientes ac producentes invehatur (v. locum laudatum p[a] 25) ; noster doctrinae istius mentionem non facit.

Sequens καὶ omisit Ps. Draco, sed retinendum est ; opponitur enim genus hoc τῶν διχρόνων illi tertio, quo in eadem voce brevis sive longa syllaba admittitur.

ἐπ' ἄλλων δὲ ἄλλοτε : ἐπ' ἄλλων δὲ καὶ ἄλλων λέξεων Ps. Draco ; quae addit, ex praecedd. subintelligi possunt.

ἐμφατικωτέρα πώς : cf. Triclinii verba κυρίως ἐγώ φημι ὀνομάζεσθαι laudata p[a] 32.

ἐμφαντικωτέρα Ps. Draco cum U. Utrumque legitur, sed melius sine littera ν, quippe a voce ἔμφασις ductum.

νῦν δὲ ὡς[1] βραχέα[2], οὐκ ἐπ'[3] ἄλλων[3] ἄλλοτε[3] λέξεων, ἀλλ', ὅπερ[4] ἔφην[5] πολλάκις[4], ἐπὶ τῶν αὐτῶν. Καταμάθοις[6] δ' ἂν[7], ὃ[8] λέγω[8], σαφέστερον ἐνταυθοῖ[6]·

Τόφρα[9] γὰρ ἐς στρατὸν[10] εἶμι διαμπερές, ὄφρ'[11] ἂν[7] ἵκωμαι[12],

καὶ[13]

Τέκνον, τί κλαίεις[14]; τί δέ σε φρένας ἵκετο[15] πένθος;

Τοῦ[16] γὰρ ἵκετο[17] καὶ ἵκωμαι[18] τὴν ῑ συλλαβὴν οὔτε[19] κατὰ τὸν κανόνα, οὔτε κατὰ τὴν λέξιν ἐξαλλαγὴν[20] ἔχουσαν[21] ἐν μὲν[22] τῷ πρώτῳ τοῖν στίχοιν βραχεῖαν ὁ ποιητὴς ἐποίησεν, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ[23] μακράν.

Ἀδελφὰ δὲ τούτοις[24] ἐστὶ[25] καὶ ταῦτα[26]·

Ἄρες[27], Ἄρες, βροτολοιγέ, μιαιφόνε[28], τειχεσιπλῆτα[29].

---

1. ὦς P. || 2. addit A : λαμβανόμενα, καὶ || 3. ἐπάλλοτε ἄλλων U. || 4. verba ὅπερ — πολλάκις om. A. || 5. interpunctio post ἔφην in UP ; verum indicant omissa Ambrosiani et sensus. || 6. pro verbis καταμάθοις — ἐνταυθοῖ A tantum εἴπωμεν habet. || 7. ἂν U. || 8. ἐν ὀλίγῳ P. || 9. τό φρα P. || 10. στρατον A. || 11. ὅφρ' U. || 12. ἴκωμαι A. || 13. om. U. || 14. αι ex aliis litteris correct. in A. || 15. ἴκετο UA. || 16. τὸ A. || 17. ἴκετο U; εἴκετο A. || 18. ἴκωμαι U; ἴκομαι A; ἵκομαι P. || 19. οὗτε U. || 20. ἀλλαγὴν U ; ἐξαλαιόν P, vitio indicato atram. pallid. duobis punctis positis sub litteris αλ ac lineola in marg. || 21. ἔχουσιν A. || 22. μέσῳ P. || 23. β̄ P. || 24. τοῦτοις P. || 25. om. A. || 26. τὸ A. || 27. hoc accentu omnes. || 28. μιά φόνε P, eodem modo, quo supra, vitio ad litteras ιά nec non i. m. notato. || 29. τειχεσιπλῆκτα U.

ὅπερ ἔφην πολλάκις : interpunctio post ἔφην et apud Ps. Draconem.

Τόφρα γὰρ : K 325 ; εἰς στρατὸν unus ms. Leafii, quod van Leeuwen in textum recepit.

Τέκνον, τί κλαίεις : A 362 = Σ 73.

οὔτε κατὰ τὸν κανόνα : erravit noster augmenti rationem non habens.

ἐξαλλαγὴν ἔχουσαν : ἐναλλαγὴν ἔ. Ps. Draco.

Ἄρες, Ἄρες : de hoc versu (E 31) Kuhn l. c. p^a 36. Hinc Dionysium Thracem τῶν διχρόνων doctrinam petisse videri iam dixi. Prius Ἄρες properispomenon traditur, alterum paroxytonon ; sed Ixion (ap. Eustath. p. 518 ed. Rom.) alterum ἀρές scripsit velut epitheton (ὅ ἐστι βλαπτικέ) ;

Ἐπειδὴ γὰρ τὸ ἔπος ἀπὸ δακτύλου ποδὸς ἄρχεται, εἰκότως[1] τοῦ μὲν πρώτου[2] Ἄρες τὴν[3] πρώτην[3] συλλαβὴν μακρὰν ἐδέξατο, τοῦ[4] δὲ δευτέρου[5] βραχεῖαν[6].

Καὶ[7] περὶ μὲν οὖν τοῦ μέτρου καὶ τῶν κατὰ τὰς συλλαβὰς παθῶν εἴρηται[8]· ἤδη δὲ καὶ περὶ τῶν κατὰ τὰς λέξεις αὐτὰς διαληπτέον. Ἐπειδὴ γὰρ καὶ ταῦτα μάλιστα τοῦ ἡρωϊκοῦ γνωρίσματα, καὶ οὐκ ἄνευ αὐτῶν συσταίη ποτ' ἂν[9] στίχος ἡρῷος, δεῖ σε καὶ ταῦτα μαθεῖν ἀκριβῶς, τίνα τέ ἐστι καὶ πόσα, καὶ πηνίκα γίνονται.

Πάθη μὲν οὖν ἐν ταῖς λέξεσι[10] γίνονται καὶ εἰσὶ μάλιστα

1. εἰκότος P. || 2. α'ου U. || 3. τὴν α' U ; τὸ ᾱ A, τοῦ ᾱ P, quibus α non numerus, sed littera. || 4. τὴν AP. || 5. β'ου U ; δευτέραν AP. || 6. desinit A. || 7. om. P. || 8. desinit in P ipse Tractatus, sequitur Appendix. || 9. ποτὰν cod, sed ἀν in rasura ; ποτ' ἂν Ps. Draco. || 10. λέξεσι cod.

Bekker hunc secutus aliam significationem esse putavit, nempe : praestans, cf. ἀρείων ἄριστος ; vide Leaf. ad Il. E 31.

Καὶ περὶ μὲν : καὶ cum P om. Ps. Draco.

τοῦ ἡρωϊκοῦ γνωρίσματα : haec nimis urgueri non debent ; nam ipsa τὰ πάθη vocum nihil cum hexametri doctrina commune habent, nec in hexametro tantum inveniuntur. Sed, quia transitus requirebatur, sic callide instituit auctor, cui de hexametro propositum erat scribere.

Πάθη μὲν οὖν : tractatus de affectionibus dictionum notissimus est, qui nomine Tryphonis varie in variis mss. circumfertur (vide Tryphonis fragmenta, coll. et dispos. A. de Velsen. Berol. MDCCCLIII, pa 96 sqq.). Accedunt apud Bachmannum (An. Gr. II pa 364) et Boissonadium (An. Gr. III ; ipse denuo hunc transcripsi ex codice) ; tunc Moschopuli (ed. Schaefer in Gregor. Corinthio de Dialectis pa 675 sqq.) et Ios. Rhacendyti (Synopsis Rhetorica c. XVIII, Walz III pa 565). Duos ineditos adieci ; contuli Moschopulum, Rhacendytum, Tr. Boissonadii.

Prior pars nostri (usque ad pam 49 : ἐν τούτοις καὶ ἡ παράληψις) cohaeret cum Moschopulo eadem πάθη eodem ordine enumerante ; at copia exemplorum ei maior est, explicatio aliis verbis enuntiatur, addit in una quaque descriptione describenda, qua dialecto usurpetur ; quod

noster post enumerationem novo capite exponit (p[a] 50).

Contra caret Moschopulus distributione secundum paria, quam noster enumerationi praemittit; complura etiam exempla nostri apud eum desunt.

Ergo utrumque eodem vetustiore tractatu quodam usum esse constat; vide etiam annot. ad p[am] 45.

Partem posteriorem (inde a Ἐν τούτοις καὶ ἡ παράληψις) postea additam esse probat etiam numerus; nam, qua praecedunt, XVIII sunt (ratione non habita generum VII τῆς συαλοιφῆς); quae sequuntur, hunc numerum in initio indicatum excedunt. Haec Ps. Draco omisit.

Alio modo conferendus est Rhacendytus, qui et ipse XVIII secundum paria praemissis alia adiecit. Est quidem divisio princeps inter XVIII illa, quae dicuntur ὑπὸ τὸ πόσον ἀναγόμενα, ac sequentia VI ὑπὸ τὸ ποῖον. Rursus unamquamque coniunctionem τῶν ὑπὸ τὸ πόσον ex πάθη ἀπὸ πλεονασμοῦ et ἀπὸ ἐνδείας constare dicit, aliis nominibus idem ac noster indicans. At affectio decima non συναλοιφή, sed συναίρεσις dicitur (vide annot.), et decima quarta non παρέλλειψις, sed παράλειψις. Genera illa VII τῆς συναλοιφῆς in appendicem τῶν ὑπὸ τὸ ποῖον relegantur; cetera appendicis genera alio ordine, omissis duobus (παραγωγή, μετατύπωσις) traduntur; vide etiam annot. Exempla differunt; omittit cum ceteris expositionem dialectorum, quae singulis affectionibus utuntur.

Tractatus Boissonadii genera XXVII enumerans longius distat; caret explicatione, exempla tantum enumerationem illustrant.

Praeter iam editos de affectionibus tractatus alios duo minoris momenti, novos tamen, addo, priorem ex Parisino 2408 bombyc. s[i] XIII, ex quo iam uberiorem illum Boissonnade dedit. Legitur f° 221 r° post erotemata grammatica :

Πάθη τῶν λέξεων εἰσὶ τρία· ἀφαίρεσις, συγκοπὴ καὶ ἀποκοπή. Καὶ ἀφαίρεσις μὲν ἡ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἆρσις, οἷον τὰ ῥήματά μου· τὸ ἐμοῦ γὰρ ἀντωνυμία ὂν ἓν μέρος τοῦ λόγου αὐτοτελὲς ἀφαίρεσιν ὑπέστη τοῦ ε̅. Συγκοπὴ δὲ ἡ ἐκ τῆς μέσης ἆρσις, οἷον ὡρμημένος ὥρμενος, βεβυθισμένος βεβυσμένος. Ἀποκοπὴ δὲ ἡ ἐκ τοῦ (δὲ ἐκ τοῦ α cod, fort. δὲ ἡ τοῦ α̅ ἐκ τοῦ) τέλους ἆρσις, οἷον κυκεῶνα κυκεῶ, ἱδρῶτα ἱδρῶ. Καὶ πολλὰ τοιαῦτά τις εὕροι (εὕρῃ cod.) ἕτερα σκοπῶν.

Prius exemplum τῆς συναλοιφῆς claudicare iam accentus testatur; ὥρμενος : ὅρμενος fuisse puto. Alterum etiam falsum est, quia βυνέω et βυθίζω inter se commutantur.

ὀκτωκαιδέκα ἁπλᾶ[1] ἐννέα[2] τε[3] κατὰ συζυγίαν ἐκφωνούμενα, ὧν ἡμίση μὲν κατὰ προσθήκην, θάτερα δὲ κατὰ ἔλλειψιν· ἐλλείψει δὲ προσθήκη πέφυκεν ἐναντία.

Ἡ μὲν οὖν πρώτη[4] τῶν παθῶν συζυγία πρόθεσις καλεῖται καὶ ἀφαίρεσις, ἡ δὲ δευτέρα[5] ἀναδίπλωσις καὶ ἄρσις, ἡ δὲ τρίτη ἔκτασις καὶ συστολή· ἑξῆς[6] δὲ ἐπέκτασις, συγκοπή, διαίρεσις, συναλοιφή, παρένθεσις, ἔλλειψις,

1. ἁπλὰ cod. || 2. θ′ cod. || 3. τὲ cod. || 4. α′ cod. || 5. β′ cod. || 6. ἐξῆς cod.

Alter debetur Laurentiano Ashburnham. 1583 chartaceo s[i] xv, qui fuit Turnebi, p[a] 216 v°:

Ἔκθλιψίς ἐστιν ἑνὸς φωνήεντος ἔκθλιψις καὶ ἀντ᾽ ἐκείνου ἐπιτίθεται ἡ (cod. ὁ) ἀπόστροφος, οἷον ὑπὸ ἐμοῦ ὑπ᾽ ἐμοῦ.

Κρᾶσίς ἐστι δύο φωνηέντων συναλοιφὴ καὶ ἀμφοτέρων ἀλλοιουμένων, οἷον Δημοσθένεα Δημοσθένη, ἢ τοῦ ἑνός, οἷον Δημοσθένεος Δημοσθένους.

Συναίρεσίς ἐστι δύο φωνηέντων συναλοιφὴ καὶ ἀμφοτέρων φυλαττομένων, οἷον Δημοσθένεϊ, Δημοσθένει.

Ἔκθλιψις καὶ κρᾶσίς ἐστιν, οἷον καὶ ὁ μὲν χὠ μέν (χῶ μὲν cod.)· τέθλιπται γὰρ τὸ ι̅, τὸ δὲ α̅ καὶ ο̅ συνεκράθη εἰς ω̅ μέγα.

Ἔκθλιψις καὶ συναίρεσίς ἐστιν, οἷον ἐγὼ οἶδα ἐγῷδα (ἐγῷδα cod.)· τέθλιπται γὰρ τὸ ο̅ τὸ μικρόν, τὸ δὲ ω̅ μέγα μετὰ τοῦ ι̅ συναιρεῖται εἰς τὴν ῳ̅ δίφθογγον καταχρηστικῶς.

Κρᾶσις καὶ συναίρεσίς ἐστιν, οἷον ὁ αἰπόλος ᾡπόλος (ὡπόλος cod.)· κέκραται γὰρ τὸ ο̅ καὶ α̅ εἰς ω̅ μέγα, εἶτα συναιρεῖται τὸ ω̅ καὶ τὸ ι̅ εἰς τὴν ῳ̅ δίφθογγον.

Ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσίς ἐστιν, οἷον καὶ εἶτα κᾆτα (κᾆτα cod)· ἐκθλίβεται μὲν τὸ ι̅ τῆς α̅ι̅ (κ̅α̅ι̅ cod.) διφθόγγου, κιρνᾶται δὲ τὸ α̅ καὶ ε̅ εἰς α̅ μακρόν, εἶτα συναιρεῖται τὸ μακρὸν α̅ καὶ τὸ ι̅, τῆς ε̅ι̅ διφθόγγου δηλονότι, εἰς (ὡς cod.) τὴν α̅ δίφθογγον καταχρηστικῶς.

Enumeratio VII generum τῆς συναλοιφῆς saepius separatim traditur; cf. Scholl. A ad Heph. p[a] 106-107 et annot. Consbruchii ad vs. 20; vide etiam nostrum p[a] 43 sqq.

Titulum Περὶ παθῶν τῶν λέξεων Ps. Draco addit.

πρόθεσις καλεῖται : πρόσθεσις Ps. Draco, Rhacend. (exc. uno cod.) ; πρόθεσις Tr. Boiss, Moschop. Cum contrarium non dicitur, eodem nomine et ceteri genus idem indicant.

διπλασιασμός, παρέλλειψις, παρέμπτωσις, ἔκθλιψις καὶ προσχηματισμός, ἀποκοπή.

Καὶ πρόθεσις[1] μέν ἐστί τε[2] καὶ γίνεται, ὅταν ἐν ἀρχῇ λέξεως πλεονασμὸς γίνηται[3] συλλαβῆς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένης, ὃ καλεῖται συλλαβικὴ αὔξησις, ὥς ἐστι τὸ ὥρων, ἑώρων[4] καὶ τὸ[5] ὠσμένος[6], ἑωσμένος καὶ τοιαῦθ' ἕτερα· ὅταν δὲ τοὐναντίον[7] ἡ ἀπὸ φωνήεντος ἄρχουσα ἐκβληθῇ, τουτέστιν ἡ συλλαβικὴ αὔξησις, ὥς τὸ ἔκαμον, κάμον καὶ τὸ ἔδοσαν, δόσαν, τηνικαῦτα τὸ πάθος ἀφαίρεσις ὀνομάζεται.

Ἀναδίπλωσις δέ ἐστιν ἡ ἐν ἀρχῇ τῆς λέξεως κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γενομένη προσθήκη, ὥς ἐστι τὸ κάμω, κεκάμω καὶ τὸ[8] λαχών[9], λελαχών· ἄρσις δὲ αὖθις λέγεται ἡ τοῦ ἀναδιπλασιασμοῦ ἀφαίρεσις τοῦ κατὰ τὴν

---

1. πρόσθεσις cod. || 2. τὲ cod. || 3. γίνεται cod. || 4. spiritu leni cod. || 5. deest in cod. || 6. ὤσμενος cod. || 7. τουναντίον cod. || 8. deest in cod. || 9. λακὼν cod.

Καὶ πρόθεσις : titul. Περὶ προσθέσεως Ps. Draco finxit.

καὶ γίνεται : καὶ γίνεται συλλαβῆς Ps. Draco.

γίνηται συλλαβῆς : γένηται Ps. Dr. omiss. συλλαβῆς.

τοιαῦθ' ἕτερα : μυρία τοιαῦθ' ἕ. παρ' Ὁμήρῳ κείμενα Ps. Dr ; at p^a 50 dicitur esse attica.

ὅταν δὲ : titul. Περὶ ἀφαιρέσεως finxit Ps. Dr. Tunc : Ἀφαίρεσις δέ ἐστι, ὅταν κτλ.

τηνικαῦτα τὸ πάθος : verba τηνικαῦτα — ὀνομάζεται om. Ps. Dr, pro quibus haec : καὶ πολλὰ ἕτερα.

Ἀναδίπλωσις : titul. Περὶ ἀναδιπλώσεως finxit Ps. Dr. Dicitur ἐπαναδίπλωσις in Tr. Boiss. et apud nostrum p^a 50 ; ἀναδιπλασιασμὸς Etym. Gud. 310, 58 (s. v. κεκάμω).

κάμω, κεκάμω : A 168 : ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων vulgo, ἐπεὶ κεκάμω Etym. Gud, ἐπεί κε κάμω Aristarchus. Et ceteris locis (H 5, P 658) dubium est, sitne κε reduplicatio an particula.

καὶ τὸ λαχὼν : λαχὼν bene Ps. Dr. Partic. λελαχὼν apud Hom. non extat ; eius aoristi has formas habet : λελάχητε (Ψ 76), λελάχωσι (H 80, O 350, X 343).

ἄρσις δὲ αὖθις : titul. Περὶ ἄρσεως finxit Ps. Dr.

ἀναδιπλασιασμοῦ ἀφαίρεσις τοῦ : ἀ. ἀ. καὶ τοῦ Ps. Dr.

ἀρχὴν ὄντος τῆς λέξεως, οἷον βεβλῆσθαι, βλῆσθαι· καὶ τετύχθαι[1], τύχθαι καὶ τὰ τοιαῦτα.

Καὶ ἔκτασις μὲν ἡ κατὰ χρόνον αὔξησις ἐνὶ φωνήεντι γινομένη· τοῦτο δ' ἐστὶ Διόνυσος[2] Διώνυσος[2]· δότης, δώτης, καὶ ὅσα ὅμοια. Τὸ[3] δ' ἐνὶ φωνήεντι εἴρηταί μοι διὰ τὸ Ὄλυμπος, Οὔλυμπος· νόσος, νοῦσος· ἐνταῦθα γὰρ προσετέθη καὶ ἕτερον φωνῆεν, τὸ $\bar{υ}$. Συστολὴ δέ ἐστιν ἡ κατὰ χρόνον βραχύτης ἀπὸ ἑνὸς φωνήεντος, ὡς τὸ δῶμεν, δόμεν[4] καὶ εἴδωμεν, εἴδομεν. Ὅμηρος μὲν οὖν·

Ἐξαύδα[5], μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω,

καὶ Ἡσίοδος·

Καὶ[6] δόμεν, ὅς κεν[7] δῷ, καὶ μὴ δόμεν, ὅς κεν[7] μὴ δῷ.

Ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἐνταῦθα φωνήεντος εἴρηται διὰ τὸ ἑταῖρος, ἕταρος· ἐκβληθέντος γὰρ τοῦ ἑνὸς φωνήεντος, τοῦ $\bar{ι}$, γέγονε βραχὺ τὸ $\overline{τα}$.

Ἐπέκτασις δέ ἐστι προσθήκη συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον

---

1. ἐτετύχθαι cod. || 2. διόνυσσος διώνυσσος cod. || 3. τῶ cod. || 4. ο ex ω factum in cod. || 5. ἐξαῦδα cod. || 6. om. cod. || 7. κε cod.

βεβλῆσθαι, βλῆσθαι: exemplum claudicat ; prius est perfectum, alterum aoristus, ergo non eadem est dictio.

καὶ τετύχθαι : ἐτετύχθαι cod ; ex compendio καὶ factum est ε-psilon ; Ps. Dr. καὶ om. Iterum falso adductum.

Καὶ ἔκτασις : titul. Περὶ ἐκτάσεως finxit Ps. Dr. Falso Tr. Boiss : οὗτος οὑτοσί, ut solet, explicatione omissa.

Διόνυσος, Διώνυσος : forma Διόνυσος apud Hom. λ 325 tantum legitur (et in hymnis). Haec bene Ps. Dr. Hoc exemplum exc. Tr. Boiss. apud omnes recurrit.

δότης, δώτης : nomin. non occurrit ; sed cf. Υ 44 (σίτοιο δοτῆρες) et θ 325 (δωτῆρες ἐάων).

ὅμοια : ὅμοιος pro ὁμοῖος apud serioris aevi scriptores (cf. Kühner-Blass I, 1, p[a] 326).

Συστολὴ δέ : titul. Περὶ συστολῆς finxit Ps. Dr.

εἰδῶμεν, εἴδομεν : εἴδομεν om. Ps. Dr.

Ἐξαύδα : A 363. Versu homerico carent ceteri.

Καὶ δόμεν : δῶμεν ὅς κε δῷ καὶ μὴ δόμεν ὅς κε μὴ δῷ apud Ps. Dr. Cf. Opp. et Dies 354 (Rzach). Videtur noster pravo textu nisus uno exemplo utramque formam exponere. Carent hoc versu ceteri.

Ἐπέκτασις : titul. Περὶ ἐπεκτάσεως finxit Ps. Dr.

τῆς λέξεως, οἷον Μουσῶν, Μουσάων· πυλῶν, πυλάων, καὶ εἴ τι τοιουτότροπον· συγκοπὴ δὲ τοὐναντίον[1] τούτῳ ἀφαίρεσις μιᾶς συλλαβῆς κατὰ μέσην λέξιν, ὡς τὸ ἐρατεινόν, ἐρανόν· καὶ τὸ[2] καταβαλών, καββαλών· καὶ τὸ[2] κατέπεσε, κάππεσε.

Καὶ διαίρεσις μέν ἐστιν ἡ τοῦ προσυνῃρημένου ἀνάπτυξις, οἷον παῖς, πάϊς καὶ Πηλεῖ, Πηλέϊ· συναλοιφὴ δὲ ἡ τοῦ προδιῃρημένου καὶ ἐντελοῦς σύμπτυξίς τε καὶ ἕνωσις· ἀλλ᾽ αὕτη μὲν οὐχ ἁπλῆ τις εὑρίσκεται, οὐ[3] μὲν[3] οὖν[3] οὐδὲ διπλῆ οὐδὲ τριπλῆ, ἀλλὰ πολλαχὴ καὶ οἷον

1. τὸ ἐνάντιον cod. || 2. deest in cod. || 3. οὐμενουν cod.

Μουσῶν, Μουσάων : forma contracta huius genitivi post vocalem tantum apud Homerum invenitur (Σκαιῶν, κλισιῶν, cf. Kühner-Blass I, 1, p^a 376).

καὶ εἴ τι : τοιουτότροπον om. Ps. Dr.

Συγκοπὴ δὲ ; titul. Περὶ συγκοπῆς finxit Ps. Dr.

τοὐναντίον τούτῳ : τ. τούτων Ps. Dr.

ἐρατεινόν, ἐρανόν : ἐραννόν Ps. Dr. pro ἐρανόν. Homericum est femin. tantum ἐραννήν (I 531, 577 ; η 18). Urbinatis lectionem non mutavi.

Καὶ διαίρεσις : titul. Περὶ συναλοιφῆς finxit Ps. Dr. Deest hoc genus in Tr. Boiss.

Πηλεῖ, Πηλέϊ : cf. Ω 61 : Πηλέϊ, ὃς περὶ κῆρι κτλ. Kühner-Blass I, 1, p^a 452 formam Πηλεῖ huic loco obtrudit, cum neque V. Leeuwen neque Leaf nec in textu nec in ann. crit. eam referant. Dativus usitatior est Πηλῆϊ (Π 867, Ω 534).

συναλοιφὴ δὲ : titul. Περὶ συναλοιφῆς finxit Ps. Dr.

Ex τῆς συναλοιφῆς VII generibus συναίρεσιν et κρᾶσιν tantum sparsa inter cetera nominat Tr. Boiss; tunc nomen συναλοιφῆ male adhibetur pro eius genere primo, q. d. ἔκθλιψις (ἔφατε ἔφαθ᾽).

Rhacend. συναλοιφὴν eiusque genera in appendicem relegans locum, quem in illa coniunctione duarum affectionum vacuum reliquerat, implevit genere συναίρεσις ficto nullo exemplo addito. Ipsa συναίρεσις suo loco inter VII genera post explicatur.

Haec genera saepius separatim traduntur ; vide annot. ad p^am 40.

προδιῃρημένου : vitiose προειρημένου. Ps. Dr.

ἀλλὰ πολλαχὴ : ἀ. πολλαπλῆ Ps. Dr. Utraque vox insolita ; πολλαχὸς fictum ex adverbiis πολλαχοῦ etc ; πολ-

ποικίλη. Διαιρεῖται γὰρ εἰς εἴδη ἑπτά[1], ἅ ἐστιν· ἔκθλιψις, κρᾶσις[2], συναίρεσις, ἔκθλιψις κρᾶσις, ἔκθλιψις συναίρεσις, κρᾶσις συναίρεσις, καὶ ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσις. Τούτων τὰ τρία τὰ πρῶτα, τὸ ἔκθλιψις, κρᾶσις, συναίρεσις, εἰσὶν ἁπλᾶ· οὕτω γὰρ ἕκαστον μεμονωμένον ἐκφωνεῖται· τὰ δὲ τρία σύνθετα ἀπὸ δυοῖν· κατὰ δύο[3] γὰρ ἐκφωνοῦνται[4]· ἐρεῖς γὰρ οὕτω· ἔκθλιψις[5] κρᾶσις[5], ἔκθλιφις συναίρεσις, κρᾶσις συναίρεσις· τὸ δ' ἓν καὶ ἕβδομόν ἐστι σύνθετον ἀπὸ τριῶν, τὸ ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσις.

Καὶ ἔκθλιψις μέν ἐστιν ἑνὸς φωνήεντος ἀπώλεια[6], ὅταν ἀντ' ἐκείνου τοῦ ἐκβληθέντος κουφίζηται ἡ ἀπόστροφος, οἷον ὑπὸ ἐμοῦ, ὑπ' ἐμοῦ. Ἐνταῦθα γὰρ ἐξεβλήθη τὸ ō καὶ ἀντ' ἐκείνου ἐτέθη ἡ ἀπόστροφος εἰς σημεῖον τῆς τοῦ φωνήεντος ἐκθλίψεως.

Κρᾶσις δέ, ὅταν δύο φωνήεντα συγκερασθῶσιν[7] εἰς ἕν, καὶ πολλάκις εἰς δίφθογγον· ἀλλὰ ἐὰν μὲν εἰς ἓν φωνῆεν ἡ κρᾶσις γένηται, καὶ ἀμφότερα τὰ δύο[8] πρῶτα φωνήεντα ἀφανίζονται, οἷον τὸν Δημοσθένεα, τὸν Δημοσθένη[9]· οὔτε γὰρ τὸ ε̄ φαίνεται ἐν τῷ η̄, οὔτε τὸ ᾱ. Ἐὰν[10] δὲ εἰς

1. ζ' cod. || 2. κράσις; ita semper cod. || 3. β' cod. || 4. ἀφωνοῦνται cod. || 5. interpunctione distinentur in cod. || 6. legitur ἀπῶ (λ supra). || 7. συγκεράθωσιν cod ; συγκεράσθωσιν Ps. Draco. || 8. β' cod. || 9. δημοσθένην cod. || 10. εἰ cod.

λαπλῆ ex praecedd. διπλῆ et τριπλῆ.

εἴδη ἑπτά : genera I, II, V, VI in hac enumeratione praetermisit Ps. Dr.

γὰρ ἐκφωνοῦνται : γ. ἐκφωνοῦντα falso Ps. Dr.

Καὶ ἔκθλιψις : titul. Περὶ ἐκθλίψεως finxit Ps. Dr.

ἐκβληθέντος : ἐκθλιβέντος Ps. Dr.

Ἐνταῦθα γάρ : haec ad τῆς τοῦ φωνήεντος ἐκθλίψεως om. Ps. Dr.

Κρᾶσις δὲ : titul. Περὶ κράσεως finxit Ps. Dr.

συγκερασθῶσιν : Ps. Draconi obsecutus in συγκερασθῶσιν lectionem codicis mutavi potius σ excidisse quam ε additum esse reputans. Contra in ἐκθλίψεως descriptione συνεκράθη.

οὔτε γὰρ : haec ad οὔτε τὸ ᾱ om. Ps. Dr.

Ἐὰν δὲ εἰς : εἰ cum cod. Ps. Dr.

δίφθογγον κιρνῶνται τὰ δύο[8] φωνήεντα, τὸ μὲν ἓν ἀφανίζεται, τὸ δὲ ἄλλο φαίνεται ἐν τῇ διφθόγγῳ, ὡς τὸ δέον, δεῖν· καὶ τὸ[1] πλέον, πλεῖν· τὸ μὲν γὰρ ε̄ σῴζεται ἐν τῇ διφθόγγῳ, τὸ δὲ ο̄ ἀπώλετο.

Συναίρεσις δὲ γίνεται, ὅταν δύο[8] φωνήεντα συναφθῶσιν εἰς δίφθογγον καὶ ἀμφότερα σῴζονται, ὡς ἔστι τὸ Πηλέϊ, Πηλεῖ.

Ἔκθλιψις δὲ κρᾶσις τὸ καὶ ὁ μέν, χὠ[2] μέν· ἐξεβλήθη μὲν γὰρ τὸ ῑ, τὸ δὲ ᾱ καὶ ο̄[3] συνεκράθη εἰς ω̄ μέγα.

Ἔκθλιψις δὲ συναίρεσις γίνεται ἐν τῷ ἐγὼ οἶδα, ἐγῷδα. Ἐξεβλήθη μὲν γὰρ τὸ μικρὸν ο̄, τὸ δὲ μέγα ω̄ μετὰ τοῦ ῑ συνηρέθη εἰς τὴν ῳ̄ δίφθογγον· προσγραφομένου γὰρ τοῦ ῑ γίνεται τὸ ω̄ δίφθογγον.

Κρᾶσις δὲ συναίρεσις, οἷον τὸ οἰκίδιον, τῳκίδιον.

---

1. deest in cod. || 2. χῶ cod. || 3. ω̄ cod. || 8. (p[a] praec.).

ὡς τὸ δέον : haec ad ο̄ ἀπώλετο om. Ps. Dr.

συναίρεσις δὲ : titul. Περὶ συναιρέσεως finxit Ps. Dr.

Πηλέϊ, Πηλεῖ : vide annot. ad διαίρεσιν.

Ἔκθλιψις δὲ κρᾶσις : titul. Περὶ ἐκθλίψεως finxit Ps. Dr. Tunc Ἔκθλιψις δὲ καὶ κρᾶσις ; ergo putavit hic ἔκθλιψιν alio nomine κρᾶσιν dici.

Ἔκθλιψις δὲ συναίρεσις : titul. Περὶ ἐκθλίψεως καὶ συναιρέσεως finxit Ps. Dr. Tunc Ἔκθλιψις δὲ καὶ συναίρεσις, quasi duo essent.

προσγραφομένου γὰρ τοῦ ῑ : inde a s° XII ῑ non iam adscribebatur, sed subscribebatur (cf. Kühner-Blass I, i, p[a] 62). Ergo, qui opusculum de affectionibus composuit, prius vixit ; hunc eundem esse ac totius Tractatus auctorem non puto. Etiam Moschopulo (p[a] 679 Schaef.) ι-adscriptum remansit, qui tamen post saec. XI vixit ; contra Ps. Dr. ὑπρογεγραμμένου γὰρ τοῦ ῑ habet, quod sive in libro msto Urbinate posteriore invenit sive ipse ad aetatis consuetudinem refinxit ; hoc verisimilius est reputanti, quot locis et alia suo marte mutaverit.

γίνεται τὸ ω̄ δίφθογγον : pro his Ps. Dr ; τὸ ῳ̄ δίφθογγος sine verbo. Non scripsi ῳ̄, quia τὸ ω̄ nondum est, sed fit δίφθογγον ; hoc adiective.

Κρᾶσις δὲ συναίρεσις : titul. Περὶ κράσεως καὶ συ-

Κιρνῶνται μὲν γὰρ τὰ δύο ο̅[1] εἰς ω̅ μέγα ἀττικῶς· συναιρεῖται δὲ τὸ ω̅ τὸ μέγα μετὰ τοῦ ι̅ εἰς τὴν[2] ῳ̅ δίφθογγον.

Ἔκθλιψις δὲ κρᾶσις συναίρεσις γίνεται ἐν τῷ καὶ εἶτα, κᾆτα. Ἐκθλίβεται μὲν γὰρ τὸ ι̅, κιρνῶνται δὲ τὸ α̅ καὶ ε̅ εἰς α̅ μακρόν, εἶτα συναιρεῖται τὸ α̅ καὶ ι̅ εἰς τὴν[2] ᾳ̅ δίφθογγον.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῆς συναλοιφῆς.

Παρένθεσις δέ ἐστι πλεονασμὸς φωνήεντος ἐν ἑτέρῳ φωνήεντι, ὥς γενέσθαι ἀμφότερα μίαν συλλαβήν. Ταύτης ἐστὶ τὸ ἐλήλυθα, εἰλήλουθα· προστεθέντων γὰρ ἐνταῦθα τοῦ[3] μὲν ι̅ τῷ[4] ε̅, τοῦ δὲ ο̅ τῷ[4] υ̅ ἡ παρένθεσις ἐγένετο· καὶ ἔστιν ἐν μιᾷ ταύτῃ λέξει διπλῇ. Τὸ δὲ γενέσθαι ἀμφότερα μίαν συλλαβὴν εἶπον διὰ τὸ[5] πυλῶν, πυλάων· εἰ γὰρ καὶ ἐνταῦθα φωνῆεν ἐπλεόνασε τὸ α̅, ἀλλὰ καὶ ἑτέρα προσετέθη συλλαβή, ὃ τῆς ἐπεκτάσεώς ἐστι γνώρισμα.

Ἔλλειψις δέ ἐστιν ἡ τοῦ φωνήεντος ἀποβολὴ σῳζο-

1. ο̅ο̅ cod. || 2. om. cod; adscripsi, ut ipse auctor in praecedd. || 3. τὸ cod. || 4. τὸ cod. || 5. τῶν cod.

ναιρέσεως finxit Ps. Dr. Tunc Κρᾶσις δὲ καὶ συναίρεσις ut in praecedd.

εἰς ω̅ μέγα ἀττικῶς : non semper, cf. τοὔνομα ex τὸ ὄνομα (Meisterh.[3] p[a] 71) ; τῳκίδιον extat apud Aristoph. (Nubb. 92) ; vide Kühner-Blass I, 1, p[a] 220, cui forma τοἰκίδιον melior videtur allata scriptura cod. Rav. τωκίδιον superscripto οι.

εἰς τὴν ῳ̅ δίφθογγον : εἰς ῳ̅ δίφθογγον Ps. Dr. cum cod. τὴν omittens.

Ἔκθλιψις δὲ κρᾶσις συναίρεσις : titul. Περὶ ἐκθλίψεως κράσεως συναιρέσεως finxit Ps. Dr.

εἰς τὴν ᾳ̅ δίφθογγον : rursus om. τὴν Ps. Dr. cum cod.

Παρένθεσις : titul. Περὶ παρενθέσεως finxit Ps. Dr. Vocatur ἐπένθεσις in Tr. Boiss.

ἐλήλυθα, εἰλήλουθα : haec homerica, illa posterioris aevi forma, quam et Homeri carmina interdum admittunt, e. g. Ω 766 : ἀπελήλυθα.

Ἔλλειψις : titul. Περὶ ἐλλείψεως finxit Ps. Dr. Tr. Boiss. habet ἔκλειψις ; paulo post ἔλλειψις (ἔλειψις cod.), quod idem est ac ἔκθλιψις oppositum παρεμπτώσει generi (p[a] 48) ceterorum.

μένων τῶν συλλαβῶν, ὡς τὸ ἑταῖρος, ἕταρος· ἐκβληθέντος γὰρ ἐνταῦθα τοῦ ι̅ οὐκ ἠλάττωνται αἱ συλλαβαί. Ἔνθα δὲ ἐλαττοῦσθαι συμβαίνει τὰς συλλαβάς, οὐκ ἔλλειψίς ἐστιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἔκθλιψις, ὡς οἷον τὸ ἐπὶ ἐμέ, ἐπ᾽ ἐμέ.

Διπλασιασμὸς δέ ἐστι προσθήκη τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, οἷον τὸ ἔδδεισε καὶ ἔμμεναι καὶ τὰ τοιαῦτα. Τῷ [1] γὰρ δ̅ προσετέθη ἕτερον δ̅ καὶ τῷ [1] μ̅ ἕτερον μ̅.

Παρέλλειψις δὲ πάλιν ἐστὶν ἀποβολὴ συμφώνου τοῦ αὐτοῦ, οἷον τὸ Ἀχιλεὺς [2] καὶ ἀδηφάγος· ἀφηρέθη γὰρ ἐκεῖσε μὲν τὸ ἓν λ̅, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἓν δ̅.

Ἡ δὲ παρέμπτωσις πλεονασμός ἐστιν οὐ τοῦ αὐτοῦ συμφώνου, ἀλλ᾽ ἀνομοίου [3] παντάπασιν, ὡς ἔστι τὸ τυπτόμεσθα καὶ λεγόμεσθα καὶ πτόλις· ἐπλεόνασε γὰρ ἐν [4] τῷ [4] θ̅ [4] τὸ σ̅ καὶ [5] ἐν τῷ [5] π̅ τὸ τ̅ ἀλλότρια ὄντα τούτων, ἐν οἷς ἐπλεόνασαν [6].

1. τὸ cod. || 2. ἀχιλλεὺς cod. || 3. ἀνομίου cod. || 4. correxi ex superscriptis : ἐν τὸ θ || 5. pro his τὸ cod. || 6. ἐπλεόνασιν cod.

ἕταρος: ἑτάρος falso Ps. Dr.
Διπλασιασμὸς: titul. Περὶ διπλασιασμοῦ finxit Ps. Dr. Hunc om. Tr. Boiss.
Καὶ τὰ τοιαῦτα : haec ad ἕτερον μ̅ om. Ps. Dr.
Παρέλλειψις : titul. Περὶ παρελλείψεως finxit Ps. Dr. Dicitur παράλειψις apud Rhacend ; ex prava huius generis interpretatione exemplum Tr. Boiss. est : Ἀχιλεὺς Ἀχιλεῦ.
ἀδήφαγος : cf. ἄδδην plerorumque codd. ad E 203 pro ἄδην. Forma ἀδδηφάγος recurrit e. g. in Aelian. I, 27 (Περὶ ἀδδηφαγίας πολλῶν), ubi nullo iure Hercher in edit. Didotiana invitis codd. uno δ ; ἀδηφάγος in Philoct. 313 ; cf. etiam lexicon s[i] XI-X in Vallic. E 11 : ἀδηφάγος, ἀθρόως ἐσθίων ; at Etym. Gud : Ἄδδην —— ἐξ αὐτοῦ ἀδδηφάγος δαψιλῶς ἐσθίων.
Ἡ δὲ παρέμπτωσις : titul. Περὶ παρεμπτώσεως finxit Ps. Dr.
τυπτόμεσθα καὶ λεγόμεσθα : de forma -μεσθα metro cogente ex -μεθα facta vide Kühner-Blass I, 2, p[a] 61 et V. Leeuwen, Enchir.[2] p[a] 236.
καὶ λεγόμεσθα om. Ps. Dr.
πτόλις : Cypriorum, cf. V. Leeuwen, Enrich.[2] p[a] 108 adductis Schol. ad Ψ 1 et Collitz, G. D. I. I, 60.
ἐν τῷ π̅ : ἐν om. Ps. Dr.
ἐν οἷς ἐπλεόνασαν : ἐ. ὅ. ἐπλεόνασεν Ps. Dr.

Ἡ δὲ ἀποβολὴ αὖθις τοῦ ἀνομοίου [1] συμφώνου, ὥς ἔστι μαθεῖν ἐκ τοῦ σκηπτροῦχος, σκηπτοῦχος καὶ ἐξ ἑτέρων τοιούτων· ἔκθλιψις δὲ προσαγορεύεται ὁμωνύμως τῇ ἐκθλίψει, τῷ ἑνὶ μορίῳ [2] τῆς συναλοιφῆς.

Προσχηματισμὸς δὲ γίνεται τηνικαῦτα, ὁπότε κατὰ τὸ τέλος τῆς λέξεως συλλαβὴ πλεονάσῃ [3], ὥς ἔστιν ἐν τῷ τοῦτον, τουτονὶ καὶ ὅτι, ὁτιὴ [4] καὶ ἦς, ἦσθα.

Ἀποκοπὴ δέ, ὁπηνίκα κατὰ τὸ τέλος τῆς λέξεως ἀφαίρεσις γένηται συλλαβῆς, ἧς ἐστι τὸ δῶμα, δῶ καὶ κρῖμνον [5], κρῖ καὶ τοιαῦθ' ἕτερα.

---

1. ἀνομίου cod. || 2. μωρίω cod. || 3. πλεονάσει cod. || 4. ὀτιὺ cod. || 5. κρίμνον cod.

Ἡ δὲ ἀποβολὴ : Ps. Dr. titulo praemisso Περὶ ἐκθλίψεως haec : Ἔκθιψις δέ ἐστιν αὖθις ἀποβολὴ τοῦ ἀνομοίου κτλ. Rem in Urb. brevius enuntiatam explevit. Ἔλλειψις (ἔλειψις cod.) vocatur in Tr. Boiss.

σκηπτροῦχος, σκηπτοῦχος : hoc tantum, cf. B 86 ; debuit autem esse σκηπτροῦχος, a σκῆπτρον, non a σκήπτομαι ductum.

τῷ ἑνὶ μορίῳ : cf. p[a] 44 vs. 10.

Προσχηματισμὸς δὲ : titul. Περὶ προσχηματισμοῦ finxit Ps. Dr. Cum recto nomine ac exemplo adsit in Tr. Boiss, tamen iterum eiusdem generis exemplum nomine pravo τῆς ἐκτάσεως indutum habet.

συλλαβὴ πλεονάσῃ : coni. post ὁπότε, ut p[a] 16 post εἴτε. Ps. Dr. correxit : ὁπόταν — — πλεονάσῃ.

ὅτι, ὁτιὴ : Ps. Dr. recte ; Urb. falsum ὁτιὺ per iotacismum. Ὁτιὴ Aristophanis est ; cf. Nubb. 331 etc ; vide Kühner-Blass I, 1, p[a] 621.

ἦς, ἦσθα : Quia ἦς saepe in graecitate communi, ergo auctori notissima, occurrit (Kühner-Blass I, 2, p[a] 222), hanc forman primariam esse putavit ; deest autem apud bonos auctores, excepto Axiocho, atque eo Platoni abiudicato (365 D : ἀρχὴν γὰρ οὐκ ἦς περὶ ὃν ἂν ἦν.).

Ἀποκοπὴ δὲ : titul. finxit Περὶ ἀποκοπῆς Ps. Dr.

καὶ κρῖμνον : recto accentu Ps. Dr. Post descriptionem τῆς ἀποκοπῆς omittit, quae in Urb. sequuntur ; verbis τοσαῦτα εἰσὶν ἐν ταῖς λέξεσι πάθη. Δεῖ δέ σε λοιπὸν ἐπιστῆσαι κτλ. statim transit ad distributionem secundum dialectos.

Ἐν τούτοις καὶ ἡ παράληψις[1], οἷον λιαρόν, χλιαρόν. ἄμαθος, ψάμαθος· ἡ παραγωγή, οἷον Πριάμου, Πριάμοιο· ὁ[2] μετασχηματισμός, οἷον παρθένος, παρθενική· ἡ μετατύπωσις, οἷον[3] ἐξ Ἰλίου, Ἰλιόθεν[4]· ἡ μετάθεσις, οἷον καρδία, κραδία· ἡ ἀντίθεσις, οἷον Διόνυσος, Διονύσιος· καὶ ἡ συναλλαγή, οἷον Ἥρα, Ἥρη.

1. παράλησις cod. || 2. ἡ cod. || 3. om. cod. || 4. ἠλιόθεν cod.

ἡ παράληψις : vocatur παράλειψις in Tr. Boiss ; deest in appendice Rhacendyti.

λιαρόν, χλιαρόν : prius epicum, alterum atticum et ionicum. Homerum imitatus e. g. Theocritus 25, 105 : λιαροῖο — γάλακτος.

ἄμαθος, ψάμαθος : ἄμαθος E 587 et Hymn. Apoll. 439 tantum ; praeterea ἠμαθόεις. Distinguebant inter ψάμαθος (iuxta mare arena) et ἄμαθος (pulvis), vide Leaf ad E 587 ; sed altero loco ἄμαθος ipsa maris arena est (ἡ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηῦς). Sine distinctione item ἄμμος et ψάμμος, post Homerum autem, nisi quod semel apud eum occurrit ψάμμος (μ 243).

παραγωγή : deest in appendice Rhacendyti, adest in Tr. Boiss.

Πριάμου, Πριάμοιο : haec forma tantum occurrit apud Homerum.

παρθένος, παρθενική : hoc pro substantivo παρθένος usurpatum bis legitur (Σ 567, λ 39), et quidem eodem iuncto adiectivo ἀταλὰ φρονέοντες sive ἀταλαί. At grammatico nostro eiusdem substantivi alia forma fuit.

ἐξ Ἰλίου, Ἰλιόθεν : prius homericum non est ; genit. Ἰλίου in locutione Ἰλίου προπάροιθεν ter occurrit (Ο 66, Φ 104, Χ 6), pro quo cum Ahrensio legendum Ἰλιόο πρ.

καρδία, κραδία : desinunt in η apud Homerum ; forma prior in initio versus tantum (Β 452, Λ 12, Ξ 152).

Διόνυσος, Διονύσιος : haec eadem esse nusquam legi. Exemplum Tr. Boiss. idem est ; Rhacendyti Διόνυσος, Διόνισος.

Ἥρα, Ἥρη : notissima dialectorum varietas pro affectione nostro fuit.

Pro συναλλαγή Rhacend. habet ἐναλλαγή, aliud πάθος, cum exemplo : ἔρημος, ἠρεμος. Convenit cum nostro Tr. Boiss.

Praeter haec genera duo habet Tr. Boiss, quae apud ceteros non occurrunt : συναφή (βυάζει, βαβάζει) et σύγκρασις (ἔλαβε, λάβε, ergo

Τοσαῦτα μέν εἰσι τὰ ἐν ταῖς λέξεσι πάθη· δεῖ δέ σε λοιπὸν ἐπιστῆσαι[1] καὶ τίνων διαλέκτων εἰσὶν ἕκαστα στοχασάμενον ὡς μάλιστα τἀληθὲς ἀπὸ τῶν χρησαμένων αὐτοῖς ποιητῶν.

Ἔστι δὲ τοὐπίπαν ἡ μὲν πρόθεσις ἀττική, ἡ δ' ἀφαίρεσις ἰωνική· ἑξῆς[2] μέντοι καὶ ἡ ἐπαναδίπλωσις καὶ ἡ ἄρσις ἰωνική[3], ἡ δ' ἔκτασις ἀττική. Καὶ ἡ μὲν συστολὴ[4]

1. auctoris, non scribae soloecismus. || 2. ἑξῆς cod. || 3. ex ἰωνικὰ corr. cod. || 4. συστολλὴ cod.

idem ac genus II : ἀφαίρεσις). Tunc Rhacendyto proprium est μετάληψις (ἀπεδανός, ἠπηδανός!).

μάλιστα τἀληθὲς : τἀληθὲς om. Ps. Dr.

πρόθεσις ἀττική : πρόσθεσις ἀ. Ps. Dr. Accuratius, ut solet, Moschop : ἡ μὲν τῶν δύο γραμμάτων προσθήκη ἀεὶ ἀττική, ἡ δὲ τοῦ ἑνός, ἐνίοτε μὲν ἀττικὴ —, ἐνίοτε δὲ ἰωνικὴ —, ἐνίοτε δὲ ποιητικὴ κτλ. Ποιητικὴ ei est epicorum dialectus, nam ad ἔκτασιν dictionem Sophoclis atticam, Nonni et Homeri ποιητικὴν appellat.

Πρόθεσις sive συλλαβικὴ αὔξησις et in ceteris dialectis inveniri vix necesse est addere.

ἀφαίρεσις ἰωνική : non tantum Ionum, sed etiam aliorum exceptis Atticis (Kühner-Blass I, 2, p^a 18), nisi quod in antiquioribus epigrammatibus atticis interdum invenitur; cf. Thumb, Handb. d. Gr. Dial. p^a 367, cui augmenti omissio, quam grammatici ἀφαίρεσις nuncupabant, ubicumque ex epico sermone fluxisse videtur (p^a 82, 161, 250, e. a.).

At Moschop : ἔν τισι (nempe λέξεσι) δὲ ἰωνικὴ καθαρῶς, ἔν τισι δὲ ἀττική, ἔν τισι δὲ ἰωνικὴ καὶ ἀττική.

ἡ ἐπαναδίπλωσις : in praecedd. ἀπαδίπλωσις dicitur (p^a 41). Est vero epici sermonis. Moschop : ἔν τισι μὲν ἰωνική, ἔν τισι δὲ κοινή, ἔν τισι δὲ ποιητική.

ἡ ἄρσις : falso hanc excogitatam esse iam vidimus (p^a 42). Item ionicam eam esse dicit Moschop, neque is apto exemplo adducto. Reduplicatio non omittitur.

ἡ δ' ἔκτασις : at Διώνυσος, quod protulit exemplum, Homeri est nec non Pindari (Ol. XIII, 18 et Isthm. VII, 5 Schroed.). Apud Dores etiam Διωνύσιος occurrit (Thumb, Handb. p^a 107).

Rectius igitur Moschop : ἔν τισι μὲν ἀττική, ἔν τισι δὲ ποιητική.

συστολὴ αὖθις ἰωνική : epici sermonis sunt, quae adduxit exempla (p^a 42). Item Ionum Moschopulo.

αὖθις ἰωνική, τῆς δ' ἐπεκτάσεως ἡ μὲν προσλαμβάνουσα τὸ ε̄, οἷον πυλέων, ἰωνική, ἡ δὲ τὸ ᾱ, οἷον πυλάων, αἰολική. Αἰολικὴ δὲ καὶ ἡ συγκοπή, ἡ δὲ διαίρεσίς ἐστι μὲν καὶ ἰωνική, ἔστι δ' οὗ καὶ αἰολική, ὡς τὸ κωμάζω[1], κωμάσδω[1]. Τῆς δὲ συναλοιφῆς ἡ μὲν ἔκθλιψις πῇ μὲν ἀττική, ὡς ἔστι τὸ δέον, δεῖν, πῇ δὲ κοινή, οἷον ποιέομεν, ποιοῦμεν, πῇ δ' αὖθις αἰολική, ὡς τὸ ποιεῦμεν καὶ σέο, σεῦ.

Καὶ ἡ μὲν συναίρεσις καὶ κοινὴ ὑπάρχει[2] καὶ ἀττική,

1. κομάζω, κομάσδω cod. || 2. ὑπαρ cod.

τῆς δ' ἐπεκτάσεως : ἔν τισι μὲν ἰωνική, ἔν τισι δὲ δωρική Moschop.

πυλάων, αἰολική : Ad Homerum respicere videtur, apud quem hunc genitivum etiam Boeotis usitatum aeolicum dicit Buck (Gr. Dial. pa 35). At Lesbiis gen. in -αν desinit, sicut Doribus. Perperam doricum esse genit. in -αων contendit Moschop.

ἡ συγποπή : vox ἐραννός, ad quam alludit pa 43, revera Sapphoni usitata (fr. 85 Bgk : Λυδίαν παῖσαν οὐδ' ἔρανναν), quam imitatus Theocritus : Μίλλατον ἐραννάν in 'Ηλακάτη, vs. 21 (ita editio Wilamowitzii Oxoniensis accentus aeolicos expellentis). Item aeolica Moschopulo.

ἡ δὲ διαίρεσις : praeterea ἔν τισι ἀττική Moschop. exemplo allato ἱερέας.

κωμάζω, κωμάσδω : initium Idyll. III Theocriti : Κωμάσδω ποτὶ τὰν 'Αμαρυλλίδα, passim hunc aeolismum exhibentis (Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι).

συναλοιφῆς ἡ μὲν ἔκθλιψις : nonnulla excidisse videntur in seqq. ῎Εκθλιψις enim τῶν 'Αττικῶν est (cf. Moschop.), sed quae adduntur in Tr. Urb, ad κρᾶσιν pertinent.

δέον, δεῖν : δέειν δεῖν falso Ps. Dr, nam δέειν atticum non est ; contra contractio δέον δεῖν notissima est.

καὶ αἰολική : rarius in Aeolide, saepissime in Iade (Kühner-Blass I, 1, pa 201, 207, 211) εο in ευ contrahitur ; etiam doricam esse hanc « crasin » perhibet Moschop. (ἐν δὲ τῷ σεῦ δωρικὴ καὶ ἰωνική), quod verum esse apparet ex inscrr. (Buck, G. D. pa 37).

Καί ἡ μὲν συναίρεσις : contractio et in aliis dialectis frequens est ; tamen in Atthide maxime adhibetur. Moschop : ἔστι δὲ ἀττική, de communi silens.

ἡ δ' ἔκθλιψις κρᾶσις ἀττική, ἡ δ' ἔκθλιψις συναίρεσις καὶ ἡ κρᾶσις συναίρεσις καὶ ἡ ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσίς εἰσιν ἀττικαὶ πᾶσαι. Αὖθις δὲ ἡ μὲν παρένθεσις καὶ ἡ ἔλλειψις ἰωνικαί, ὁ δὲ διπλασιασμὸς αἰολικός. Καὶ ἡ παρέμπτωσις αἰολική· ἔκθλιψις μέντοι ἰωνική τε ὁμοῦ καὶ ἀττική.

Λοιπὸν τοίνυν ἐστὶ προσχηματισμὸς καὶ ἀποκοπή· ἀλλ'

ἡ δ' ἔκθλιψις κρᾶσις : item Moschop : τῶν Ἀττικῶν δὲ καὶ αὕτη ἐστίν.

ἡ δ' ἔκθλιφις συναίρεσις : genera composita non apud Atticos tantum occurrunt; cf. Scholl. A ad Heph. (Consbr. p^a 107) ad ἔκθλιψιν συναίρεσιν locum theocriteum afferentia : οἱ αἰπόλοι, ᾡπόλοι (I, 80); nec non Moschop : τὸ δὲ δαῖραν (ex δάειραν apud Apoll. Rhod.) ποιητικόν. Exempla ex omnibus dialectis apud Buck, G. D. p^a 73 ; etiam cetera genera composita non solum Atticorum sunt, sed ubicumque inveniuntur.

ἡ κρᾶσις συναίρεσις : item Moschop. τῶν Ἀττικῶν.

ἡ ἔκθλιψις κρᾶσις συναίρεσις : item Moschop : ἀττικὴ δὲ καὶ αὕτη ἐστί.

ἡ μὲν παρένθεσις : exemplum supra allatum εἰλήλουθα ex sermone epico est; item τῆς ἐλλείψεως (ἑταῖρος ἕταρος) ; αι et alibi in ᾰ corripitur (apud Aeolos, e. g. Ἀθανάα, Alcaeus fr. 9 Bgk ; apud Atticos, e. g. αἴει, ᾄει). Prudenter Moschop : Ἴωνες δὲ ὡς ἐπίπαν αὐτῇ χρῶνται de παρενθέσει ; de ἐλλείψει autem : καὶ αὕτη δὲ τῶν Ἰώνων ἐστι.

διπλασιασμὸς αἰολικός : item aeolica Moschopulo. Praeter Lesbios apud Thessalos tantum occurrit (Thumb, Handb. p^a 239 ; Buck, G. D. Tab. I). De contraria parellipsi nihil dicitur apud nostrum ; at Moschop : ποιητικὴ δὲ αὕτη ἐστίν. ἔστιν δ' ὅτε καὶ Ἀττικοὶ χρῶνται αὐτῇ δι' εὐφωνίαν, ὡς ἐν τῷ χερρόνησος καὶ τῷ πρόσχες (nempe pro χερρόννησος et πρόσσχες).

ἡ παρέμπτωσις : potius epica quam aeolica (τυπτόμεσθα etc) ; semel in Pindaro : ἁπτόμεσθα (Pyth. X, 28), hic illic apud scenicos, e. g. Aristoph. Plut. 101 : ἑξόμεσθα. Item aeolica Moschopulo.

ἔκθλιψις : etiam dorica est, cf. pindaricum σκᾶπτον = σκῆπτρον (Ol. I, 12, etc.). Exempla attica, ubi ρ eicitur, apud Meisterh.[3] p^a 82, 5, e. g. ἀλάβαστος pro ἀλάβαστρος.

Moschop : ἐν μὲν τῷ σκηπτοῦχος καὶ τῷ δρύφακτος καὶ τοῖς δυσὶ τοῖς ἑξῆς (nempe ἐμπιπλᾶν καὶ ἐμπιπρᾶν) ἀττική, ἐν δὲ τῷ ἔτειλαν (pro ἐτείλαντο) ποιητική ; haec satis absona sunt.

ῷ μὲν ἀττικὸς ὑπάρχει, ἀποκοπὴ δὲ δωρική τε ὁμοῦ καὶ ἀττική.

Τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν διαλέκτων ἔχεις εἰδέναι· πρόσχες [1], ὁπόσους καὶ οἵους πόδας δέχεται τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον; Μοῦσαι. Πιερί. ηθεν ἀ. οιδῇ. σι [2] κλεί. ουσαι [3].

Πηλείδου κοινῶς καὶ ἀττικῶς; Πηλείδα [4] δωρικῶς· Πηλειδέω ἰωνικόν· Πηλείδαο [5] θετταλικόν, ὡς τὸ Πριάμοιο.

1. πρόσχες cod. || 2. ἀοιδῇσιν Hes. ed. Rzach. || 3. cod. bis falso : μοῦσαι· πιερι. ἤθενά· οιδησι κλεί· ουσαί· μουσαπι· ερίη· θεν αοι· δῆσι· κλείουσαι. || 4. cod. πηλείδει; sed facilis mutatio compendii ει et litterae α. || 5. πηλειδείο cod.

ὁ μὲν ἀττικὸς : cf. Kühner-Blass I, 1, p[a] 620-621. Moschop : ἐν μὲν τῷ οὑτοσὶ καὶ τῷ τουτοισὶ καὶ τῷ ᾖσθα καὶ τῷ ὁτιὴ ἀττικός, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς ἰωνικός (nempe προσώπατα, τουτέοισι, τοῖσι).

Varia πάθη per hoc unum indicari vix necesse est addere; longe aliter res se habet in singulis exemplis, quamquam specie, quia una vocalis in fine additur, inter se conveniunt. Idem in multa genera enumerata in huiuscemodi tractatibus cadit.

ἀποκοπὴ δὲ : unde dorica, nescio; quae protulit exempla, homerica sunt. Rectius Moschop. praeter atticam ποιητικὴν eam dixit, nempe atticam in Ἀπόλλω et Μίνω, ποιητικὴν in ἱδρῶ et δῶ.

De generum appendicis loco additorum, quibus et Moschop. et Ps. Dr. carent, secundum dialectos distributione nihil dicitur.

ἔχεις εἰδέναι : haec ultima verba sunt, quae ex nostro hausit Ps. Draco; hic post brevem transitum pergit Isaaco Monacho describendo Περὶ ἡρωελεγείου μέτρου et Περὶ τοῦ ἐλεγείου μέτρου (p[a] 161 Herm.), quae inverso ordine apud ipsum auctorem extant (p[a] 186-187 Bachm.).

Μοῦσαι Πιερίηθεν : Hesiodi Opp. et Dies vs. 1.

Πηλείδαο : genit. decl. II[ae] in -οιο desinens thessalicus dicitur ab Apollonio de pronom. (ed. Schneider et Uhlig p[a] 109) auctoritati Aristarchi fretus; genit. (masc.) decl. I[ae] in -αο apud antiquos, prout scio, nusquam nisi hoc loco Thessalis tribuitur. Occurrit in inscrr, sed rarius (Buck, G. D. p[a] 35); item gen. decl.

II[ae] in -οιο rarius legitur quam gen. in -οι (l. cit. p[a] 81). Hanc formam per apocopam ex pleniore ortam esse suspicatus est Buck (ibid.); contra -οι formam antiquiorem esse contendit Bechtel (Die Griech. Dial. I p[a] 178).

τὸ Πριάμοιο : desinit in ms. Tractatus noster ; sequitur eadem manu uno versu vacuo relicto disputatio de particulo ἂν (inc : τὸ $\overline{\text{αν}}$, ὅτε ἐστὶ παραπληρωματικὸς σύνδεσμος, συντάσσεται μετὰ εὐκτικοῦ, κτλ).

APPENDIX

Περὶ μέτρων πάλιν.

§ 1.

Πόδες εἰσὶ δισύλλαβοι τέσσαρες· πυρρίχιος ἐκ δύο

Πόδες εἰσὶ : haec paragraphus differt a ceteris de eadem materia scriptis, eo, quod enumerationi pedum exempla non adduntur, ut fit e. g. in cap. I App. Dion. (p[a] 308); cf. etiam Anon. Laurentianum in fine huius libri. Deinde certus ordo est, quo singuli pedes collocantur, nempe ex unoquoque syllaba minore paria efficiuntur additione cum brevis tum longae, e. g. ex pyrrhichio (◡◡) tribrachys (◡ | ◡◡) et dactylus (– | ◡◡), ex tribachyi autem proceleusmaticus (◡ | ◡◡◡) et paeon primus (– | ◡◡◡), ex dactylo paeon alter (◡ | –◡◡) et ionicus a maiore (– | –◡◡).

Sed, cum in ternis generibus, disyllabis, trisyllabis, tetrasyllabis dico, per paria tali modo constituta semper disponantur singuli pedes, ordo inter unumquidque genus, ita, ut parium series in trisyllabis respondeat singulis disyllabis, ac denuo parium series in tetrasyllabis singulis trisyllabis, saepe negligitur ; quem, cum sit facile restituendus, nescius, utrum auctori an scribae an auctoris auctori antiquiori vitium imputaretur, non mutavi.

Graviter quidem turbatur in trisyllabis, ubi paria se excipientia semper ubique seiunguntur ; contra in tetrasyllabis quaterniones singulo disyllabo respondentes recte se excipiunt, nec nisi duo paria ordine inter se mutantur, nempe ulterius tertiae quaternionis, originem ex trochaeo ducentis, ac prius quartae, ex spondeo oriundae ; nominatim antispastus cum epitrito quarto ac ionicus

βραχειῶν, ἴαμβος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, τροχαῖος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, σπονδεῖος ἐκ δύο μακρῶν. Οὗτοι συμπλεκόμενοι ἀλλήλοις γίνονται·

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ[1]· χορεῖος ἐκ τριῶν βραχειῶν[2], δάκτυλος ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, βακχεῖος[3] ἐκ

1. ὀκτῶ P. || 2. βραχιῶν P. || 3. βραχεῖος in βακχεῖος corr. atram. pallid. P.

a minore cum epitrito altero, quae altera antecedunt in expositione codicis.

Οὗτοι συμπλεκόμενοι : dicitur haec methodus, quae fuse in Anon. Vaticano (A. V. p[a] 99-100) explicatur, συμπλοκή, συμπλέκεσθαι ; alia συμπλοκή adhibetur in cap. περὶ ποδῶν libr. V Scholl. B (p[a] 294 sqq.), ubi trisyllabi quidem eodem modo constituuntur, at tetrasyllabi coniunctione binorum disyllaborum componuntur, e. g. pyrrhichius secum facit proceleusmaticum, cum iambo quartum paeonem, cum trochaeo tertium paeonem, cum spondeo ionicum a minore, ita ut quaternio multum discrepans evadat.

Alia res est ἐπιπλοκή, de qua agitur in libr. II Scholl. B (p[a] 257); est enim ratio, qua syllaba addenda vel omittenda aliud in aliud metri genus mutetur, e. g. versus iambicus ἰὼ Κάϊκε Μύσιαί τ᾽ ἐπιρροαί syllaba prima omissa in trochaïcum, syllaba addita (νῦν ἰὼ Κάϊκε κτλ.) denuo in trochaïcum, etc. Vocatur haec ἐπιπλοκή : τρίσημος δυαδική, quia ex pede trium morarum duo genera efficit. Ceteras locus ipse docebit.

ἐκ < μακρᾶς καὶ : IV pedes non leguntur in Parisino, qui lacunis perspectis ac ratione habita cum dispositione secundum paria certo modo restituantur.

Ex trisyllabis amphimacer deest iungendus cum anapaesto ; eo ipso loco lacunam esse facile perspicitur, cum nomini anapaesti amphimacri descriptio addatur.

Ex tetrasyllabis desunt par primum (proceleusmaticus cum paeone primo) et paeon quartus. Priora suo loco reponenda esse docet lacuna in fine trisyllaborum ac in initio tetrasyllaborum, ubi palimbacchius ultima syllaba privatur, sed insequitur sine ulla mentione novi generis tetrasyllaborum paeon (alter). Denique paeonem quartum choriambo praemisi, quocum par efficiat.

Spero aliquando inspecto codice lascareo haec confirmatum aut rectiora traditum iri.

βραχείας καὶ δύο μακρῶν, μολοττὸς ἐκ τριῶν μακρῶν, ἀνάπαιστος ἐκ ⟨μακρᾶς[1] καὶ δύο βραχειῶν, ἀμφίμακρος ἐκ[1]⟩ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, ἀμφίβραχυς ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας[2], παλιμβάκχειος[3] ἐκ δύο μακρῶν ⟨καὶ[4] βραχείας.

Τετρασύλλαβοι δὲ δεκαέξ· προκελευσματικὸς ἐκ τεσσάρων βραχειῶν, παίων πρῶτος ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν[4]⟩, παίων ⟨δεύτερος⟩[5] ἐκ βραχείας[2] καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, ἰωνικὸς ἀπὸ μείζον ς ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν[6], ⟨παίων[7] τέταρτος ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς[7]⟩, χορίαμβος ἢ τροχίαμβος[8] ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, διΐαμβος[9] ἐκ δύο ἰάμβων, ἐπίτριτος τρίτος[10] ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, παίων τρίτος ἐκ δύο βραχειῶν καὶ[11] μακρᾶς καὶ βραχείας, διτρόχαιος[12] ἐκ δύο τροχαίων, ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, δεύτερος ἐπίτριτος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, ἀντίσπαστος[13] ἢ ἰαμβοτρό-

1. supplevi ; desunt in P. || 2. acc. om. P. || 3. παλινϐάκχειος P. || 4. desunt in P ; quomodo restituerim, vide comment. || 5. deest in P. || 6. καὶ μακρᾶς addit P. || 7. desunt in P. || 8. τροχοίαμϐος P. || 9. τρίτος addit P. || 10. hic om. P. || 11. om. P. || 12. διτροχαῖος P. || 13. ἀντίπαιστος P.

ἢ τροχίαμβος : eadem vox recurrit apud Isaacum (p^a^ 176 = Ps. Draco p^a^ 129), sed explicationis, non nominis instar (οἱονεὶ τροχίαμβος ὤν). In Scholl. A (p^a^ 137) velut nomen solito praestantius proponitur : ἔδει μᾶλλον τροχιαμβικὸν καλεῖσθαι ; auctori (Longino secundum Epitomam hephaestioneam, p^a^ 360 Consbr.) enim τροχαῖος est – ∪, χορεῖος ∪ ∪ ∪. Tunc Anon. Ambr. (p^a^ 228 A. V.) hac re neglecta : χορείαμβος κέκληται, ἐπειδὴ τροχίαμβος ἐστίν· ἔχει γὰρ ἐν ἀρχῇ τὸν τροχαῖον καὶ ἐπὶ τούτῳ τὸν ἴαμβον. (In cod. τραχείαμβος; τροχαιίαμβος tentavit Nauck, τροχοΐαμβος Stud ; veram formam ceteri auctores demonstrant, ει pro ι per iotacismum est).

Alia nomina haec sunt : κύκλιος, ὑποβάκχειος, βακχεῖος κατὰ τροχαῖον (Choerob. p^a^ 218, Scholl. B p^a^ 303, Anon. Ambr. p^a^ 228).

ἢ ἰαμβοτρόχαιος : hoc nomen alibi non legitur ; alia

χαιος ἐκ[1] βραχείας καὶ δύο μακρῶν καὶ βραχείας[1], ἐπίτριτος τέταρτος ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας, πρῶτος ἐπίτριτος ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, δισπόνδειος ἐκ δύο σπονδείων.

§ 2.

Πυρρίχιος ἐκλήθη, ὃ καὶ δίβραχυς, ἀπὸ τοῦ Πύρρου,

1. falso ἐκ δύο ἰάμβων P.

sunt : βακχεῖος κατὰ ἴαμβον et σπονδειακός (Choerob. pa 219, Scholl. B pa 302, Anon. Ambr. pa 229).

Πυρρίχιος ἐκλήθη : de nominum origine multis locis disputatur ; cf. Dionysii qui dicitur tractatus A. V. pa 160 sqq = Heph. Consbr. pa 331 sqq ; Ps. Heph. § 1b (pa 33 Z. Jac.), cui prope accedit Isaac pa 174 sqq, quem descripsit Ps. Draco pa 127 sqq ; Choerob. pa 213 sqq ; Scholl. B pa 298 sqq ; Anon. Ambr. pa 222 sqq ; Tr. Harl. pa 14 Stud ; nec non, praeter alios locos, quos enumerat Studemund A. V. pa 222, Nicetam de metris pa 108 sqq.

Quomodo omnes hi tractatus inter se cohaereant, exponere conatus est Volz (Diss. Phil. Arg. XI pa 21 sqq.), qui fontes primarios duxit : I) Anon. Ambr, II) Choerob, III) Dionys, IV) Ps. Heph ; inter quos I et II ita cohaerere puto, ut Anon. Ambr. Choeroboscum inter fontes habuerit suos (cf. quae ad molossum annotavi, unde apparet illum hunc nonnullis omissis, aliis additis descripsisse). Tunc quae de ratione inter Ps. Heph. et Isaacum intercedente disputaverit Voltz, falsa esse opinor ; dixit enim Isaacum suam de pedibus doctrinam ex Ps. Heph. § 1b hausisse (pa 21), cum ipse confiteatur id ex « paullo integriore forma » factum esse. Hanc nemo vidit ; rem potius sic fingam : Isaacum Ps. Hephaestionis fontem fuisse, Isaaci autem tractatum anonymum perbrevem, qui legitur in cod. Paris. 2403 si XIII ; ex quo diagramma metricum, quod posteri habent (Isaac, ac hunc secutus Ps. Draco, nec non Ps. Heph.) edidit Bachmann in Anecdotis Graecis II pa 442 ; ipse alio loco totum dabo.

Praeter Isaaci accuratiorem pedum descriptionem (cf. in primis paeonum et epitritorum expositionem ap. Is. pa 177 et ap. Ps. Heph. pa 35) accedit sermo verbosus multa vana tradens Ps. Hephaestionis nec non codicum auc-

ὃς πρῶτος ἐκ τοῦ δουρείου ἵππου ἐπήδησε· καὶ ἐπὶ τῇ[1] νίκῃ[1] ὕμνος αὐτῷ ἐπετέθη[2] τοιούτῳ[3] τῷ μέτρῳ. Ἔστι δὲ καὶ[4] πυρρίχη[4] εἶδος ὀρχήσεως ἐμμέτρου[5].

Σπονδεῖος ἐκλήθη ἀπὸ τῶν σπονδῶν, ἐπειδὴ ἐν αὐταῖς

1. P. cum Dion. τὴν νίκην ; Nic. recte dativo. || 2. ἐτέθη Dion. et Nic. || 3. ἐν τούτῳ Nic. || 4. om. Dion. || 5. ita Dion ; ἐκ μέτρου P.

toritas, cum Isaacum continens extet s[i] XIV (Voltz p[a] 20), Ps. Hephaestionem exhibentes autem s[i] XV vel iuniores sint. (Z. Jacobsm. p[a] 5 edit.). Ergo quartus fons mihi est Isaac, ex quo Ps. Draco describendo, Ps. Heph. mutando, addendo, resecando suas res prompserunt.

Nostrum caput, quocum partim maxime convenit Scholion ad Anecd. Chis. (A. V. p[a] 207), excerptum esse videtur ex Dionysio, qui et ipse de disyllabis et trisyllabis tantum agit, ordine tamen mutato ; incipit enim, ut plerique alii, a pyrrhichio, Dion. autem a spondeo; et alia nostrum adscivisse suo loco apparebit. Adscribuntur hic illic lectiones Dionysii, Nicetae, Scholl. B ; reticentia utique similitudinem non indicat, nisi cum unus ex eis adducitur, ceteri absunt.

πυρρίχιος, ὃ καὶ δίβραχυς : nomen δίβραχυς, praeter Schol ad Anecd. Chis. et Nicetam, redit in Anon. Berolinensi (A. V. p[a] 294); apud alios παρίαμβος et ἡγέμων (e. g. Scholl. B, Anon. Ambr.). Latinis metricis nomen dibrachys usitatius (cf. annot. ad Terentianum Maurum vs. 1365 Santeni ; ipse Terentianus autem : « Δίβραχυν dixere graeci. »). Constat Anon. Berol, hominem s[o] XVI scriptitantem, grammaticis latinis, in primis Diomede, usum esse ; cf. Studemund ad hunc locum.

Aliud nomen una cum Diomede affert : κινησίας (Diom. III, Keil I p[a] 475), quod secundum ipsa Diomedis verba fictum est ex loco Aristophanis male intellecto : τὴν πυρρίχην τις ἔμαθε τὴν Κινησίου (Ran. 153), Κινησίου pro versus nomine habito, ac etymologice a subst. κίνησις ducto.

εἶδος ὀρχήσεως ἐμμέτρου : inventor fuit Πύρριχός τις Λάκων apud Ps. Heph, Isaac, Ps. Draconem.

Tota nostri de pyrrhichio narratio ad verbum fere recurrit in Schol. ad Anecd. Chis. A. V. p[a] 207 : Πυρρίχιος ἐκλήθη, ὃ καὶ δίβραχυς, κτλ.

Σπονδεῖος ἐκλήθη : eadem pluribus vel leviter mutatis verbis ubicumque recurrunt. Proxime accedit Schol. ad

εἰώθασι τὰς πρὸς τοὺς θεοὺς ᾠδὰς τούτῳ τῷ μέτρῳ λέγειν.

Τροχαῖος δὲ πάλιν εἴρηται παρὰ τὸ τρέχειν [1] περὶ [1] τοὺς βωμοὺς [2] τοιούτῳ μέτρῳ ᾄδοντας.

Ἴαμβος ἐκλήθη, ὅτι ἡ [3] Δημήτηρ περίλυπος οὖσα ἐπὶ

1. περὶ om. P ; περιτρέχειν Dion. et Nic. || 2. βωλοὺς P. || 3. om. P. cum nonnullis codd. Dion[i].

Anecd. Chis. A. V. p[a] 208. Cf. quae annotavi ad Nicetae § 7.

τοιούτῳ μέτρῳ ᾄδοντας : haec fere isdem verbis Schol. ad Anecd. Chis. A. V. p[a] 208. Aliam causam satis miram praemittit Dionys : ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐξ ὕψους εἰς ταπεινὸν ἠκουσῶν (πετρῶν add. Studem ; ἡκόντων λίθων Tr. Harl.), αἵτινες καὶ τρέχειν τὸν βαδίζοντα παρασκευάζουσιν. Stultissima Isaac cum Ps. Dracone nec non Ps. Helph : ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τρεχόντων· ὡς γὰρ ἐκεῖνοι ἀπὸ μακρᾶς ὁδοῦ εἰς μικρὸν καταντῶσιν, οὕτω καὶ οὗτος ὁ πούς ἀπὸ μακρᾶς συλλαβῆς ἀρχόμενος εἰς βραχεῖαν κατέληξεν, quibus conveniunt Scholl. B ; bellissima deinde Anon. Ambr : ὅτι τὸν τρόχον μιμεῖται τοῦ ἅρματος, ὃς κυλιόμενος γίνεται ποτὲ μὲν ὑψηλός, ὅπερ σημαίνει ἡ μακρά, ποτὲ δὲ ταπεινός, ὅπερ δηλοῖ ἡ βραχεῖα, κτλ ; verum fortasse idem : ὅτι τροχαλὸν ἔχει τὸν ῥυθμόν· καὶ γὰρ ὁ Ἀρχίλοχος ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑποθέσεων αὐτῷ κέχρηται κτλ, ergo ex animi impetu alacriore numerum ducens.

ὅτι ἡ Δημήτηρ : haec narratio ubicumque recurrit. Aliam nominis explicationem Choeroboscum (p[a] 214 et 229) secuti dederunt Tricha (p[a] 370 Consbr.), Scholl. B (p[a] 300) ; tunc Isaac (p[a] 175) cum Ps. Dracone (p[a] 127) nec non Ps. Heph. (p[a] 33), apud quos unica explicatio haec est.

Narrant Hipponacte anulae nomine Iambae vestimenta lavanti occurrente haec pronuntiasse vetulam : Ἄνθρωπ', ἄπελθε, τὴν σκάφην ἀνατρέψεις ; statim autem Hipponactem hunc versum arripuisse, quo poemata scriberet, ac nomine anus induisse.

Duas lectiones proponit Choerob : priorem ἀ. ἄ. τ. σ. ἀνατρέπεις, quo iambus explicetur, alteram, quam retinui, his verbis : ἄλλοι δὲ περὶ τοῦ χωλιάμβου τὴν ἱστορίαν ταύτην ἀναφέρουσι, γράφοντες τὸ τέλος τοῦ στίχου : τ. σ. ἀνατρέψεις ; deinde p[a] 229 commentans choliambum ad priorem locum relegat.

Versum in Hipponactis

τῇ ἁρπαγῇ τῆς κόρης παρεξενώθη [1] τινὶ [2] Κελεῷ καὶ [3] Μετανείρῃ τῇ γαμετῇ αὐτοῦ ἐν τῇ Ἀττικῇ· καὶ ταύτης [4] ἡ θεράπαινα Ἰάμβη λεγομένη παρεμυθεῖτο τὴν Δήμητραν ὀρχουμένη [5] τοιούτῳ μέτρῳ.

Ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν· ἢ [6] παρὰ τὸ ἰὸν βάζειν [6], ὅπερ ἐστὶν ἰοῦ [6] καὶ πικρίας [7] ἀνάμεστα λέγειν [8] ῥήματα [8]· ἢ ἀπὸ Ἰάμβης οὕτω καλουμένης [9] κόρης, ἥτις αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε [10] τὸν βίον [10]· ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες [11] ἐπὶ τοῖς [12] τοῦ [13] Ἀρχιλόχου [14] ποιήμασι.

Σύγκειται [15] δὲ [15] ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς διὰ τὸ τὰς [16] ὕβρεις [16] ἄρχεσθαι ἀπὸ βραχείας αἰτίας καὶ εἰς μέγα κακὸν καταλήγειν [17].

---

1. παρεξενόθη P. || 2. ὀνόματι addit Dion. || 3. om. Dion ; adest in Scholl. B in cap. ὅθεν ὀνομάζονται πόδες. || 4. τούτων Dion; τούτου Scholl. B. || 5. ἀγουμένη P, atram. pallid. II punctis sub ου et lineola i. m. vitio notato ; ὀργουμένη Dion, ὀρχησαμένη Scholl. B. || 6. verba ἢ — βάζειν et ἰοῦ desunt in Scholl. B cap. de iambico ; adsunt praeter nostrum in Helia A. V. p[a] 171. || 7. πικέλας P ; rectum ceteri. || 8. ord. invers. Scholl. B ; eodem Helias. || 9. καλουμένη P ; rectum ceteri. || 10. ord. invers. Helias ; eodem Scholl. B. || 11. λικαβίδες P ; rectum ceteri. || 12. om. Helias. || 13. omm. Helias et Scholl. B. || 14. πεπόνθασι add. Helias. || 15. aliis ac pluribus verbis ceteri. || 16. τὴν ὕβριν Helias et Scholl. B. || 17. κατὰ λήγειν P ; καταλήγειν Helias ; λήγειν Scholl. B.

---

choliambis extitisse propter argumentum scurrile pro certo habeo ; historiam addiderunt hariolantes grammatici.

Ἀνατρέψεις unica lectio Trichae est choliambum enarrantis ; ceteri alteram tantum afferunt, cum nomen iambi explicant.

ἰαμβίζειν γὰρ : haec desumpta sunt ex medio capite περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ, quale e. g. Scholl. B p[a] 281 habent, ubi praemittitur : οἱ ὑβρίζειν τινὰς καὶ λοιδορεῖν βουλόμενοι τούτῳ ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ.

κακὸν καταλήγειν : ad ultimam originem testis affertur, qui temeritatem mirum in modum crescere probet, Homerus, vss. Δ 442 sq :

ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται κτλ ; ceterum non Ὕβρις, sed Ἔρις ibi describitur.

Optimam totius loci recen-

Δάκτυλος ἐκλήθη ἐκ[1] μεταφορᾶς τῶν ἁρμονιῶν[2] τῶν[3] δακτύλων· ὥς γὰρ ἐν αὐτοῖς ἀπὸ[4] μείζονος ἄνω ἐπὶ τὰς ἐλάττους ἁρμογὰς ὁ τύπος ἐστίν, οὕτω καὶ ἐν τούτῳ[5] ἀπὸ μακρᾶς ἀρχομένῳ τῆς συλλαβῆς καὶ εἰς βραχείας[6] καταλήγοντι[7] δύο.

Ἀνάπαιστος δὲ ἀντὶ τοῦ ὁ[8] πρὸς[8] τὸ[8] ἀνάπαλιν τῷ δακτύλῳ καὶ ἀντιστρόφως.

Ἀμφίμακρος, ὅτι ἑκατέρωθεν μακρὰν[9] καὶ μέσον[10] βραχεῖαν ἔχει.

---

1. ἀπὸ Dion. et Scholl. B cap. ὅθεν ὀν. π; item Nic, qui sequens μεταφορᾶς omittit. || 2. ἁρμογῶν Dion. et Scholl. B; ἁρμονιῶν Nic. || 3. τῆς χειρός add. Scholl. B. || 4. τοῦ add. Dion, falso utique; ceterum haec in brevius contracta tradit. || 5. τοῦτω P. || 6. βραχεῖας P. || 7. κατὰ λήγοντι P. || 8. pro his ὑγρὸς P; mutavi Schol. ad Anecd. Chis. (A. V. p[a] 208) secutus. || 9. ita etiam Dion; μακρᾶς Scholl. B. || 10. ita etiam Nic; διὰ μέσου Dion; ceteri longius distant.

---

sionem praebet Helias A. V. p[a] 171; cf. etiam Anon. Ambr. II p[a] 153 A. V.

ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἁρμονιῶν: ceteri omnes (Scholl. B, Dion, Schol. ad Anecd. Chis.) ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἁρμογῶν; Nicetas tantum et Tr. Harl. (p[a] 15) ἁρμονιῶν. Hoc retinui, quamquam auctoritas minor est; sed neque ἁρμονιῶν (rationum, quae intercedunt) sensu caret neque hoc ex tradito ἁρμογῶν a magistro quodam suo iure refictum esse negandum est. Isaac, Ps. Draco, Ps. Heph. hoc omnino omisso scripserunt: ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν δακτύλων.

Alia nominis explicatio a Dactylis Idaeis petitur, quorum historia fuse in Anon. Ambr. (A. V. p[a] 224-225) enarratur; apud alios (Anecd. Chis. A. V. p[a] 206, Choerob. p[a] 215, Scholl. B p[a] 301) brevius; hi omnes priorem explicationem omittunt exceptis Scholl. B.

ὁ τύπος ἐστίν: Dionys. ὁ τόπος ἐστίν, falso, ut opinor. Tunc Schol[i]. ad Anecd. Chis. auctor ὁ δάκτυλός ἐστιν suo marte finxit.

ἀντὶ τοῦ ὁ πρὸς τὸ ἀνάπαλιν: sic etiam Schol. ad Anecd. Chis; Dionys. brevius: διὰ τὸ ἀνάπαλιν τ. δ. ἀντιστρέφεσθαι. Ceteri idem aliis verbis. Alterum nomen ἀντιδάκτυλος afferunt Choerob. et Scholl. B; δάκτυλος ἐξανάπεμπτος codd. nonnulli Anon. Marciani (cf. annot. ad p[am] 83).

Ἀμφίμακρος: dicitur etiam κρητικὸς —, ὅτι ὑπὸ

Ἀμφίβραχυς ἀντιστρόφως[1] τούτῳ.

Βακχεῖος[2] ἀπὸ τῶν πρὸς Βάκχον[3] ὕμνων[4].

Μολοσσὸς ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πύρρου καὶ τῆς[5] Ἀνδρομάχης.

---

1. ἀντὶ στρόφως P. || 2. Διόνυσον ceteri ; noster melius ad etymologiam. || 3. ὑμνῶν P. || 4. omm. ceteri. || 5. adieci.

Κρητῶν εὑρῆσθαι δοκεῖ (Choerob.); cf. etiam Scholl. B, Schol. ad Anon. Chis, Anon. Ambr; apud eosdem excepto Anon. Ambr. etiam παιωνικός, ἐπεὶ πρὸς τὰ παιωνικὰ καλούμενα μέτρα ἥρμοσται.

Ἀμφίβραχυς : dicitur etiam ὑπερθετικὸς —, ὅτι ὑπερτιθεμένην ἔχει ἄνωθεν τὴν βραχεῖαν (Choerob.) ; vide etiam Scholl. B.

Βακχεῖος : παρὰ τὸ ὑπὸ τῶν Βακχῶν, αἳ (αἱ Bachm.) τοῦ Διονύσου ἦσαν ἱέρειαι, τοιούτους ᾄδεσθαι πόδας Isaac (et Ps. Draco); consentit fere Ps. Heph.

ἐπειδὴ οἱ ὕμνοι τῶν διθυραμβοποιῶν πρὸς Διόνυσον ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ τούτου τοῦ μέτρου εἰσίν Dionys; item Schol. ad Anecd. Chis. Eadem Nicetas additis verbis: ἐν ταῖς βακχείαις post ἐπειδή. Dionysio consentiunt etiam Schol. ad Anecd. Chis. et Scholl. B (pa 301).

διὰ τὸ πρὸς τοὺς (βακχικοὺς supplevit Studem.) ῥυθμοὺς ἐπιτηδείως ἔχειν Choerob.

ἐπειδὴ βακχικὸν καὶ ὑγρότερον καὶ λελυμένον ἔχει τὸν ῥυθμὸν τῆς μελοποιΐας Anon. Ambr. (A. V. pa 226).

Hic, Scholl. B, Choerob. addunt nomen ὑποβάκχειος.

Μολοσσὸς : ἀπὸ τοῦ ἐν Μολοσσοῖς μαντείῳ τοῦ Ἀπόλλωνος ὄντι τοιαῦτα μέλη ᾄδεσθαι · ἢ ἀπὸ τοῦ μολεῖν ἐν αὐτῷ τὴν ὄσσαν, τουτέστι, ἰσχυροτέραν γίνεσθαι τὴν φωνήν · καὶ γὰρ ἐν τοῖς μακροῖς πλέον ἐξέτεινον τὴν φωνήν : Isaac (et Ps. Draco), singulis vocibus mutatis etiam Ps. Heph.

Aliter Scholl. B : ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μολοσσοῦ, τοῦ υἱοῦ Πύρρου καὶ Ἀνδρομάχης, ᾠδὰς ἐν τοιούτῳ μέτρῳ εἰπόντος ἐν τῷ ἱερῷ Δωδώνης ; tunc ἢ διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων μολοσσὸς κέκληται· τοὺς γὰρ μηκίστους τὸ παλαιὸν μολοσσοὺς ἐκάλουν. Priorem solam explicationem Dionys. tradit.

Schol. ad Anecd. Chis: περὶ τὴν Ἤπειρον πρὸς μνήμην Μολοττοῦ · ἐκλήθη γὰρ ὕστερον Μολοσσία addit priori explicationi Dionysii, non ipsum Molossum, sed incolas hoc metro usos esse dicens (τὰς ᾠδὰς γὰρ λέγουσιν κτλ).

§ 3.

Διαφοραὶ δὲ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου εἰσὶν ἑπτά·

Fusius Choerob : διὰ τὸ μέγιστος εἶναι πάντων τῶν ἁπλῶν ποδῶν καὶ μήκιστος. Τοὺς δὲ μηκίστους τὸ παλαιὸν μολοσσοὺς ἐκάλουν, ὡς Σοφοκῆς ·μολοσσικαῖσι χερσὶν ἐκτείνων πέλας (fr. 727). Tunc : διὰ τὸ ὑπὸ Μολοσσῶν εὑρῆσθαι πρῶτον τὸ εἶδος τῆς ῥυθμοποιΐας ταύτης. Denique : ἵππειος πάλιν διὰ τὸ τέλειον εἶναι τὸ ζῷον (p^a 217).

Praeter ultimam explicationem (nomen ἵππιος tantum habet) haec mutatis singulis vocibus tradit Anon. Ambr, refutans etiam eos, qui ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ Νεοπτολέμου καὶ Ἀνδρομάχης παιδὸς originem petunt, nulla ratione allata. Praeter ἵππειος (ἵππιος) vocatur etiam τρίμακρος (Choerob ; Scholl. B).

Desunt descriptiones palimbacchii et chorei ; hic apud varios sic fere explicatur : ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς χοροῖς τὸ παλαιὸν διὰ τοιούτων ποδῶν ᾄδεσθαι τὰ μέλη (Isaac et Ps. Draco ; ineptam explicationem addit Ps. Heph : ἀπὸ τοῦ χεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἐξέρχεσθαι, ῥᾷον διὰ τοῦ στόματος· τὰ γὰρ βραχύτερα ῥᾷον ἐξέρχονται.).

Adduntur nomina τροχαῖος, βραχυσύλλαβος, τρίβραχυς (Choerob. p^a 217; brevius Scholl. B p^a 300 ; τρίβραχυς etiam habet Nicetas p^a 109). Nomen trochaei ex prava interpretatione fragmenti sophoclei ἐν τῷ Θαμύρᾳ : τὰ δ' ὅσα κλύομεν | τρόχιμα, βάσιμα χέρεσι, πόδεσι ap. Choerob.) et permutatione veri trochaei etiam chorei dicti ortum esse puto. Locum sophocleum mutatis verbis (πρόσωδα μέλεα τάδέ σε κλαίομαι | τρόχιμα, βάσιμα χερσὶ, πόδεσσιν) affert etiam Anon. Ambr. (A. V. p^a 226), sed nihil de nomine trochaei inde ducendo disputat.

Palimbacchius aliis nominibus dictus ἀντιβάκχειος, νύσιος, προσοδιακός, πόμπιμος in Anon. Ambr. (A. V. p^a 226) ; plenius eadem Choerob. p^a 216-217, qui tamen pro πόμπιμος habet πομπευτικός (διὰ τὸ — ἐν ταῖς διονυσιακαῖς πομπαῖς ἐπιτήδειος εἶναι). Cum Choerob. conveniunt Scholl. B p^a 302.

De pedibus IV-syllabis agitur apud ceteros excepto Dionysio, Scholio ad Anecd. Chis, Niceta ; cf. e. g. Isaac. p^a 176-177, Choerob. p^a 217 sqq.

Διαφοραὶ δὲ : hic περὶ διαφορῶν tractatus innumeris

codd. traditur ; vide enumerationem in A. V. pª 245 sq. Omnes digerendi laborem suscepit Voltz (Diss. Phil. Arg. XI pª 28 sqq.), tres familias distinguens :

I) quae VII genera enumerat, ut noster.

II) quae VIII genera enumerat, ut Isaac.

III) quae IX genera enumerat, ut Ps. Draco.

Enumerationi voltzianae (pª 30) addantur ad fam. I, praeter nostrum, Nicetas (pª 106) ; ad fam. III tract. ex Par. 2676 ap. Consbr. pª 351 ; non dubitari potest, quominus sescenti adhuc in bibliothecis lateant. Tunc Anon. Marc, A. V. p. 190, postquam VII genera enumeravit, VI tantum explicat.

Octava διαφορὰ vocatur versus κλιμακωτός, qui ex una syllaba orsus singulis additis augetur, e. g. Γ 182 :

Ὦ μάκαρ Ἀτρείδη μοιρηγενὲς ὀλβιόδαιμον.

Nona est versus ἐμπερίβολος, e. g. A 3 :

Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν.

Dicitur τὸ ἔχον τινὰ τῶν δέκα κατηγοριῶν καὶ τῶν δέκα περιστατικῶν —, ἔχει γὰρ οὗτος ὁ στίχος ποσόν, ποῖον, τόπον, χρόνον (Ps. Draco pª 140). Tr. Harl. (pª 20) pro δέκα περιστατικῶν : ἓξ π. habet, item anon. paris. supra collatus.

Praeter VII (VIII, IX) διαφορὰς distinguebant VI εἴδη et VI πάθη. Πάθη inveniuntur, cum metrum sive revera sive specie claudicat; διαφοραὶ et εἴδη metro integro, cum aliqua proprietas sive in sono sive in pedum distributione sive in constructione verborum adest. Haec inter se non multum distant, nisi quod αἱ διαφοραὶ magis ad pedum distributionem, τὰ εἴδη magis ad sonum ac significationem pertinent ; sed e. g. εἶδος q. d. ἰσόχρονος in pedum distributione positum, διαφορὰ autem q. d. ἐμπερίβολος in vocabulorum significatione, prorsus ut τὸ εἶδος q. d. ἀπηρτισμένος.

Αἱ διαφοραὶ semper seorsum tractantur ; τὰ εἴδη autem et τὰ πάθη in unum congeruntur, ut factum est in Ps. Herodiano περὶ στίχων τῆς λέξεως (A. V. pª 186), ubi XII enumerantur, nec non in nostri cap. seq. XIV exhibente, ubi vide. Τὰ εἴδη separatim tradi in App. Heliae II (A. V. pª 184) falso perhibet Voltz pª 33 ; agitur enim eo loco de affectionibus ; revera seorsum exponuntur apud Eustathium (ad λ 128, pª 1676 ed. Rom.), ubi IV tantum extant.

Optime doctrina de hexametris distinguendis exponitur, apud quem minime expectes, Ps. Draconem pª 136 sqq, qui tamen et ipse ad VI εἴδη duo πάθη addidit ; sub titulo πόσα παρέπεται τῷ στίχῳ (nempe εἶδος, διαφορά, πάθος, τόμη, σχῆμα) ordine omnia distinxit.

Κατενόπλιον τὸ ἔχον [1] δύο δακτύλους καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον

Ὣς [2] φάτο [2] δακρυχέων, τοῦ δ᾽ ἔκλυε πότνια [3] μήτηρ.

Περιοδικὸν τὸ ἔχον ἕνα δάκτυλον καὶ ἕνα σπονδεῖον, οἷον

Οὐλομένην, ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε [4].

Βουκολικὸν τὸ μετὰ τέσσαρας [5] πόδας ἀπαρτίζον εἰς μέρος λόγου, οἷον

---

1. ἔχων P. || 2. ὥς φατο P ; ita et Scholl. B. || 3. sine acc. P. || 4. ἔθηκεν Scholl. B ; cum P editt. Homeri. || 5. τρεῖς omnes tractt. excepto uno ex Par. 2676 hausto longius recedente a traditis. Vide comment.

Antiquissimus autem locus est Athenaeus XIV, 632 CD tria πάθη enumerans : ἀκέφαλος, λαγαρός, μείουρος. (Consbr. p[a] 347 sq, ubi et ceteri de hac materia libri indicantur.)

Eadem forma, quae nostro, brevi enumeratione praemissa, est e. g. Scholl. B p[a] 293.

Κατενόπλιον τὸ ἔχον: nempe bis hanc coniunctionem.

Ὣς φάτο : A 357.

Περιοδικὸν τὸ ἔχον : nempe iteratam hanc coniunctionem.

Οὐλομένην : A 2.

Βουκολικὸν : hoc post σαπφικὸν collocaverunt Isaac et Ps. Draco.

Crux insignis cum in descriptione tum in exemplo ; nempe caesura bucolica post IV pedes partis orationis finem facit. Ergo mutavi ; littera Γ pro γ puncto crassiore vel etiam semi-circulo in parte ima hastae longioris adiecto, ut saepe fit, litterae δ haud dissimilis est ; ipse rem expertus sum, cum, adhuc artis palaeographicae rudis, s[i] XIII codicem aggressus θεολόγος per θεολόδος reddens et talia plura stultitiam eximiam scribae mirarer. Permutatio inversa, quamquam non ita facilis, tamen fieri potest, ita ut δ pro Γ acceptum sit.

Unus codex, qui et aliis locis a vulgari recensione discrepat, recens admodum, aliam lectionem praebet, nempe Paris. 2676, ap. Consbr. p[a] 351 : τὸ μὴ ἐν τῷ μετρεῖσθαι λῆγον εἰς μέρος λόγου eodem versu allato. Nescio, cur hanc explicationem rectam dixerit Consbruch (p[a] 293 in varr. lectt.), quae nullo modo cum bucolica caesura cohaereat.

Tunc exemplum usurpatum in mss, cum in anti-

Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης ἱμᾶσι δέδεντο.

Σαπφικὸν τὸ ἀρχόμενον ἀπὸ σπονδείου καὶ λῆγον εἰς σπονδεῖον, οἷον [1]

---

1. οἷον Scholl. B ; ὡς P.

---

quissimis, tum in plerisque numero, nullo modo aptum est, nam neque post III neque post IV pedes absolutos finem partis orationis facit. Hoc corrigere studentes Isaac cum Ps. Dracone, (qui tamen hoc capite nonnulla alio ex fonte hausta tradit), aliud quaesivit:

Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω τόδε, καὶ τελέεσθαι ὀΐω (A 204), incisione prave facta post τόδε, nec, sicut debuit, post ἐρέω, itaque caesuram vitiata expositione propositam quoquo modo effecerunt.

E. S. Basset (Cl. Philol. XV, 1) contendit explicationem rectam esse, dum demonstrat in bucolicorum poëtarum versibus saepe post tertium pedem non solum vocis finem, sed etiam sententiae incisionem extare. Licet hoc verum sit, tamen caesura, quam nos bucolicam vocamus et veteres vocaverunt, cum frequentior tum efficacior esse solet nec non bucolicis propria. Exemplum in omnibus tractatibus excepto pravo corrigendi conamine Isaaci offendens post πυμάτης incisionem maiorem, post ἐπιδιφριάδος minorem habet; ergo vitium non commisit, quod, dum post tertium pedem finiri vocem demonstraret, in medio illo pede desinentem versum adhiberet auctor tractatus, sed quia idem in quarto pede factum est. Ergo explicatio emendanda.

Denique de locutione ἀπαρτίζω (εἰς) μέρος λόγου pauca dicenda : ἀπαρτίζω apud serioris aevi scriptores idem vult ac ἀποτελέω, conficio (vide e. g. Moerin s. v. Ἀπετέλεσεν : Ἀπετέλεσεν, Ἀττικῶς· ἀπήρτισεν, Ἑλληνικῶς ; ἀπαρτίζει : τελειοῖ, πληροῖ lexicon ineditum in Urbinate s[i] XII). Ergo constructio omissa praepositione genuina est. Cum tamen multis nec spernendis libris mss. et altera tradatur (cf. annot. p[a] 68), melius est utramque admittere ; ἀπαρτίζον εἰς sic explicandum : ἀπαρτίζον ἑαυτὸν εἰς, ergo : desinens in, ac μέρος accipiendum pro incisione, qua pars efficitur (τὸ μερίζον). Tertia constructio p[a] 78 : ἀπαρτίζεσθαι εἰς, alteram confirmat.

Ἐξ ἐπιδιφριάδος : K 475.

Σαπφικὸν : alia exempla afferunt Isaac (A 521) et Ps. Draco (A 9). Nomen petitum est ex eis dactylis, qui aeolici vocantur inde ab Hephaestione (p[a] 22 sqq.); in carmi-

Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε [1] καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταί.

Ὑπόρρυθμον [2] τὸ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζον [3] μέρος λόγου, οἷον [4]

Ὕβριος εἵνεκα τῆσδε, σὺ δ' ἴσχεο, πείθεο δ' ἡμῖν.

Τέλειον τὸ ἔχον τὰ [5] ὀκτὼ [5] μέρη τοῦ λόγου, οἷον

Πρὸς δ' [6] ἐμὲ [6] τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' [7] ἐλέαιρε [7].

Πολιτικὸν τὸ ἄνευ πάθους καὶ [8] τρόπου γινόμενον [9], οἷον

Ἵππους τε [10] ξανθὰς [11] ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα [12].

§ 4.

Εἴδη ἢ [13] πάθη [13] τῶν στίχων εἰσὶ δεκατέσσερα.

---

1. ται P. || 2. ὑπόρυθμον P. || 3. εἰς addunt complures codd. Scholiorum B. || 4. οἶον P. || 5. τα ὀκτῶ P; Scholl. B πάντα τὰ, ceteri vel hoc vel ὅλα τὰ. || 6. δέ με Scholl. B; editt. Homeri cum P. || 7. φρονέοντας λέαιρε P; ἐλέαιρε nonnulli codd. Homeri cum Scholl. B, sed editt: ἐλέησον. || 8. ἢ ceteri tractt. || 9. πεποιημένον Scholl. B; γενόμενον Ps. Heph. § 13; γινόμενον cum P. Isaac, Ps. Draco, A. V. pª 190 et 245; nihil Ps. Heph. § 29. || 10. δὲ Homerus, quocum App. Rhet. pª 341, Ps. Heph. § 13, Isaac cum Ps. Dracone, A. V. pª 190 et 245; τε cum P. Scholl. B, Ps. Heph. § 29. || 11. ξανθοὺς P. cum uno cod. Homeri Leafii, variis hephaestioneis, multis tractt. metricis. || 12. πεντίκοντα P. || 13. omm. Tr. Harl, Ps. Heph, Is; ἡ πάθη P.

---

nibus lyricis Aeolorum, unde nomen et explicatio ducta sunt ab Hephaestione, primus pes disyllabus ἀδιάφορος est.

Ἄλλοι μέν : B 1.

ἀπαρτίζον μέρος λόγου : cum in praecedd. omnes εἰς addant, hoc tamen loco et P et alii (Isaac, Ps. Draco, nonnulli mss. Scholl. B) omittunt.

Ὕβριος εἵνεκα : A 214.

τὰ ὀκτὼ μέρη : P solus numerum tradit. Revera omnia adsunt : ὄνομα, ῥῆμα, μετοχή, ἄρθρον, ἀντωνυμία, πρόθεσις, ἐπίρρημα, σύνδεσμος.

Πρὸς δ' ἐμὲ : X 59.

ἀνεὺ πάθους : Isaac et Ps. Draco amplificant : ἀνεὺ πάθους λέξεως ἢ τρόπου γινόμενον ποιητικοῦ.

Ἵππους τε : Λ 680.

Εἴδη ἢ πάθη : haec enumeratio hexametri specierum VI (ἰσόχρονος, ἀπηρτισμένος, τραχύς, μαλακοειδής,

κακόφωνος, λογοειδής) et affectionum VIII (ἀκέφαλος, λαγαρός, μείουρος, προκέφαλος, σφηκίας, δολιχόουρος, προκοίλιος, μακροσκελής) non solum a nostro, sed etiam ab Isaaco alio ordine (Bachm. p^a^ 184), eodem in Tr. Harl. (p^a^ 17 sqq.) et a Ps. Heph. § 28^a^ traditur; at, cum noster recte εἴδη et πάθη inesse praedicat, ceteri de εἴδη tantum loquuntur; quippe titulum imposuit Isaac: Περὶ εἰδῶν τῶν στίχων. Ceterum Isaacum hoc de consulto fecisse apparet ex eis, quae post μείουρον versum annotavit.

De hexametri distinctione ad § 3 disputavi; congeriem illam praeter VII εἴδη non VI, sed VIII πάθη comprehendentem ortam esse ex falsa duorum παθῶν geminatione perhibuit Voltz (Diss. Phil. Argent. XI p^a^ 34); nempe σφηκίας alibi legi pro προκοίλιος et δολιχόουρος pro μακροσκελής. De his post.

Aliam congeriem iustum numerum τῶν παθῶν ac τῶν εἰδῶν, ergo XII genera, comprehendentem nobis proponunt Ps. Herodianus (A. V. p^a^ 186 sqq.) nec non Scholl. B (p^a^ 288 sqq.) optimam de hac re doctrinam tradentia.

Alibi IX genera extant (e. g. App. Rhet. p^a^ 341 seq. et Ps. Heph. § 13 et § 14), omissis tribus ultimis ex tractatu XII habente.

Denique VIII praebet Ps. Draco (p^a^ 141) omisso etiam q. d. ἀκέφαλος.

Cum ceteri omnes εἴδη et πάθη inter se turbato ordine permutant, Scholia B post VI πάθη recte VI εἴδη collocant nullo tamen transitu significato; itaque hunc tractatuum aliorum fontem fuisse probatur.

Deinde permulta extant, quae τὰ πάθη numero VI seorsum enumerant, capita, e. g. App. Dion. p^a^ 325 sq, Ps. Heph. § 11^b^ et § 26, Heliae App. I et II (A. V. p^a^ 180 sq.), Anon. Ambr. p^a^ 213 sq, Anon. parisinus Consbruchii p^a^ 349, Ps. Draco p^a^ 137 sqq, etc.

Denique τὰ εἴδη nonnisi apud Eustathium separatim, numero IV, inveniri supra (ad § 3) exposui.

Dividuntur τὰ πάθη, eadem ratione, qua τὰ πάθη τῶν λέξεων, in III κατὰ πλεονασμόν: προκέφαλος, προκοίλιος, δολιχόουρος, et III κατ᾽ ἔνδειαν: ἀκέφαλος, λαγαρός, μείουρος; vide e. g. Scholl. B p^a^ 288 sq.

Ulteriorem ternionem tantum habet Athenaeus (l. c. apud Consbr. p^a^ 347).

Singularem doctrinam, qua αἱ τῶν μέτρων κακίαι explicantur, inveni in Anon. Ambr. p^a^ 214; sunt χασμωδία, concursu vocalium offendente, ἐπισυνέμπτωσις, vocabulorum similitudine, ὀλιγομερία, versus per sesquipedalia verba iniqua divisione, πολυμερία, ex adverso,

Πρῶτος[1] ἰσόχρονος[2], ὁ τὰ μεγέθη τῶν συλλαβῶν καὶ τοὺς πόδας τοὺς αὐτοὺς ἔχων ἀπὸ[3] πρώτου μέχρι[3] ἐσχάτου, ὡς[4]

Τὼ[5] δ᾽ ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν[6].

Δεύτερος[7] ἀπηρτισμένος, ὁ τὴν[8] δόξαν[8] καὶ[8] τὴν διάνοιαν πᾶσαν ἐν ἑαυτῷ ἔχων[9], ὡς[10]

Ὣς[11] εἰπὼν πυλέων[12] ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ[13].

Τρίτος[14] ἀκέφαλος, ὁ ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενος, ὡς[15]

Ἐπειδὴ[16] νῆάς[17] τε[17] καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,

---

1. α′ P. || 2. neutr. Tr. Harl ; masc. cum P Ps. Heph. et Is. || 3. τοῦ addunt Tr. Harl. et Ps. Heph ; cum P. om. Is. || 4. omm. Tr. Harl. et Ps. Heph ; ὡς τὸ Is. || 5. τῇδ᾽ P. || 6. ita editt. Homeri ; ἀλλήλοισι(ν) Tr. Harl, Ps. Heph, Is, P. || 7. δεύτερον ὁ P. || 8. omm. Tr. Harl. et Ps. Heph. || 9. περιλαμβάνων Tr. Harl. et Ps. Heph ; tunc complura addunt. || 10. οἷον P et Is ; nihil ceteri. || 11. ὣς omnes. || 12. πυλάων Tr. Harl. et Ps. Heph ; πυλέως P ; rectum Is. || 13. ἕκτωρ P. || 14. ὁ add. P. || 15. omm. Tr. Harl. et Ps. Heph ; οἷον Is ; ὡς P. || 16. ἐπεὶ δ᾽ αὖ Tr. Harl ; cum ceteris editt. Hom. || 17. νῆας cum P Ps. Heph.

σπονδειακὴ διάθεσις, cum versus totus ex spondeis constat.

Proxime nostro accedit Ps. Hephaestio ; adscripsi et ceterorum duorum lectiones, nisi forte longius distant, quod in annot. explicabo.

δεκατέσσερα : sequitur enumeratio apud ceteros, exc. Tr. Harl.

πρῶτος ἰσόχρονος : numeralia omiserunt ceteri. De versibus holospondeis dixi ad p^am^ 14.

Τὼ δ᾽ ἐν : Φ 15. Hunc versum depravarunt Isaac et Ps. Draco (p^a^ 141) (τοὶ δ᾽ ἐν μέσσοισιν κτλ).

ὁ τὴν δόξαν κ. τ. δ. πᾶσαν : ὁ τὴν σύνταξιν πᾶσαν καὶ τὴν διάνοιαν Isaac (et Ps. Draco), apud quos cetera cum nostro conveniunt. Complura vana addit Ps. Heph, postquam incepit : ὁ τὴν πᾶσαν ἔννοιαν περιλαμβάνων ἐν ἑαυτῷ ; cui convenit Tr. Harl.

Ὣς εἰπὼν : Η 1.

ὁ ἀπὸ βραχείας : aliam descriptionem Isaac (sed eandem Ps. Draco !) : ὁ τὸν πρῶτον πόδα ἐλάττονα ἔχων τῆς τετραχρονίας. Ceterum hunc apud eum προκέφαλος praecedit.

Ἐπειδὴ νῆάς : Ψ 2. Alterum exemplum est Α 70. Duo priori addit Anon. Ambr. p^a^ 214 (μ 423 et Φ 352).

καὶ[1]

Ὃς ᾔδη[2] τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμενα πρό[3] τ'[3] ἐόντα.

Τέταρτος λαγαρός, ὁ κατὰ τὴν[4] μέσην[4] συμφωνίαν[4] τὴν[5] σύνθεσιν μὴ σῴζων, ὡς[5b]

Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἔμπης.

Πέμπτος μείουρος, ὁ κατὰ τὴν σύνθεσιν τὸ τέλος μὴ σῴζων καὶ[6] τὴν παρατελευταίαν[7] συλλαβὴν βραχεῖαν ἔχων, ὡς[8]

Τρῶες[9] δ'[10] ἐρρίγησαν, ὅπως[11] ἴδον αἰόλον[12] ὄφιν.

---

1. alter. exempl. om. Tr. Harl, habet cum P Ps. Heph. et Is; post καὶ add. τὸ Ps. Heph. et Is. || 2. ᾔδη P. || 3. προτ' P. || 4. τὸ μέσον τοῦ στίχου Tr. Harl. et Ps. Heph. || 5. Tr. Harl. et Ps. Heph. add. ὀφειλομένην. || $5^b = 4$ pa praec. || 6. omm. Tr. Harl. et Ps. Heph. || 7. παρατελευτίον P. || 8. om. Tr. Harl; οἷον Ps. Heph. et Is. || 9. ex τρωὲς corr. man. prim. P. || 10. om. P solus. || 11. ἐπεὶ Ps. Heph. et Is. cum multis tractt, quos dabit Stud. A. V. pa 189, ann. 17; Tr. Harl. cum P congruit cum editt. Hom. || 12. αἴολον solus Ps. Heph.

Τέταρτος λαγαρός: hunc προκοίλιος praecedit ap. Isaac. Ipsum λαγαρόν claris verbis explicat: ὁ κατὰ τὸν μέσον πόδα ἔχων ἐλάττονα ἢ τετράχρονον, οἷον,

Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα; qui versus (κ 60) ambigua descriptione (ὅταν κατὰ τὸ μέσον πάθος τι ἔχῃ) dicitur μεσόκλαστος apud Ps. Draconem; cf. annotata ad σφηκίαν.

Νέστορα δ' οὐκ: Ξ 1. Cf. pa 27 et pa 35.

Πέμπτος μείουρος: hunc praecedit δολιχόουρος ap. Isaac.

ὁ κατὰ τὴν σύνθεσιν: aliter Isaac: ὁ τὴν αὐτὴν ἕκτην χώραν (sc. ac δολιχόουρος), ἤγουν τὸν ἐν αὐτῇ πόδα ἐλάττονα ἔχων τροχαίου. Explicationem Ps. Hephaestionis (cui consentiunt Tr. Harl. et noster) sic emendavit Z. Jac: ὁ κατὰ τὸ τέλος τὴν σύνθεσιν κτλ, Ps. Herodianum secutus.

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν: Μ 208. Quomodo hoc πάθος sanetur, explicabo pa 115 ad fragmentum de littera φ.

Post hunc versum Isaac annotat: Ταῦτα τὰ ἓξ εἴδη τῶν στίχων, ὅ τε προκέφαλος κτλ, πάθη λέγονται πάσχειν· ἀλλ' ὁ μὲν προκέφαλος καὶ δολιχόουρος διὰ τῆς καλουμένης συνιζήσεως θεραπευόμενοι, κυρίως οὐ λέγοιντ' ἂν ἔχειν πάθη· οἱ δὲ λοιποὶ τέσσαρες, οὐδεμιᾷ μηχανῇ τοῦ πάθους ἀφίστανται. Ergo illa quattuor tantum ei iusta πάθη sunt;

῞Εκτος τραχύς, ὃ τὸν[1] ἀριθμὸν τῶν φθόγγων συνιστῶν[2], ὡς[3]

1. aliam descriptionem Tr. Harl. cum Ps. Heph ; eandem aeque corruptam Ps. Herod. (A. V. pa 167). Helias (A. V. pa 174), Anon. Ambr. (A. V. pa 246), Ps. Heph. § 14. Vide comment. || 2. συνιστον P ; scripsi συνιστῶν cum Scholl. B et aliis. || 3. om. P ; οἷον Is.

cetera inter εἴδη numerari aequum videtur. Cf. quae noster disputat contra eos, qui nec cum syllaba communi nec cum synizesi rationem habeant, pa 25 ; cui tamen versus δολιχόουρος synezesi neglecta dactylum sive amphimacrum in fine versus admittere videtur (pa 16-17). Alii et προκέφαλον sive μακροκέφαλον synizesi admissa tamen inter πάθη habent (annot. ad hunc versum pa 73).

Versus hexametros μειούρους de industria confecit auctor anonymus, qui epigrammata acrosticha nuper in Pap. Oxyrh. vol. XV, no 1795, ex msto si I p. C. edita composuit, e. g :

Νῦν γὰρ ὁ χρήματ' ἔχων ἔτι πλείονα θέλει (vs. 15).

Notandum est omnes hosce versus (27 numero) in iambum desinere nonnisi semel pyrrhichio adhibito (vs. 17).

Ratio horum versuum ex doctrina nostra orta videtur, cuius ergo vestigia iam ante Athenaeum deprehendimus apud Graecos. At tribus saeculis ante Livius Andronicus in Inone disticha ex singulo hexametro integro et miuro composuerat (cf. Terentianum vs. 1920 sqq. et Ribbeck, Scaen. Rom. Poes. Fr [2], I, pa 4), graecum tragicum, ut videtur, secutus.

De dactylis miuris scripsit Wilamowitz, Gr. Versk. pa 364 sq, cui finis versus ille αἰόλον ὄφιν obscurus remanet.

῞Εκτος τραχύς : hunc μαλακοειδής et κακόφωνος praecedunt ap. Isaac.

ὃ τὸν ἀριθμὸν κτλ : ὃ τὸν ῥυθμὸν τῶν φθόγγων ἐκ τραχυτέρων λέξεων συνιστῶν Isaac. Verba ἐκ τραχ. λέξ. apud nostrum exciderunt. Eadem ac Isaac Ps. Draco ; auctores huius germanae lectionis sunt Scholl. B (pa 292). Apud ceteros mirum quantum deformata ac decurtata est, etiam in App. Dion. ex antiquissimo de hac re mscripto ; vocabulum ῥυθμὸν abiit in ῥοῖζον sive ἀριθμόν, complura exciderunt vel sedem casumve mutaverunt.

Aliis verbis explicatio fit in Ps. Heph. et Tr. Harl : ὁ τὴν φράσιν τραχύνων διὰ τῆς τῶν φωνῶν συνθήκης.

συνιστῶν : coniugatio barbara verbi ἵστημι etiam pa 50 elucet : ἐπιστῆσαι.

Τριχθά τε [1] καὶ [1] τετραχθὰ [2] διατρυφὲν [2] ἔκπεσε χειρός.

Ἕβδομος μαλακοειδής, ὁ λείως [3] ἐμπίπτων [4] ταῖς ἀκοαῖς, ὡς [4b]

Αἵματί οἱ δεύοντο [5] κόμαι χαρίτεσσιν [6] ὁμοῖαι [7].

Ὄγδοος [8] κακόφωνος, ὁ [9] πολλὰ φωνήεντα ἔχων [9], ὡς [4b]

Φήῃ [10] ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ [11].

Ἔννατος λογοειδής, ὁ πέζος [12] τὴν [12] σύνθεσιν [12], ὡς [4b]

Ἵππους τε [13] ξανθὰς [14] ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

Δέκατος προκέφαλος [15], ὁ ἔχων πλέον τῆς τετραχρονίας, ὡς [16]

---

1. om. cum P Ps. Heph. || 2. τετραχάδι ἀτρυφὲν P. || 3. καὶ ὁμαλῶς add. Tr. Harl. et Ps. Heph. || 4. ἐμπίπτον P. || 4b om. Tr. Harl; οἷον Ps. Heph. et Is. || 5. δεύοιντο P. || 6. χαρίτεσσι P. || 7. om. P. || 8. ὄγδοος P. || 9. ᾧ — πρόσεστιν Tr. Harl, Ps. Heph, Is. || 10. φήη P. || 11. ὦμαι P. || 12. τῇ συνθέσει πεζότερος Tr. Harl. et Ps. Heph, nec non ord. inv. Is. || 13. τε cum P Ps. Heph., δὲ Tr. Harl. et Is. || 14. ξανθοὺς P solus. Vide v. lect. 10 et 11 pa 68. || 15. προκέφαλλος P. || 16. omm P et Tr. Harl ; οἷον Ps. Heph ; ὡς τὸ Is.

τριχθά τε ; Γ 363.

ὁ λείως : ὁ καλῶς καὶ οὐ βιαίως, ἀλλὰ λείως Isaac (et Ps. Draco). Cum nostro Scholl. B.

Αἵματί οἱ : P 51.

ὁ πολλὰ φωνήεντα : Ps. Hephaestionis ac Tr. Harli. lectionem et Isaac (nec non Ps. Draco) et Scholl. B habent ; nostram Ps. Herod. et App. Rhet.

Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν : λ 128 = ψ 275.

ὁ πέζος τὴν : ὁ πεζότερος τῇ συνθήκῃ et Scholl. B et alii optimi. Abiit in ὁ ἐν συνθέσει Ps. Heph. § 14.

Ἵππους τε : Λ 680.

ὁ ἔχων πλέον κτλ : ὁ τὸν πρῶτον πόδα μείζονα ἔχων τ. τετρ. rectius Isaac. Pro his Ps. Draco : Μακροκέφαλον μέν, ὅταν πλεονάζῃ συλλαβὴ κατ' ἀρχήν, καὶ συναίρεσις γίνεται δύο συλλαβῶν εἰς μίαν, ὡς ἐν τῷ·

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαίους.

Notandum est Ps. Draconi inter sex πάθη hoc enumeranti, quamquam plane agnoverit syllabam abundantem per synizesin removeri, nihilominus πάθος remanere. Cf. etiam Io. Tzetzae Exegesin in Iliadem (ed. Herm. cum Dracone, Lips. 1832), pa 60, ad eundem versum A 15 : κειμένη δὲ ἡ συνίζησις ἐν ἀρχῇ στίχου — ποιεῖ τὸν στίχον καλεῖσθαι προκέφαλόν τε καὶ μακροκέφαλον. Tunc in medio versu

Ἢ [1] οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀναλκίδας ἠπεροπεύεις;
Ἡ [2] γὰρ ἢ [3] πλεονάζει [2].
Ἑνδέκατος σφηκίας, ὡς [4]
Ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο [5] δὲ μέγα θυμῷ.

1. ἢ cum P Tr. Harl. || 2. verba ἡ — πλεονάζει desunt in ceteris. || 3. ἢ P. || 4. om. Tr. Harl; οἷον Ps. Heph. || 5. ἀάσσατο Tr. Harl. et Ps. Draco, ἀάσατο Ps. Heph. et Is, εὐάσατο P; ἀάσσατο v. Leeuwen, ἀάσατο Leaf in edd. Hom.

synizesis ποιεῖ τ. σ. καλεῖσθαι προκοίλιον, σφηκώδη, καὶ λαγαρόν; in fine autem μακροσκελῆ καλεῖσθαι καὶ δολιχόουρον.

Ex his nomina σφηκώδης et λαγαρός falso adhibentur; cf. annot. ad genus XI (τοῦ σφηκίου); tunc versus προκοίλιοι extant, qui per synizesin explicari non possunt; cf. Ω 6, quem versum noster ad explicandum genus XIII (τοῦ προκοιλίου) affert.

Sollemnis explicatio huius generis verbis ὅταν — συλλαβὴ κατ' ἀρχὴν comprehenditur (vide Scholl. B).

Nomen μακροκέφαλος recurrit in Ps. Heph. § 11[b] et § 26.

Ἢ οὐχ : Ε 349.

Ἡ γὰρ ἢ : intell. συλλαβή. Haec ex pleniore sententia remanebant, quam exhibet App. Dion. p[a] 325 : ἡ ῆ συλλαβὴ πλεονάζει ἐν τῷ μέτρῳ καὶ διὰ τοῦτο ἀκέφαλος.

Ἑνδέκατος σφηκίας: hanc explicationem habent Isaac et Ps. Draco : ὁ εἰς δύο ἰσοσυλλάβους τομὰς τεμνόμενος, τῆς τομῆς εἰς μέρος λόγου ἀπαρτιζούσης, ὡς ἐν τῷδε τῷ στίχῳ·

Ἢ λάθετ' κτλ.

Εἴρηται δὲ σφηκίας ἀπὸ τοῦ σφηκὸς ζωϋφίου (ambo pro ζῳδίου) τοῦ λεπτοτάτου ὄντος κατὰ τὸ μέσον.

Revera pars utraque synizesi non adhibita IX syllabas continet.

Hanc explicationem longius petitam esse neminem fugit; veram dabit Anon. Ambr. p[a] 214 : σφηκώδεις δὲ οἱ τὴν μέσην χώραν ἐνδεεστέραν λαχόντες· εἴρηται δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν σφηκῶν, οἵτινες τὸ μέσον ἀσθενέστερον ἔχουσιν. Affert exempla, e. g. Λ 36 : Τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο.

Vide etiam Scholl. B p[a] 289 : λαγαρὸς δέ, ὅντινες καὶ σφηκοειδῆ καλοῦσιν, allato versu κ 60 : Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα (βῆν' Hom.); Ps. Heph. § 28[b] : Τοῦ δὲ λαγαροῦ καὶ σφηκίου παράδειγμα τὸ Νέστορα δ' οὐκ κτλ (Ξ 1).

Idem versus μεσόκλαστος vocatur apud Ps. Heph. § 17, Ps. Draconem p[a] 138, ano-

Δωδέκατος δολιχόουρος, ὁ μακρὰν[1] τὴν οὐρὰν ἤγουν[2] τὴν[2] ἕκτην[2] ἔχων, ὡς[3]

---

1. δολιχὴν Tr. Harl. et Ps. Heph; addunt ὑπὲρ τὸ προσῆκον. || 2. om. Tr. Harl; addit χώραν Ps. Heph. || 3. om. Tr. Harl; οἷον Ps. Heph. et Is.

---

nymum paris. Consbruchii p^a 350.

Λαγαρὸς nomen antiquissimum est; vide locum Athenaei supra cit. Falso Voltz (p^a 33) contendit Heliodorum λαγαρὸν nuncupasse contrariam affectionem τοῦ προκοιλίου, qua medius versus iusto maior efficitur; loco, quem indicat (Heliae App. A. V. p^a 181), de Heliodoro res non est. Hanc permutationem multo post ortam esse constat nec apud ceteros offendit nisi in App. Dion. p^a 322 et apud Anon. Ambr. p^a 213. Iam ex adiectivi λαγαρὸς sententia apparet ob eandem metaphoram ac alterum nomen σφηκωδὴς sive σφηκίας id adhibitum esse.

At eodem modo, quo λαγαρός, etiam σφηκίας ad contrariam affectionem indicandam perverse usurpatum est. Cf. Ps. Herodianum, nullo iure optimam τῶν παθῶν recensionem a Voltzio dictum, explicatione omissa quasi σφηκίαν versum tradentem syllaba in medio abundantem (I 537); eodem modo alii peccaverunt, e. g. IV illi tractatus XIV genera exhibentes eodem versu allato; cf. etiam, quae de Tzetza annotavi ad genus X (τοῦ προκεφάλου).

Versus, quales hi voluerunt, προκοιλίους nominari oportuit; vide Scholl. B p^a 289, Ps. Heph. § 11 b, nostrum, alios. Explicationem noster dabit; ad similitudinem hominis ventriculo prominenti praediti inventum belle opponitur τῷ λαγαρῷ sive gracili; cf. App. Dion. p^a 326: λαγαρὸν δὲ τὸ ἐσφιγμένην ἔχον τὴν γαστέρα.

Ergo noster bis idem πάθος, semel autem falso nomine σφηκίας dictum, attulit.

Ἦ λάθετ᾽: I 537.

Δωδέκατος δολιχόουρος: plenius Isaac (et Ps. Draco): ὁ δολιχὴν ἤγουν μακρὰν τ. οὐρ. τουτέστιν τ. ἕ. χώραν ἔχ.

Hoc πάθος, oppositum τῷ μειούρῳ, apud nonnullos μακροσκελὴς dicitur (e. g. Ps. Heph. § 11^b et § 26, Heliae App. II, A. V. p^a 184); Ps. Heph. expressis verbis haec eadem esse explicat § 28^b (τοῦ — δολιχοούρου τοῦ καὶ μακροσκελοῦς); item Isaac (et Ps. Draco); vide annot. ad μακροσκελής. Aliquid interesse neque ego nec in expli-

Κάστορά [1] θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα.

Τρισκαιδέκατος [2] προκοίλιος [3], ὡς [4]

Πατρόκλου ποθέων ἀνδρότητά τε [5] καὶ μένος ἠΰ.

Ἡ γὰρ δρο [6] συλλαβὴ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχου πλεονάζει καὶ ἐντίθησιν [7] ὥσπερ [8] κοιλίαν [8].

Τεσσαρακαιδέκατος [9] μακροσκελής, ὡς [10]

---

1. κάστορα P. || 2. τρὶς καὶ δέκατος P. || 3. προκίλιος P. || 4. om. Tr. Harl; οἷον P; οἷον ὁ Ps. Heph; ὡς ἐν τῷδε Is. || 5. om. Ps. Heph. || 6. δέο P. || 7. ἐντίθησιν Tr. Harl. et Ps. Heph; P ἀντίθεσιν. || 8. pro his: ὄγκον, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν προγάστρων Tr. Harl. et Ps. Heph. || 9. τέσσαρα καὶ δέκατος P. || 10. om. Tr. Harl; οἷον cum P Ps. Heph. et Is.

---

cationibus nec in exemplis comperi, itaque hoc πάθος duplicatum specie unum genus ceteris adiunxit. Nomen δολιχόουρος in Scholl. B adhibitum antiquissimum duco.

Quam facile compilator has easdem res aliis nominibus traditas perturbare potuerit, perspicies ex App. Dion, ubi tres tractatus de generibus hexametri se excipiunt: primus (p^a 322) λαγαρὸν dicit versum, qui προκοίλιος est, et δολιχόουρον affert; pro hoc alter μακροσκελής habet; tertius (Ps. Herod.) σφηκίαν dicit, qui προκοίλιος est, et tradit δολιχόουρον.

Exempla, quae ad hoc πάθος illustrandum apponuntur, enumeravi ac digessi ad p^am 17.

Κάστορά θ': Γ 237.

Τρισκαιδέκατος προκοίλιος: statim explicationem addunt Isaac (et Ps. Draco): ὁ ἐν τῷ μέσῳ πόδα ἔχων μείζονα ἢ τετράχρονον. Contra, quae noster post exemplum ad etymologiam explicandam addit, omittit. Plenior explicatio in Scholl. B: ὅταν ἐν τῷ μέσῳ πλεονάσῃ συλλαβῇ ἢ χρόνῳ; prioris generis exemplum B 544, alterius A 17 affertur. Prius tantum remansit in App. Dion. p^a 322 sub nomine falso λαγαρός; nostri versus extat ibid. p^a 325.

De nominibus λαγαρός et σφηκίας falso adhibitis vide supra ad σφηκίαν.

Πατρόκλου ποθέων: Ω 6.

Τεσσαρακαιδέκατος μακροσκελής: pergit Isaac: δέ ἐστιν ὁ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχων τὸν τελευταῖον πόδα. Aliis verbis Ps. Draco inter πάθη: μακροσκελὴς δὲ τὸ καὶ δολιχόουρον, ὅταν συλλαβὴ κατὰ τὸ τέλος πλεονάζῃ, ὡς ἐν τῷ·

Ἀλλ' ὅτε Σούνιον ἱρὸν ἀφίκομεθ' ἄκρον Ἀθηναίων (γ 278; scr. Ἀθηνέων).

Supra exposui μακροσκελῆ

Κύκλωψ [1], τῆ [2], πίε οἶνον [3], ἐπεὶ φάγες ἀνδρόμεα [4] κρέα.

§ 5. Περὶ ἡρωϊκοῦ μέτρου.

Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον ἑξάμετρόν [5] ἐστιν· ἓξ γὰρ ἔχει [6] χώρας [6]. Τὰς μὲν οὖν πέντε συγκειμένας ἔχει ἔκ τε δακτύλου καὶ σπονδείου· ἐνίοτε δὲ καὶ παλιμβάκχειον [7] καὶ

1. κύκλοψ P. || 2. τῇ P. || 3. οἶνον P. || 4. ἀνδρομεα P. || 5. ἑξάμετον P. || 6. ord. invers. A. D. et Ps. Heph, nisi in uno codice Laur. LV, 7 a me inspecto, qui cum P conspirat. || 7. παλιμβάχειον P.

et δολιχόουρον promiscue applicari eis versibus, quibus ultimus pes trisyllabus est. Testatur etiam Isaac : Ἔστι δὲ οὗτος ὁ στίχος καὶ δολιχόουρος· τρισύλλαβον γὰρ ἔχει τὸν ἕκτον πόδα. Praecepti sui de synizesi adhibenda oblitus est.

Κύκλωψ, τῆ : ι 347.

Postquam Ps. Draco σφηκίαν ultimum suorum εἰδῶν explicavit, sic pergit : καὶ ταῦτα μὲν μέχρι τοῦδε εἰρήσθω, νῦν δὲ περὶ αὐτῶν τῶν μέτρων, καὶ πρῶτόν γε περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ ὡς ἁπλουστέρου, καὶ τῶν ἄλλων ἀρχαιοτέρων ῥητέον. Tunc sequuntur sub titulo Περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου, quae ex ipso tractatu nostro desumpta sunt initio praeposito ex Isaaco carpto.

Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον : non minus frequens quam praecedentes haec paragraphus omnibus fere locis, ubi de re metrica agitur, occurrit ; ordine iusto eas praecedere debuit. Cf. Scholl. B p[a] 282, App. Dion. p[a] 312, App. Rhet. p[a] 339, Ps. Heph. § 4[a+b+c], § 21[a+b], alios. Amplificata est apud Isaacum (p[a] 182), in nostro (p[a] 11 sqq.), apud Ps. Moschopulum [1].

Adscripsi lectiones App. Dion. et Heph. § 4, cuius pars altera (b) apud nostrum tantum recurrit, quocum et alia communia habet.

ἐνίοτε δὲ καὶ : doctrina de syllaba communi prorsus ignota videtur ; contra Choerob. p[a] 231-232 statuit per syllabam communem eos eandem vim ac dactylum habere.

Mirum est nostrum, cum grammaticorum imperitorum stultitiam quereretur (p[a] 25), in eos tantum invectum esse, qui iusto breviores aut inversos pedes inducerent (p[a] 26); nam illa doctrina latet, huius autem paragraphi vulgatissima est.

1. Quem mihi inspicere non licuit.

ἀμφίμακρον[1] δέχεται[2], καθαροὺς μέντοι καὶ[3] ἐν[4] τάξει[4] δακτύλου κειμένους. Καθαροὶ δέ εἰσιν, ὅταν ἀπαρτίζωνται[5] εἰς μέρος λόγου καὶ τὴν ἐπιφερομένην συλλαβὴν[6] ἔχωσιν ἀπὸ φωνήεντος, οἷός[7] ἐστιν[7] ὁ[7] παλιμβάκχειος, ὡς τὸ

Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν[8].

Ἀπηρτίσθη[9] γὰρ εἰς μέρος λόγου τὸ πλάγχθη καὶ ἄρχεται ἡ[10] ἑπομένη[10] λέξις[10] ἀπὸ φωνήεντος τοῦ ε̄.

Ἀμφίμακρος δέ, ὡς τὸ

Οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί[11] εἰσιν[12].

Καὶ[13] γὰρ[13] ἐνταῦθα[13] εἰς μέρος λόγου ἀπηρτίσθη[14] ἡ μοι συλλαβὴ καὶ ἡ ἑξῆς ἄρχεται ἀπὸ τῆς αι διφθόγγου.

Ἡ δὲ ἕκτη χώρα σπονδεῖον δέχεται, ἐνίοτε[15] δὲ[15] καὶ τροχαῖον[16]· ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός[17] ἐστιν ἡ τελευταία[18] τοῦ[19] ποδὸς[19] συλλαβή.

Ἐπιδέχεται[20] καὶ συνιζήσεις τὸ τοιοῦτον μέτρον[21].

---

1. ἀμφὶ μακρὸν P. || 2. ἐπιδέχεται A. D; δέχεται cum P Ps. Heph. || 3. om. unus cod. A. D; apud ceteros adest. || 4. ἐτάξει P. || 5. ἀπαρτίζωσιν A. D; ἀπαρτίζονται P; ἀπαρτίζωνται Ps. Heph. || 6. ἀρχομένην addit A. D; om. et Ps. Heph. || 7. ita cum P Ps. Heph; οἷον ἐστὶ A. D. || 8. ἔπαρσαν P. || 9. ἀπήρτισται A. D. et Ps. Heph. || 10. pro his ἡ ἑξῆς ante ἄρχεται A. D. et Ps. Heph. || 11. αἰτίοι P. || 12. εἰσί Ps. Heph; cum P editt. Homeri. || 13. ita cum P Ps. Heph; A. D. γὰρ tantum post εἰς. || 14. ἀπήρτισται A. D. et Ps. Heph; ἀπερτίσθε P. || 15. om. A. D; habet cum P Ps. Heph. || 16. τροχαίων P. || 17. ἀδιάφθορος P. || 18. τελευτέα P. || 19. om. A. D; habet cum P Ps. Heph. || 20. ἔχει δὲ Ps. Heph. || 21. δύο addit Ps. Heph.

ἀπαρτίζονται εἰς : cf. annot. p^a 67.

Πλάγχθη, ἐπεὶ : α 2.

Οὔ τί μοι : Γ 164.

σπονδεῖον δέχεται : de ultimi pedis ratione cf. p^a 16.

Ἐπιδέχεται δὲ καὶ : unus Ps. Heph. § 4^b eadem praebet. De synizesi vide ad p^am 18. Ab Heliodoro (ap. Choerob. p^a 209) etiam III syllabarum synizesin praedicante noster hoc differt, quod ille tres in unam syllabam coalescere iussit, allato Anacreontis elegiambo : Ἀστερίς, οὔτε σ' ἐγὼ φιλέω οὔτ' Ἀπελλῆς, noster autem in duas, specie quam re dissimilior traditis; addit enim syllabam unam eis, in quibus synizesis fit. Prioris generis exemplum

Συνίζησις δὲ λέγεται, ὅταν τρεῖς μακραὶ συλλαβαὶ εἰς δύο μακρὰς ἀπαρτισθῶσιν [1], ἢ [2] βραχεῖα καὶ δύο μακραὶ εἰς δύο πάλιν μακράς.

Καὶ πρώτη μέν ἐστιν, ὅταν [3] ἡ πρώτη συλλαβή ἐστι βραχεῖα, καὶ αἱ [4] ἐφεξῆς δύο μακραί· καὶ συναιρεῖται [5] ἡ βραχεῖα μετὰ τῆς μακρᾶς εἰς μίαν μακρὰν καὶ γίνονται αἱ τρεῖς συλλαβαὶ δύο· ἢ [6] ὅταν προηγοῦνται αἱ δύο μακραὶ καὶ μετ᾽ αὐτάς ἐστι βραχεῖα.

Δευτέρα δέ, ὅταν ὦσι τρεῖς συλλαβαὶ μακραὶ καὶ συναιρεθῶσιν εἰς δύο.

Ἡρωϊκὸν [7] δὲ [8] μέτρον καλεῖται, ἐπειδὴ [9] Ὅμηρος ὁ ποιητὴς τούτῳ [10] τῷ [10] μέτρῳ [10] ἐχρήσατο [10] τὰς [11] τῶν ἡρώων πράξεις διεξιών [12].

§ 6. Περὶ ἰαμβικοῦ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἐστὶ μὲν ἑξάμετρον καὶ [13] αὐτό,

1. ἀπαρτιθῶσιν P. || 2. ἡ P. || 3. ὅτ' ἂν P. || 4. om. P; adest in Ps. Heph. || 5. συνκρεῖται P. || 6. ἐν P. || 7. sine ullo transitu sequitur in P. || 8. τὸ addit A. D. || 9. ἐπείπερ A. D. || 10. τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ post διεξιών A. D. || 11. καὶ P. || 12. διεξιῶν P. || 13. τὸ plerique codd. Ps. Heph. insipide.

mihi sit Α 18 : Ὑμιν μὲν θεοὶ δοῖεν κτλ, et Ε 349 : Ἦ οὐχ᾽ ἅλις ὅττι γυναῖκας κτλ, alterius Λ 380 : Βέβληαι, οὐδ᾽ ἅλιον βέλος κτλ vel Ρ 89 : Ἀσβέστῳ, οὐδ᾽ υἱὸν λάθεν κτλ (sic codd ; editores emendare student).

Ἡρωϊκὸν δὲ : haec particula et apud Ps. Heph. et apud ceteros, quos enumeravi, extat.

Ὅμηρος ὁ ποιητής : et ante Homerum hoc metro alios usos esse suspicatur noster p^a^ 11.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον : ubi praecedens, et haec paragraphus extat; ad litteram fere congruit cum Ps. Heph. § 6^a^ et § 6^b^; reliquorum similium enumerationem dedit Studem. A. V. p^a^ 242.

Multi tractatuum auctores Hephaestionem secuti hunc ordinem in explicandis usitatissimis metris, quae τὰ πολιτευόμενα vocabant, servabant : I) iambicum, II) heroicum, III) elegiacum, IV) anacreonteum metrum. (Cf. Z. Jac. p^a^ 75 sq.), e. g.

εἰς [1] δύο διαιρούμενον [1]· εἰς [2] τραγικὸν καὶ κωμικόν [2]. Δέχεται δὲ τοῦτο ἐν μὲν τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας πέντε [3], λέγω δὴ δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον καὶ [4] ἴαμβον [5], ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἴαμβον ἢ [6] πυρρίχιον [6].

Εἰσὶ γοῦν τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου πόδες ἕξ· χορεῖος,

1. διαιρεῖται δὲ εἰς δύο Ps Heph. || 2. haec fusius Ps. Heph. || 3. πέντετε P. || 4. καὶ τὸν ὁμώνυμον Ps. Heph. || 5. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τουτέστι χορεῖον, ἀνάπαιστον καὶ ἴαμβον addit Ps. Heph; haec praeter verba τοὺς ἀπὸ — τουτέστι excidisse puto in nostro. || 6. ἡ πυρίχιον P.

Scholl. B. Contra alii, ex quibus App. Rhet. aetate praecedit, heroicum praemiserunt iambico, ut, praeter nostrum, Ps. Heph. in libro I, Anon. Marcianus (A. V. p^a 188 sqq.), Isaac, Ps. Draco ; hi duo etiam post elegiacum metrum iambicum collocaverunt.

Eis auctoribus, qui ante heroicum posuerunt iambicum metrum, adnumeranda non est App. Dion, quae, quamquam in mss. res inversa est, tamen ipso initio, quod idem est ac nostri, verbis καὶ αὐτὸ testatur olim aliud hexametrum, ergo heroicum, praeivisse.

εἰς δύο διαιρούμενον : hanc iambici versus expositionem uberrimus locus (Scholl. B p^a 280 sqq.) exhibet : I) iambicum purum sive trimetrum, II) iambicum mixtum cum pedibus trisyllabis; hoc genus in tres species dividitur : *a*) tragicum, sparsim trisyllabos adhibens, *b*) comicum, quod etiam totum ex trisyllabis est, *c*) satyricum medium locum occupans. Noster cum Ps. Heph. de tragico et comico tantum agit ; omisit autem descriptionem pedum parium, quam posterior pars et § 9 habent ; vide varr. lectt.

Ipse Hephaestio (p^a 15-16) ex anapaestorum frequentia distinguit inter comicos et inter iambographorum una cum tragicis versibus; non docet aliter tragicos, aliter iambographorum versus compositos esse.

Εἰσὶ γοῦν : haec paragraphus eadem est ac Ps. Heph. § 6^b, consentit etiam minutiis exceptis cum anonymo altero ambrosiano Studemundi (A. V. p^a 154, § 1^b). Describitur, ut in praecedd, iambicum comicum.

Revera hoc interest inter singula genera excepto iambico puro : tragicum ana-

σπονδεῖος, δάκτυλος, ἀνάπαιστος, πυρρίχιος καὶ ἴαμβος[1]. Δέχεται δὲ[2] ἐν[3] μὲν ταῖς περιτταῖς[3] χώραις, ἤγουν[4] πρώτῃ[5], τρίτῃ[5] καὶ πέμπτῃ[5] πάντας ἀδιαφόρως χωρὶς[6] πυρριχίου, ἐν δὲ ταῖς ἀρτίαις χώραις[7], ἤγουν[8] δευτέρᾳ[9] καὶ τετάρτῃ[9], τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους[10] χωρὶς[6] πυρριχίου· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ χώρᾳ δέχεται πυρρίχιον ἢ ἴαμβον[11] ἀδιαφόρως[12].

§ 7.

Διὰ τί λέγεται ἐλεγεῖον; Διότι ἔλεγοι ἐλέγοντο οἱ

1. μετρεῖται δὲ ὁ ἴαμβος κατὰ διποδίαν, ὅθεν καὶ τρίμετρος λέγεται addunt Ps. Heph. et Anon. Ambr. || 2. δέ τοι πόδας Ps. Heph, δὲ τοὺς πόδας Anon. Ambr. || 3. pro verbis ἐν — περιτταῖς habet ἐν ταῖς τρισὶ Anon. Ambr; Ps. Heph. cum P facit. || 4. ἢ P. || 5. nominativus P; post πρώτῃ addunt καὶ Anon. Ambr. et plerique codd. Ps. Heph. Post πέμπτῃ addit δέχεται δὲ Anon. Ambr. || 6. τοῦ addunt Ps. Heph. et Anon. Ambr. || 7. om. Anon. Ambr. || 8. ἤγουν P. || 9. δεύτερον et τέταρτον P. || 10. καὶ μόνον addunt Ps. Heph. et Anon. Ambr. || 11. ἄμβον P. || 12. διὰ τὴν ἀδιαφορίαν Ps. Heph. et Anon. Ambr.

paestos praeter primum pedem in nominibus propriis tantum admittit, satyricum ubicumque in qualibet voce vel bis in eodem versu, comicum in quolibet pede excepto sexto quotienscumque vis. (Cf. Masqueray, Traité de Métrique grecque pa 155 sqq.). Praeter VI pedes allatos etiam proceleusmaticum exhibet comicum (Masqueray pa 164).

Διὰ τί λέγεται: eadem est ac § 7a Ps. Heph. Vetustissima praeter Hephaestionem de metro elegiaco doctrina inest in Scholl. B pa 283 sq. et App. Dion. pa 315 sq; sed agitur eis locis de scansione tantum. De origine ac etymologia agunt, praeter Ps. Heph, etiam Tr. Harl. pa 17 (διὰ τὸ τὰς γυναῖκας λιγηρᾷ τῇ φωνῇ κλαίειν aut διὰ τὸ ἒ ἒ λέγειν), Ps. Moschopulus; Helias (A. V. pa 186) de usu tantum, nihil de etymologia (ἔλεγοι γὰρ οἱ θρῆνοι λέγονται); aliam etymologiam affert Isaac (pa 186): Τὸ ἐλεγεῖον μέτρον παρωνόμασται ἀπὸ τοῦ ἐλέγου, ὃ σημαίνει παρ' Ἀττικοῖς τὸν θρῆνον, ἀπὸ τοῦ ἐλέου καὶ γόου παραγομένου; quam etiam Ps. Draco pa 161 sq. habet, nec non Etym. Gud. s. v. Ἐλεγεῖα inter multas alias etymolo-

θρῆνοι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς· συντίθεται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ[1] ε̄, ὃ[2] σημαίνει τὸν ἀνεκφώνητον[3] στεναγμόν, καὶ τὸ λέγω. Οἱ γὰρ θρηνεῖν ἀρχόμενοι πρῶτον ἀφασίᾳ[4] κατεχόμενοι στεναγμοῖς χρῶνται[5].

Τὸ δὲ ἐλεγεῖον μέτρον ἐστὶ πεντάμετρον· πέντε γὰρ ἔχει χώρας, τὰς μὲν οὖν δύο συγκειμένας ἔκ τε δακτύλου καὶ σπονδείου· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον[6] ἐπιδέχεται[7] ἡ πρώτη[8] καὶ ἡ δευτέρα[9], μόνον[9] καθαροὺς μέντοι καὶ ἐν τάξει δακτύλου κειμένους.

Καθαροὶ δέ εἰσιν[10], ὅταν[11] ἀπαρτίζωνται εἰς μέρος λόγου καὶ[12] φωνῆεν, ἢ εἰς συλλαβὴν καθαρὰν λήξωσι[13] καὶ τὴν ἑξῆς[14] ἔχωσιν[15] ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένην, οἷον ἐπὶ[15] μὲν τοῦ ἀμφιμάκρου, ὡς τὸ

Οὔ τί μοι αἰτίη ἐσσί.

Ἐπὶ δὲ τοῦ παλιμβακχείου[16], ὡς τὸ

1. τοῦ P ; τὸ Ps. Heph. || 2. ὁ P. || 3. ἀνεκφώνηντον P. || 4. ἀφ lacuna relicta P ; ἀφασίᾳ Ps. Heph. cum ceteris similibus. || 5. καταχρῶνται Ps. Heph. Sequuntur etymologica quaedam in Ps. Heph. || 6. παλιμβάχειον P. || 7. ἐπὶ δέχεται P. || 8. α′ P. || 9. δευτέρα μόνον, falso interpunxit Z. Jac ; β′. μόνον P. || 10. εἰσι P. || 11. ὅτ' αν P. || 12. εἰς add. sine causa Z. Jac. || 13. λέξωσι P. || 14. ἐξῆν P. || 15. verba ἔχωσιν — ἐπὶ om. P ; addidi ex Ps. Heph. || 16. παλιμβάκχου P.

gias, ex quibus afferam παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνεῶτας auctoritate metrici scriptoris obscuri, qui vocatur Δημολέων (ἐν τῷ περὶ μέτρων).

Priorem Tr. Harl[1]. explicationem etiam Nicetas § 4 habet, cui convenit § 38[b] Ps. Heph.

Nulla fere ratione de antiquorum metricorum sententia habita de nominis origine scripsit K. Zacher (Philol. 57).

Τὸ δὲ ἐλεγεῖον : conferatur simillima § 7[b] Ps. Heph. Eadem fere tradunt, praeter Scholl. B (p[a] 283) et App. Dion. (p[a] 315) etiam Anon. Ambr. alter (A. V. p[a] 156) et Ps. Heph. § 23.

ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφίμακρον : de hac re iusto loco ad heroicum disputatum est (p[a] 77), unde huc migrasse videntur ; exempla allata hexametri sunt. Desunt in descriptione elegiaci Scholl. B ; prima ea introduxit App. Dion.

Πλάγχθη, ἐπεὶ Τροίης[1] ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσε[1].

Ἡ δὲ τρίτη[2] χώρα[2] σπονδεῖον μόνον ἐπιδέχεται, ἡ δὲ τετάρτη μόνον ἀνάπαιστον[3], ἡ δὲ πέμπτη[4] ἀνάπαιστον[5] ἢ[5] χορεῖον μόνον· ἐπὶ παντὸς γὰρ μέτρου ἀδιάφορός[6] ἐστιν ἡ τελευταία τοῦ στίχου συλλαβή.

Ἔστι δὲ καὶ οὕτω μετρῆσαι· τὸν[7] πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον πόδα χρὴ δάκτυλον ἢ σπονδεῖον ἐπιζητεῖν, ἤ, καθὼς[8] προείρηται, ἀμφίμακρον ἢ παλιμβάκχειον θεραπευόμενον καὶ καθαρῶς ἐν τάξει δακτύλου κείμενον, καὶ μετὰ τὸν ἀπαρτισμὸν τῶν δύο τούτων ποδῶν χρὴ συλλαβὴν μακρὰν ἐπιζητεῖν ἀπαρτιζομένην εἰς μέρος λόγου· καὶ μετὰ τὴν συλλαβὴν ἄλλους δύο πόδας ἀπὸ δακτύλου μόνον[9] κειμένους, καὶ μετὰ τούτους τοὺς[10] δύο πόδας χρεὼν αὖθις[11] ἐπιζητεῖν συλλαβὴν εἰς τὸ πέρας[12] τοῦ ἐλεγειακοῦ

1. verba Τροίης — ἔπερσε om. Ps. Heph. || 2. τρίτῃ χώρᾳ P. || 3. ἀνάπεστον P. || 4. ε̄ P. || 5. καὶ addit Ps. Heph. || 6. ἀδιάφθορος P. 7. τõν P. || 8. καθ ὦ΄ς P. || 9. cum P habet unus codex Q Ps. Heph. || 10. deest in P; assumpsi ex Ps. Heph. || 11. αὖ΄θις P. || 12. περὰς P.

Ἡ δὲ τρίτη χώρα : scansio ista, qua ex dactylis, spondeis, anapaestis elegiacus versus constare perhibetur, omnibus locis, quos supra enumeravi, offendit. Singulare nomen δάκτυλος ἐξανάπεμπτος tali anapaesto superscriptum est in nonnullis codicibus Anon. Marciani (A. V. p^a^ 195), qui ex versibus, qualis Io. Damasceni est : πνεύματος | ἐνθά | πτει·νά | μασιν ἀμ | πλακίην, effecit elegiacum constare ex duobus spondeis et tribus dactylis ; cum autem animadvertisset ulteriores II inversos esse (specie anapaestos), illo nomine eos induit.

Ἔστι δὲ καὶ οὕτω : hanc priori explicationi praestare unus auctor Scholl. B intellexit incipiens : Βέλτιον δὲ οὕτω κτλ; ceteri, inde ab App. Dion, ut noster. Prorsus hanc doctrinam confudit Helias (A. V. p^a^ 175) docens etiam holospondeos extare elegiacos versus exemplo ineptissimo allato : Μή μου λήθην σὺ ποίει μὴ λῷστε.

Longe elegantius holospondeum admisit Philippus (Anthol. Pal. XIII, 1) in epigrammate ex V elegiacis constante, ubi lusu singulari, incipiens ab holodactylo, procedens unicuique novo versui spondeo addendo, finem fecit holospondeo.

στίχου ἢ μακρὰν ἢ βραχεῖαν, ἐπειδήπερ[1], καθὼς προείρηται, ἐπὶ παντὸς μέτρου ἀδιάφορός ἐστιν ἡ τελευταία τοῦ στίχου συλλαβή.

Δεῖγμα δὲ τούτου τὸ[2]

Υἷα Θεοῦ μερόπων εἵνεκα[3] τικτόμενον,

καὶ τὸ

Ἀλλ', ἄνα[4], ῥητῆρας[5] ῥύεο τῶνδε[6] πόνων[6].

§ 8.

Τὸ ἰαμβικὸν κωμικὸν καὶ τραγικὸν ἐν μὲν τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ[7] καὶ πέμπτῃ[8] δέχεται δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον καὶ ἴαμβον· ἐν δὲ[9] τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, χορεῖον, ἀνάπαιστον, ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ[10] ἴαμβον ἢ πυρρίχιον.

§ 9.

Τὸ ἐλεγεῖον[11] μέτρον συνίσταται τοῦτον τὸν[12] τρόπον· ἔστι στίχος τεμνόμενος εἰς δύο πενθημιμερῆ[13]. Καὶ[14] τὸ

1. ἐπειδή που Ps. Heph. || 2. om. cum P unus cod. Q Ps. Heph. || 3. ita P; cod. Q Ps. Heph. εἵνεκα, ceteri οὕνεκα. || 4. ἀνα P. || 5. ῥυτῆρα P, ῥυτῆρας Ps. Heph. || 6. τῶν δὲ πόνον P. || 7. γ' P. || 8. ε' P. || 9. deest in P; adieci. || 10. ϛ' P. || 11. ἐλεγειακὸν A. D. || 12. addidi ex A. D. || 13. codd. A. D. et Anon. Ambr. II cum P πενθημιμερεῖς; correxere editt. Sequitur in A. D. et Anon. Ambr. II versus callimacheus exempli causa. || 14. ἀλλὰ A. D.

Δεῖγμα δὲ τούτου : duo illi versus Io. Damasceni (Lequien-Migne III pª 820), praeter Ps. Heph, redeunt duobus eiusdem poëtae aucti in Anon. Marc. pª 196 A. V; prior solus in Anon. Ambr. pª 241 et 245 A. V.

Τὸ ἰαμβικὸν : haec conveniunt fere cum § 6 nostri, ubi vide.

Τὸ ἐλεγεῖον μέτρον : eadem leguntur in App. Dion. pª 316, quacum ad litteram consentit Anon. Ambr. alter (A. V. pª 157); at illic exemplum ex Callimacho petitum (fr. 488) affertur, noster autem in fine paragraphi serioris aevi penthemimeres apposuit.

εἰς δύο πενθημιμερῆ : He-

πρότερον πενθημιμερὲς συνέστηκεν ἐκ δύο ποδῶν καὶ συλλαβῆς μακρᾶς, ἤτοι[1] ἔχει δύο σπονδείους ἢ δύο δακτύλους ἢ σπονδεῖον καὶ δάκτυλον ἢ δάκτυλον καὶ σπονδεῖον· κινουμένους[2] γὰρ ἔχει τοὺς πόδας.

Τὸ δὲ δεύτερον πενθημιμερὲς πάντως[3] ἔχει τοὺς δακτύλους δύο καὶ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν ἀδιάφορον[4], οἷον

Οἴκτειρον, βασιλεῦ,

κανονικὸν ἡμίτομον.

§ 10.

Τὰ ἀνακρεόντεια[5]· ἐπιδέχονται αὐτῶν οἱ οἶκοι ἀνά-

1. ἔτοι P. || 2. κεινομένους P; rectum A. D. || 3. πάντω P; πάντω A. D. || 4. reliqua aliter A. D. || 5. interpunctionem addidi ex ceteris; videntur haec verba vice tituli fungi.

phaestio (p[a] 22) πενθημιμερὲς ut versum per se usurpatum affert epodo archilocheo citato : Ἐν δὲ Βατουσιάδης ; illi elegiacus versus ex duobus πενθημιμερῶν concrevisse videtur (τοῦ δὲ δακτυλικοῦ πενθημιμεροῦς δὶς λαμβανομένου κτλ, p[a] 51), nostro in duo πενθημιμερῆ dividendus.

κινουμένους γὰρ ἔχει : doctrina illa subtilior fugit praecedentis paragr[i] auctorem ; extat apud Hephaestionem (p[a] 51) eisdem verbis : τὸ δὲ πρότερον κινουμένους ἔχει τοὺς δύο πόδας.

κανονικὸν ἡμίτομον : res mihi ignota est ; κανονικὸς apud Byzantinos vult : eius, quem poenitet (cf. Ducange s. v.). Ergo videtur sollemnis particula esse supplicationis elegiaco metro scriptae. Nihil de hac significatione Sophocles. Ἡμίτομον, quia elegiaci versus pars dimidiata est.

Τὰ ἀνακρεόντεια : capitulum doctrinam τῶν ἀνακρεοντείων tradens finem facit in plerisque serioris aevi tractatibus, ubi de sollemnibus metris agitur. Primus nonnulla congessit Ducange (Glossar. ad script. med. et infim. aet. p[a] 727 sqq.). Praeter Scholl. B, App. Dion, App. Rhet. permulta extant; varia enumeravit Z. Jacobsm. in edit. Ps. Heph. p[a] 49. Nostro simillimus est Ps. Heph. § 22[a], nec multum distat App. Dion. p[a] 316 (quocum convenit Anon. Ambr. alter p[a] 157 A. V.); at eodem modo, quo paragr. praecedenti, novo noster exemplo addito a ceteris differt.

οἱ οἶκοι : Christ (Metrik[2] p[a] 500) Italorum « stanza »

παιστον καὶ δύο ἰάμβους καὶ μίαν περιττὴν [1] συλλαβήν, οἷον

Ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον,

καὶ οἷον

Ἐνενήχετο [2] προπαίζων [3].

Τὸ δὲ τούτων κουκούλλιον [4] γίνεται ἐξ ἐλάσσονος καὶ [5] μείζονος, τουτέστιν ἀπὸ πυρριχίου καὶ σπονδείου, οἷον

1. περι τὴν P. || 2. ἐνενέχετο P. || 3. προπέζων P. || 4. κουκούλιον P; item Ps. Heph. et alii varii codd, e. g. Anon. Ambr. hoc loco; sed altero duobus λ; item A. D. et App. Rhet. (p[a] 317 et 343). || 5. ἢ P.

confert, minus apte, quia « stanza » stropham amplectitur, οἶκος singulum versum. Est ionicum dimetrum anaclomenum, cuius origo Hephaestioni nota (p[a] 39) seriores plane fugit.

Primus eo usus est Anacreon teste Hephaestione; tunc mire floruit apud posteriores notissimaque illa Anacreonta ipsi Anacreonti omnia fere abiudicanda sunt. Iam Gellius (XIX, 9) unum ex eis quasi Tei vatis opus tradit.

Cum κατὰ στίχον iterari soleant, tamen nonnulla carmina quodammodo iam in strophas dividenda esse videntur; cf. 20 (66) Bergk[4] III, p[a] 310, ex duabus strophis singulo versu concinentibus constans; (rescribatur in vs. 3 lectio codicis Πινδαρικὸν τόδε).

Ἀπὸ τοῦ λίθου: versiculus anonymus et apud ceteros de hac materia scriptores recurrens (cf. Bergk[4] III, p[a] 337 not. 62).

Ἐνενήχετο: versiculus Const[i] Siculi (Od. II, vs. 3, p[a] 352 Bgk[4], III), a nullo alio additus.

κουκούλλιον: λ duplicatur in plerisque mss. nec non in vetustissimis Appendicis Dion. et Rhet; ita etiam Ducange et Sophocles (hic tamen hanc significationem plane neglexit), nec aliter scribi oportet, cum a voce latina « cucullus » ductum sit. Vitiose singulo λ scripserunt Studemund et Zur Jacobsmuehlen.

Clausula uniuscuiusque strophae est, constans ex tribus ionicis a minore; nescio, utrum inventor byzantinus inter ionicos τὰ κουκούλλια habuerit, an metro illo ignoto, quia inter anacreontea alexandrini aevi singula dimetra pura ionica invenerit, his auctis uno pede usus novum versum composuerit,

Ἀρετῆς εὐστεφάνου[1] ἄνθεα δρέψας,
Ἁγίων περσιδάμου[2] κόσμου[3] αἴων[4].

Ἡ πρώτη χώρα[5] ἀνάπαιστον, ἡ δευτέρα ἴαμβον, ἡ τρίτη ἴαμβον· ἡ τετάρτη[6] ἀδιάφορος[7]· οἷον

Ἀπὸ τῆς φίλης ἐρήμου.

Καὶ τὸ κουκούλλιον[8] αὐτοῦ· ἡ πρώτη καὶ τρίτη καὶ πέμπτη χώρα πυρρίχιον, ἡ δευτέρα[9] καὶ τετάρτη καὶ ἕκτη σπονδεῖον, οἷον

Ζαχαρίου μεγάλου πάγκλυτε κοῦρε[10].

---

1. ita ceteri; εὐστέφανοι P. || 2. ita ceteri; περσιδαὴν P. || 3. om. P; κόσμου Scholl. B; κόσμον A. D. cum ceteris. || 4. ἀείων P; αἴων Scholl. B; ἀεὶ ὢν A. D. cum ceteris. || 5. ita cum P Ps. Heph. § 22ª; A. D. et Anon. Ambr. II (pª 157) addunt δέχεται. || 6. δὲ addit Ps. Heph. § 22ª. || 7. ἀδιάφορον A. D. et Anon. Ambr. II; cum P Ps. Heph. § 22ª. || 8. κουκούλιον cum P Ps. Heph; κουκούλλιον A. D. et Anon. Ambr. II. || 9. β′ P. Addunt A. D. et Ps. Heph. δέ. || 10. κοῦραι cum P Ps. Heph; κούρη A. D. et Anon. Ambr. II; κοῦρε Scholl. B et Ps. Heph. § 8ᵇ.

---

quo singulis strophis finem imposuerit.

Anacreontea, qualia hic explicantur, scripserunt cum Sophronius tum alii, quos post Matrangam edidit Bergk (pª 339 sqq. t. III).

Ἀρετῆς εὐστεφάνου : hic et sequens anonymi, etiam apud ceteros occurrentes (cf. Bgk⁴ III, pª 337); Ps. Heph. tamen alterum omittit in § 8ᵇ.

Ἀπὸ τῆς φίλης : Sophron. V, 1.

Ζαχαρίου μεγάλου : Sophron. V, 17. Deinde tertia pars additur (ἑτέρα μέθοδος τοῖς ἀνακρέουσιν (sic) ἀεὶ συναπτομένη) apud ceteros (excepto § 8ᵇ Ps. Heph.), ubi τὸ κουκούλλιον tantum nomine ἀνακλώμενον perperam adhibito explicatur ac dicitur esse ἰωνικὸς τριποδιζόμενος; additur etiam a choriambo incipere talem versum exemplo Sophronii allato : Χριστιανῶν μακάρων ἔλθετε παῖδες.

Iam inter Anacreontea illa, quae in Anthol. Palat. servata sunt, carmina ex ionicis sive puris sive anaclomenis constantia interdum choriambo incipientem versum exhibent (e. g. 41(6) pª 322, III, Bgk⁴).

Melior forma in Scholl. B pª 285 extat, ubi ad ultimum versum nomen Sophronii a ceteris omissum citatur.

§ 11. Περὶ συνιζήσεως.

Ὅταν φωνηέντων γένηται ἐπάλληλος προφορά, τότε γίνεται ἡ συνίζησις εἰς μίαν συλλαβήν.

Διαφέρει δὲ ἡ συνίζησις τῆς συναλοιφῆς, ὅτι ἡ μὲν συναλοιφὴ[1] ὡς λέγεται, καὶ βαίνεται[2], ἡ δὲ συνίζησις οὐχ οὕτως[3]· ἐντελῶς μὲν γὰρ λέγεται, κατὰ κρᾶσιν δὲ βαίνεται[2]. Καὶ πάλιν ἡ μὲν γραμμάτων ἐστὶ κλοπή, ἡ δὲ χρόνων.

Τρόποι δὲ συνεκφωνήσεως οἱ ἀναγκαιότατοι τέσ-

1. συναλοιφῇ P. || 2. βαίνεται Scholl. A excepto uno codice exhibente cum P φαίνεται || 3. ὄντως P.

Ὅταν φωνηέντων : haec de synizesi paragraphus ex Hephaestionis cap. II (περὶ συνεκφωνήσεως) et Scholl. A ac Choerobosco conflata est; versus Sotadis in fine laudatus apud alios non recurrit. Proxime accedunt Scholl. A (p^a 105 sqq.). In ipso Tr. Urbin. p^a 18 de synizesi agitur, ubi vide.

Definitio synizeseos in Scholl. A p^a 106 sic legitur : ὅταν γὰρ φωνηέντων γένηται ἀλλεπάλληλος φορά, συνεκφώνησις γινομένη καὶ ἐφιζάνειν ἀλλήλοις ποιοῦσα τὰ φωνήεντα τὰς δύο συλλαβὰς εἰς μίαν συναιρεῖ, ubi προφορά cum nostro scribendum est. Ceteri aliter definiunt.

Διαφέρει δὲ : cf. Scholl. A p^a 106-107, ubi insuper VII genera synaloephae enumerantur, fusius easdem differentias tradentia.

ἡ μὲν συναλοιφὴ : cf. Anon. Ambr. p^a 244, vs. 44 sqq : ἡ μὲν συνίζησις ἐντελῶς μὲν λέγεται, κατὰ κρᾶσιν δὲ λαμβάνεται, ἡ δὲ συναλοιφὴ ὡς λέγεται καὶ λαμβάνεται. Scholl. A : ἡ μὲν συναλοιφὴ ὡς γράφεται καὶ βαίνεται (φαίνεται I), — ἡ δὲ συνεκφώνησις ὁλοκλήρως μὲν γράφεται, βαίνεται δὲ ἐλλιπῶς κτλ. Illud λέγεται nostri ac Anon^i. Ambr^i. aliter explicare non possum, nisi accipiatur pro : in pedestri sermone pronuntiatur, cui βαίνεται (i. e. in scandendo versu pronuntiatur) opponatur ; ergo, quae Anon. Ambr. habet, opposito verbo λαμβάνεται iam plane sensu carent. At γράφεται multum praestat.

Τρόποι δὲ : genera VI apud Hephaestionem sunt (p^a 8 sqq.); noster V enu-

σαρες· ἢ γὰρ δύο μακραὶ[1] εἰς μίαν μακρὰν παραλαμβάνονται, ὡς ἐν τῷ

Ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις,

καὶ

Βουκόλ'[2], ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ' ἄφρονι φωτὶ ἔοικας·

ἢ μακρὰ καὶ βραχεῖα εἰς μίαν μακράν, ὡς

1. μακρά P. || 2. om. P.

merat omisso ultimo hephaestioneo, quo syllaba brevis et communis in unam brevem coalescere iubentur ; cuius tamen exemplum ad alium genus noster affert. Sunt autem τέσσαρες ἀναγκαιότατοι, quia quinta (duae breves in unam brevem) perraro in hexametro invenitur.

Eundem numerum exhibent tractatiunculi in A. V. p[a] 183 (in calce), p[a] 240 (ubi ἀναγκαιότατοι omissum est), p[a] 244, qui tamen omnes quintum non, ut noster, addiderunt.

De synizeseos generibus disputavit Voltz (Diss. Phil. Argent. XI p[a] 14 sqq.), infirmissimis argumentis nixus demonstrare studens omnia Heliodori esse, quae in Heliae Appendice (p[a] 177 sqq.) enumerantur, cum hic nonnisi bis locis citetur in altero appendicis capite (περὶ χωλαινόντων ἐπῶν).

Inveniuntur capite illo VIII genera, cum VI hephaestioneis addita sint satis insulsa duo : duae breves syllabae in unam communem et brevis cum positione longa syllaba in unam longam. Praeterea exemplum, quo synizesis duarum brevium in unam brevem illustretur, falsum est (ἀστέρι ὀπωρινῷ, vide E 5), nam elisio, non synizesis adhibetur. Ergo haec omnia potius Byzantino inficeto ac prolixo quam Heliodoro sani ingenii grammatico obtrudenda. Ceterum Appendix illa eadem est ac App. Dion. cap. VII et VIII (p[a] 318-325), nec multum distant uberiora Scholl. B, qui tamen insipida illa genera nova II omittunt, cap. XVI-XVII (p[a] 286-292) ; ubicumque Heliodorus laudatur, nec non exempla ac genera, exceptis quae supra dixi, inter se conveniunt. Ergo hanc doctrinam ex Scholl. B profluxisse puto.

Hephaestionem secutus est Ps. Heph. § 12 (p[a] 54) et (maiore copia verborum) § 31[a] (p[a] 89). Exempla nostri Hephaestionis sunt, nisi contrarium annotavi.

Ἦ οὐχ ἅλις : E 349.

Βουκόλ', ἔπει : υ 227.

Θώρηκας ῥήξειν[1] δηΐων ἀμφὶ στήθεσσι·
ἢ βραχεῖα καὶ μακρὰ εἰς μακράν, ὡς
Πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον,

καὶ

Ὑμῖν μὲν θεοὶ[2] δοῖεν,

καὶ

Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ·
ἢ δύο βραχεῖαι εἰς μίαν μακράν, ὡς
Νέα μέν μοι κατέαξε Ποσειδάων[3]·
ἢ δύο βραχεῖαι[4] εἰς μίαν[5] βραχεῖαν[5], οἷον
Σείων μελίην Πηλιάδα[6].

Ἔστι δὲ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος.

§ 12. Πότε τίθεται τὸ ἄρθρον.

Τὰ ἄρθρα προεγνωσμένου τινὸς πράγματος ἀναπόλησιν

1. ῥῆξαι P ; ῥήξειν editt. Homeri. || 2. om. P. || 3. addit Heph. ἐνὶ πόντῳ, sed locus homericus : ἐνοσίχθων. || 4. βραχέα P. || 5. ἓν βραχέα P. || 6. πηληιάδαο P ; rectum Heph, Scholl. A, Choerob.

Θώρηκας ῥήξειν : Β 544. Idem versus inter claudicantes habitus dicitur προκοίλιος in Scholl. B pª 289, et falso nomine λαγαρὸς in App. Dion. pª 323 et App. Heliae pª 181 ; ergo novum argumentum, quo probatur Scholl. B originem fuisse doctrinae, quae his duobus capitibus περὶ συνιζήσεως et περὶ χωλαινόντων ἐπῶν traditur.

Hoc genus synizeseos in Hephaestionis mss. omissum ei reddidit Consbruch cum eodem exemplo, alio tamen loco, nempe post duas breves in unam longam.

Πλέων ἐπὶ : α 183.

Ὑμῖν μὲν : Α 18. In tribus illis tractatiunculis, quos supra enumeravi, idem exemplum adducitur.

Χρυσέῳ ἀνὰ : Α 15. Ad sextum genus (brevis cum communi in brevem) illustrandum Hephaestio et ceteri afferunt.

Νέα μέν μοι : ι 283.

Σείων μελίην : versus ex Sotadis Iliade desumptus teste Hephaestione ; post Πηλιάδα versus pergit : δεξιὸν κατ' ὦμον. Eundem versum affert Eustathius (pª 12 ed. Rom).

Πότε τίθεται : sequitur capitulum nullo vinculo cum ceteris iunctum de articuli usu.

σημαίνουσιν, ὅθεν καὶ σημαντικὰ γνώσεως πρός τινων ὠνομάσθησαν· ὅταν[1] γὰρ εἴπω· ἄνθρωπος ἀφίκετο, ἄδηλόν τινα ἐννοῶν· ὅτε[2] δέ· ὁ ἄνθρωπος ἀφίκετο, προδεδηλωμένον[3] καὶ γνωστόν· ὁμοίως καί· Ἰωάννης ἀφίκετο[4], ὁ ἡμέτερος δηλονότι. Ἔτι· ηὗρον[5] βιβλίον, ὃ οὐκ εἶχον δηλονότι· ηὗρον[5] τὸ βιβλίον, ὃ εἶχον μέν, ἀπώλεσα δέ.

Ὅτε δὴ οὖν τὸ κύριον προηγεῖται τοῦ ἐπιθέτου, δυοῖν ἄρθροιν χρώμεθα, οἷον ὁ Πλάτων ὁ φιλόσοφος, ὁ Ἀριστοτέλης ὁ δεινός· ἔτι, εἰ καὶ[6] δύο τὰ ἐπιθετικὰ εἴη, οἷον ὁ σεμνὸς ὁ καλός.

Ὅτε δὲ τὸ ἐπίθετον προηγεῖται τοῦ κυρίου καὶ προσηγορικοῦ, τότε μόνον τὸ ἐπίθετον ἔχει τὸ ἄρθρον, οἷον ὁ γραμματικὸς Ἀπολλώνιος, ὁ πολυμαθὴς Ἡρωδιανός· ὁ ταχὺς ἵππος, ὁ λευκὸς ἄνθρωπος· εἰ[7] μὴ[7] ὑπαρκτικὸν ἐπιφέροιτο, οἷον Σωκράτης ἀνὴρ ἀγαθός, ἔστι δηλονότι· Ἀριστοτέλης σοφός, ἦν[8] δηλονότι. Καὶ μετὰ τοῦ προσηγορικοῦ οὕτω λέγομεν· ὁ τοῦ ἀνθρώπου υἱός, μετὰ δὲ κυρίου ἄλλως· ὁ Ἀπολλωνίου υἱός.

---

1. ὅτ' ἂν P. || 2. non mutavi, quamquam symmetria flagitat. || 3. πρὸ δεδηλωμένον P. || 4. suspicor haec fere excidisse: ἀνήρ τις οὕτω καλούμενος, καὶ· ὁ Ἰωάννης ἀφίκετο, ὁ κτλ. || 5. εὗρον P. || 6. ἢ P; conicio καὶ. || 7. εἰλλὴ P. || 8. ἢν P.

ADDITAMENTA EX AMBROSIANO TRACT. URBINATIS CODICE

Monui in praefatione Tract. Urbinatis (pª 3) eodem loco, quo excerpta eius, nempe fº 50 vº sqq, cod. Ambrosiani A 110 ord. sup. et alia de re metrica extare, partim in textu, partim in margine ac in calce adscripta ; quae iam exponam hac ratione, ut, quae cum notissimis capitibus congruant, indicem tantum, minus nota vel ignota edam.

Post priorem partem excerptorum ex Tract. Urb. absolutam (fº 50 vº) haec mutato ordine particulae Appendicis Dionysiacae leguntur additis paucis aliunde desumptis :

fº 51 rº et vº : Περὶ ποδῶν μετρικῶν (inc. Πούς ἐστι μετρικὸν σύστημα), cf. Consbr. pª 307.

fº 51 vº : Περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου (inc. Τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον), cf. Consbr. pª 312.

ibid : Περὶ τοῦ ἔπους (inc. Τοῦ δὲ ἔπους), cf. Consbr. pª 313.

ibid : Περὶ τομῶν (inc. τομαί εἰσι), cf. Consbr. pª 327.

fº 51 rº et 52 vº : Περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου (inc. Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον), cf. Consbr. pª 309 ; extat ad pªᵐ 310, vs. 7 tantum, et hisce verbis finitur : ἴαμβον καὶ (ἢ A. D.) πυρρίχιον.

fº 52 rº : Περὶ τοῦ αὐτοῦ (inc. Πόδες ἰαμβικοῦ), cf. Consbr. pª 311 s. tit. Ἑτέρως περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου.

ibid : Περὶ χαρακτήρων τοῦ αὐτοῦ (inc. Τοῦ ἰαμβικοῦ cod, Τοῦ δὲ ἰαμβικοῦ μέτρου A. D.), cf. Consbr. p^a^ 311 s. tit. Π. χ. τοῦ ἰαμβικοῦ. Nonnulla adduntur, quae post exhibebo.

f° 52 r° et v° : Περὶ τοῦ ἀνακρέοντος (sic) (inc. Τοῦ ἀνακρέοντος ἡ πρώτη χώρα δέχεται ἀνάπεστον (sic)). Idem fere est ac § 4^{b+c} Anon^i^ Ambr. alterius (A. V. p^a^ 157-158), s. tit. Ἑτέρως περὶ τῶν ἀνακρεοντείων, incip. Ἡ πρώτη χώρα δέχεται ἀνάπαιστον. In fine leguntur : πυρρίχιον, ἐν τῇ ἕκτῃ δὲ τροχαῖον, quae, cum in Anon. Ambr. II excidissent, ex congruenti § 22^b Ps. Heph. supplevit Studemund.

f° 52 v° : Περὶ τοῦ ἐλεγείου (inc. τὸ ἐλεγειακὸν μέτρον), cf. Consbr. p^a^ 315.

ibid : Περὶ συστάσεως τοῦ αὐτοῦ (inc. Τὸ ἐλεγειακὸν μέτρον), cf. Consbr. p^a^ 316 s. tit. Ἑτέρως περὶ τοῦ ἐλεγειακοῦ μέτρου. Eadem habet ad vs. 16 (συλλαβὴν ἀδιάφορον) ; quae differentia sequuntur, post dabo.

f° 53 r° : Περὶ τοῦ δακτυλικοῦ μέτρου, vide in sqq.

ibid : Ποδῶν ὀνομασίαι (inc. Δεῖ γινώσκειν ὅτι ὁ σπονδεῖος), ubi particulae ex eis proponuntur, quae in Dionysii, qui fertur, de pedibus tractatu traduntur de nominum origine ; agitur de spondeo, pyrrhichio, iambo, dactylo, amphimacro, bacchio, palimbacchio, molosso.

f° 53 v° denuo leguntur, quae ad Tract. Urb. pertinent. His absolutis metrica continuantur, in quibus excerptum illud Heliae Monachi (A. V. p^a^ 185) et versus Pselli de iambico metro (A V. p^a^ 198 sqq.).

Iam vero adscripta sunt haec :

ad f. 52 v° et 53 r°, vide in seqq.

ad f. 53 r° : enumeratio pedum, incip. Ἕξ εἰσιν οἱ πόδες, οἷς χρώμεθα ἐν τοῖς στίχοις· δάκτυλος, σπόνδειος (sic),

τροχαῖος, ἀνάπεστος (sic), ἴαμβος καὶ τρίβραχυς; exit: σὺ δὲ τροχαῖε τέλους λάβε χώραν.

ad f. 53 v°, quae praecedentia excipiunt; incip. Ὁ πεντάμετρος στίχος; exit: ἐν δὲ τῇ ε′ δὲ ὁ τρίβραχυς ἢ ὁ ἀνάπαιστος (Doctrinam istam de elegiaci compositione exposui ad p^{am} 83).

DISPUTATIUNCULAE EX AMBR. A 110 ORD. SUP.

De iambico puro.

Τὸ καθαρὸν μέτρον τοῦ ἰάμβου ἐπιδέχεται ἐν ταῖς περιτταῖς χώραις ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ἐν δὲ ταῖς λοιπαῖς ἴαμβον μόνον, χωρὶς τῆς ἕκτης[1]· αὕτη γὰρ ἴαμβον ἢ πυρρίχιον δέχεται ἀδιαφόρως.

Πρὸς παράδειγμα[2] δέ σοι κείσθωσαν οἱ τοῦ μακαριωτάτου Ψελλοῦ στίχοι οὗτοι γενόμενοι πρός τινα μοναχὸν ἀπελθόντα.

Ὄλυμπον οὐκ ἤνεγκας οὐδὲ κἂν χρόνον·
Οὐ γὰρ θεαί σοι συμπαρῆσαν[3], Ζεῦ πάτερ.

---

1. ἐκτῆς A. || 2. παρὰ δεῖμα A. || 3. συμπαρεῖσαν A.

De iambico puro : haec f° 52 r° excipiunt caput App. Dion. Περὶ χαρακτήρων τοῦ ἰαμβικοῦ, ac amplificant, quae de iambico puro exponebantur. Post saec. XI, quo Psellus vixit, compositum est.

Ψελλοῦ στίχοι : hoc epigramma non a Psello, sed in Psellum scriptum est a monacho quodam, qui in coenobiis Olympi in Bithynia siti vixit. Huc cum se recepisset Psellus, mox desiderio vitae urbanae victus Constantinopolin repetivit ac lepido illo lusu poëtico notatus abiit ; cf. Chr. Zervos, Un Philosophe Néoplatonicien du XIe siècle, Michel Psellos (Paris, E. Leroux, 1920), p^{a} 71.

De elegiaco metro.

Τὰ ἐλεγεῖα[1] ἀλλοιότερά[2] εἰσιν, ὅταν τὸν πρῶτον καὶ τὸν δεύτερον πόδα σπονδεῖον ἔχωσι τὸ δικαταληκτικόν, καὶ τοὺς ἄλλους δύο δακτύλους μόνον, ἵνα ἔχει μέρος ἐν τῷ τέλει.

Περὶ τοῦ δακτυλικοῦ μέτρου.

Τὸ δακτυλικὸν μέτρον πόδας ἐπιδέχεται δύο, αὐτόν τε τὸν δάκτυλον, καὶ τοῦ δακτύλου τὴν συναίρεσιν, λέγω δὴ τὸν σπονδεῖον. Δοκεῖ δὲ ἐπὶ τέλει τὸν τροχαῖον ἐπιδέχεσθαι· τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλ' ἔστι τροχαῖος

1. ἐλεγεία A. || 2. conieci ex ἀλλότερα A.

Τὰ ἐλεγεῖα : haec leguntur f° 52 v° et 53 r°, postquam eadem, quae pa 316 in App. Dion. extant s. tit. Ἑτέρως περὶ τοῦ ἐλεγειακοῦ μέτρου, exscripta sunt usque ad vs. 16 (συλλαβὴν ἀδιάφορον). Valde obscura sunt.

ἀλλοιότερα : opponitur τῷ οἰκειότερα ; ergo : longius a genuina forma recedentia.

τὸ δικαταληκτικόν : τὸ δικατάληκτον Hephaestioni est par membrorum catalecticorum in unum versum coniunctum (cf. pa 55 : τὸ ἐκ τῶν ἰαμβικῶν ἑφθημιμερῶν δικατάληκτον), ergo qualis et ipse elegiacus. Sed vereor, ne hic pro δισύλλαβον ad spondeum illustrandum ab inepto auctore usitatum sit.

μέρος : sc. λόγου, i. e. vocem plenam nec dimidiatam.

Ergo totam expositionem hoc velle puto : elegiacos versus, qui ceteroquin recti sint, tamen non placere, cum prior pars ex spondeis tantum constet.

Τὸ δακτυλικὸν μέτρον : haec praecedentia excipiunt (f° 53 r°). Cf. § 25 Ps. Heph, cui § 11 convenit, in qua tamen ultima (Ἐπεὶ γὰρ πᾶν μέτρον κτλ.) desunt ; contra § 25 copiosior et verbosior nostro.

Doctrinam illam de ultimo hexametri pede supra exposui (pa 15).

ἐλάττων : ἐλλείπων Ps. Heph. § 11 et § 25.

συναίρεσιν πάσχειν : ἐπιγράφεσθαι Ps. Heph, quo sensu, nescio.

δάκτυλος ἐλάττων μιᾷ[1] συλλαβῇ τῇ τελευταίᾳ. Ἐπεὶ γὰρ πᾶν μέτρον βούλεται συναίρεσιν πάσχειν καὶ τοῦ ἑξῆς[2] ἀποκεκόφθαι, διὰ τοῦτο καὶ χαίρει μιᾷ[1] συλλαβῇ ἐλλείπειν.

Varia.

Ἰστέον, ὅτι ὁ τροχαῖος ἀντὶ σπονδείου ἐτέθη ἐν τῷ τέλει τῶν στίχων. Καὶ γὰρ ὁ σπονδεῖος δύναται[3] εἶναι, ποτὲ μὲν χρόνον ἥμισυ λαμβάνων ἐκ τοῦ τέλους καὶ ἕτερον ἥμισυ ἐκ τῶν συμφώνων[4]· εἰ δ' οὐκ ἔχει σύμφωνον, ἔχει στιγμήν, ἥτις αὐτῷ[5] παρέπει ἕτερον χρόνον.

Οἱ δωρικοὶ στίχοι ὅμοιοί εἰσι τοῖς ἰαμβικοῖς· χωρεῖ

1. μία A. || 2. ἐξῆς A. || 3. conieci ex comp. vitiato, ubi δ in initio, ται in fine tantum certa sunt; intercedere videntur litterae II vel III. || 4. συμφω (superscr. ν΄) A. || 5. αὐτ˜ A.

Ἰστέον, ὅτι : haec et sequentia in calce foll. 52 r° et 53 r° leguntur.

τροχαῖος ἀντὶ σπονδείου : opponitur priori explicationi ultimi hexametri pedis nova. Cum Tract. Urbinatis auctor spondeum ultimo loco per syllabam ultimam indifferentem pro trochaeo accipi posse demonstrat (p^a 16), contra noster trochaeum spondei loco esse probare conatur mira astutia, cum primo finem, tunc sive consonantem sive punctum dimidiam moram addere perhibeatur ; doctrina de syllaba indifferenti ei ignota esse videtur.

Οἱ δωρικοὶ στίχοι : versus dorici afferuntur in Io. Tzetzae praefatione ad commentarios in Hesiodum (cf. Iriartae Catalogum Bibliothecae Regiae Matritensis, p^a 407 col. 2[1]) :

στίχοι ἰαμβικοὶ καὶ δωρικοὶ πρὸς Πρόκλον τὸν πρὶν ἐξηγησάμενον τὸν Ἡσίοδον.

Primi versus sunt :

Ἐκ τῶν προκλικῶν κρημνογράφων ῥημάτων
Ἡ βίβλος εἶχε κυκεῶνα καὶ ζάλην.

Ergo versus inartificiales sunt, quales Tzetzes priore aetatis parte conficiebat, neglecto τῶν διχρόνων quantitate (e. g. προκλῐκῶν κρημ-

1. Tom. II Poetarum Graecorum Minorum Gaisfordi (ed. Lips. 1823) Scholia tzetziana ad Hesiodum continentem mihi inspicere non licuit.

ἐν τῇ δευτέρᾳ [6] χώρᾳ [7] σπονδεῖος, ἤγουν ἐκ δύο μακρῶν· ἢ ἐν τῇ τετάρτῃ ὁμοίως πάντοτε ἔχει σπονδεῖον.

Ὅταν δὲ ἔχῃ [8] ἐν τῇ δευτέρᾳ [6], οὐκ ἔχει ἐν τῇ τετάρτῃ [9], καὶ ὅταν ἔχῃ [8] ἐν τῇ τετάρτῃ [9], οὐκ ἔχει ἐν τῇ δευτέρᾳ [6].

Τὸ πολιτικὸν μέτρον ἑπτὰ [10] χώρας ἔχει καὶ ἥμισυ.

Ἐννέα [11] εἰσὶ τὰ μέτρα.

6. β′ A. || 7. χώραι A. || 8. ἔχει A. || 9. δ′ A. || 10. ζ′ A. || 11. ἔννεα A.

νογράφων); vide Kuhn, Bresl. Phil. Abh. VI p[a] 82 sqq.

Inter hos viginti versus dorici sunt :

9) Ἀφείς, ὦ Πρόκλε, σοὺς ἀποκρήμνους (ἀποκρημένους Iriarte) λόγους.

10) Καὶ τοὺς σφαιρικούς, οὓς τρέχεις, ἀναδρόμους.

Utriusque enim trimetri pes alter spondeus est.

Doricus pes inter pentasyllabos affertur in Anon. Ambr. p[a] 233 : Πρωτεσίλαος.

Alibi de versu dorico nihil inveni; sed ad similem versum alludit § 11[c] Ps. Heph. (p[a] 53), ubi τὸ προκοίλιον μέτρον satis turbatis verbis describitur. Dicitur primum τετρασύλλαβον, tunc IV pedes ei dantur; sunt autem huiuscemodi, ut sive tres priores spondei atque quartus iambus sit, sive tres priores iambi ac ultimus spondeus. Ergo convenit cum nostro, quod aut pes alter aut quartus spondeus est, differt autem, quia et ceteri pedes definiuntur et duo pedes e senario desunt. Fortasse autem haec ab homine inficeto, qui τετρασύλλαβον pro τετράμετρον acciperet, prave ficta sunt. Nomen προκοίλιον apte designat versum tumore singulari praeditum ; cf. hexametrum eiusdem nominis p[a] 76.

Τὸ πολιτικὸν μέτρον : celeberrimum illud metrum Byzantinorum ex XV syllabis constans nulla ratione habita de quantitate ; cf. Christ, Metrik[2] p[a] 375 sqq. Vocantur etiam δημοτικοὶ στίχοι (Eustath. ad A 1, p[a] 11 ed. Rom.) sive ἡμαξευμένοι (Tzetz. Chil. IX, 282).

Ἐννέα εἰσὶ : iambicum, trochaicum, dactylicum, anapaesticum, choriambicum, antispasticum, ionicum a maiore, ionicum a minore, paeonicum. Hic antiquorum metrorum, quae posteris innotuerunt, certus numerus est ; cf. epitomam hephaestioneam τῶν ἐννέα μέτρων (Consbr. p[a] 359 sqq.), Trichae carmen de novem metris (ibid. p[a] 363 sqq.), eiusdem Ἐπιμερισμοὶ τῶν μέτρων τῶν ἐννέα (ibid. p[a] 365 sqq.).

NICETAS DE METRIS

Hanc nomine Nicetae Serrarum episcopi traditam dissertationem in cod. Parisino Suppl. Gr. 164 inveni; qui codex est chartaceus, s[i] xv-xvi, foliorum 183; singuli folii dimensiones 21 1/2 × 15 1/2 cM ac numerus versuum IXX. Scriptura vitiosa, i-subscr. plerumque, non semper adhibens, specie perelegans nec non pulcherrima supra titulum adpicta figura carens. Quae contineat, leges in Omontii « Inventaire Sommaire »; ex eis afferam versus politicos in singulos menses scriptos et Disticha Catonis a M. Planude graece versa. Nicetae opusculum foliis 117 r°-119 v° continetur.

Constat ex duabus partibus, altera incipiente p[a] 109 sub titulo ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν (sc. τῶν μέτρων) ἑρμηνεία σαφεστέρα.

Prior efficitur ex enumeratione illa pedum exemplis additis, quae sescenties repetita primum in Appendice Dionysiaca ac Rhetorica invenitur; complures apud nostrum exciderunt. Hanc excipiunt capita ex App. Dion. et Rhet. fere cuncta profluentia de heroico metro eiusque διαφορῶν, de iambico metro, de elegiaco metro, de lyrico metro, de nonnullorum pedum nomine; omnia fere in brevius contracta.

Pars altera constat ex magis ampla explicatione nominum singuli pedis, nec non iambici metri descriptione.

Quaestio est, utrum revera Nicetas auctor sit, an episcopi nomen a magistro obscuro impositum putandum. Cum et aliis anonymorum de re metrica tractatibus nomina praeclara imponantur — Hephaestionis plerisque mss. Pseudo-Hephae-

stionis nec non Tractatus Harleyani codd. compluribus (cf. Studem. in praefat. edit.), Tryphonis libro II Ps. Hephaestionis (cf. Z. Jac. pa 56), Draconis Stratonicensis libro ab Iacobo Diassorino s° xvi confecto (cf. Leop. Cohn, in « Philol. Abh. Martin Herz—dargebracht », pa 133 sqq.), Herodiani capiti περὶ στίχων τῆς λέξεως (A. V. pa 185 sqq.), Dionysii (Thracis) capiti περὶ ποδῶν (A. V. pa 160 sqq.) —, et hic talem fraudem adhibitam esse cogitari potest. Attamen omnia, quae enumeravi, ex graecitate adhuc florenti petita sunt ; contra Nicetas vixit saec. xi, nec, cum ipse multa de re grammatica conscripserit (cf. A. V. pa 270), incredibile est eum a metrica manus abstinuisse. Argumentis qualibuscumque plane destituti sumus, nisi quod unicus adhuc repertus codex hoc titulo praeditus falsi nominis suppositioni faveat.

ΝΙΚΗΤΑ ΤΟΥ ΣΕΡΡΩΝ ΠΕΡΙ ΕΙΔΩΝ[1] ΣΤΙΧΩΝ

---

§ 1.

Πούς ἐστι μετρικὸν σύστημα συλλαβῶν, ὁ μὲν ἁπλοῦς[2] δύο ἢ τριῶν, ὁ δὲ σύνθετος ἀπὸ τεσσάρων μέχρι[3] καὶ[4] ἕξ[5].

Πόδες εἰσὶν ἁπλοῖ[6] μὲν δυοκαίδεκα[7], ὧν δισύλλαβοι μὲν τέσσαρες[8], τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ[9], τετρασύλλαβοι δὲ δεκαέξ[10].

Δισύλλαβοι[11] τέσσαρες[11]·

Σπονδεῖος, ἐκ δύο μακρῶν, οἷον ἥρως.

---

1. εἴδη miniator stultissimus. || 2. ἐκ add. A. D. || 3. μέχρις A. D. || 4. om. A. D. || 5 ϛ′ P. || 6. ἁπλοὶ P. || 7. ιβ P. || 8. δ′ P. || 9. η′ P. || 10. δεκα ἕξ P. || 11. καὶ δισύλλαβοι μὲν οἵδε A. D; δισύλλαβο δ P.

περὶ εἴδων στίχων : titulus potius ad hexametri εἴδη (τραχὺς etc.) pertinet.

Πούς ἐστι μετρικὸν : iam in praefatione monui hunc tractatum pervulgatum esse ; enumerationem invenies apud Z. Jacobsm. p[a] 39-40. Interdum exempla ad singulos pedes explicanda variant ; annotata sunt ad App. Dion. Consbruchii. Adscripsi nostro lectiones App. Dion, cui propius accedit (Consbr. p[a] 307) ; proxime Ps. Hephaestioni § 2 et § 20, nisi quod nonnulla exempla alia sunt.

Σπονδεῖος : ἐκ δύο μακρῶν = τετράχρονος, οἷον κτλ. App. Dion, quae semper schemate ac verbo singuli pedis mensuram addit,

Πυρρίχιος, ἐκ δύο βραχέων[1], οἷον λόγος.

Ἰαμβικός[2], ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἷον Σόλων.

Τροχαῖος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας, οἷον δῆμος.

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ[3]·

Πρῶτος[4] δάκτυλος, ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχέων[5], οἷον ἥλιος.

Δεύτερος[6] ἀνάπαιστος, ἐκ δύο βραχέων[5] καὶ μακρᾶς, οἷον Πολέμων.

Τρίτος ἀμφίμακρος, ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἷον ἡγεμών[7].

Τέταρτος[8] ἀμφίβραχυς, ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, οἷον βοηθός[9].

Πέμπτος βακχεῖος, ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, οἷον νοήμων.

Ἕκτος[10] παλιμβάκχειος, ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας, οἷον Ἥφαιστος.

Ἕβδομος[11] χορεῖος, ἐκ τριῶν βραχέων[12], οἷον δόλιος[13].

Ὄγδοος[14] μολοσσός, ἐκ τριῶν μακρῶν, οἷον Ἡρώδης[15].

Τετρασύλλαβοι δὲ δεκαέξ[16]·

---

1. βραχειῶν A. D. || 2. ἴαμβος A. D. || 3. η′ P. || 4. om. P. || 5. βραχειῶν A. D. || 6. βος′ P. || 7. ἡγεμῶν P. || 8. δος′ P. || 9. Σερῆνος A. D. || 10. ϛος′ P. || 11. ζος′ P. || 12. βραχειῶν A. D. || 13. Δολίος A. D. ex Uhligii coniectura ; δόλιος codd. || 14. ηος′ P. || 15. addit A. D : τοῖς γὰρ τετρασυλλάβοις οὐ χρῶνται οἱ μετρικοὶ ἐν τοῖς χρόνοις τούτοις. || 16. δεκα ἕξ P.

ἐκ δύο βραχέων : ut solent tractatuum auctores, Nicetas interdum femin, interdum neutr. adiectiva βραχὺς et μακρὸς adhibet (intell. συλλαβή).

Trochaeus iambum praecedit in App. Dion.

Πρῶτος δάκτυλος : numeralia ordinalia in App. Dion. desunt.

οἷον ἥλιος : falso Consbr, ubi potuit, exempla pro nominibus propriis habuit ; scripsit Ἥλιος etc. Sunt nomina propria, sunt etiam generalia.

οἷον βοηθός : ita Ps. Heph. § 2 et § 20 ; Ὅμηρος App. Rhet.

Τετρασύλλαβοι : quae App. Dion. praemisit, non suo loco extant. App. Rhet. pro Τετρασύλλαβοι δὲ δεκαέξ habet : οἱ

Πρῶτος προκελευσματικός, οἷον φιλόσοφος.

Δεύτερος[1] παίων πρῶτος[2], οἷον Στησίχορος[3].

Τρίτος[1] παίων τρίτος[4], οἷον Κλεόβουλος[5].

Τέταρτος[1] παίων τέταρτος[6], οἷον Ἐπιγένης[7].

Πέμπτος ἰωνικός[8], οἷον Δημήτριος.

Ἕκτος[1] χορίαμβος, οἷον Εὐφορίων[9].

Ἕβδομος[10] ἀντίσπαστος[11], οἷον Ἀλέξανδρος.

Ὄγδοος[1] διΐαμβος[12], οἷον Ἀνακρέων.

Ἐννέατος[13] διτρόχαιος, οἷον Ἀρχέδημος[14].

Δέκατος ἐπίτριτος[15], οἷον Ἀριστείδης[16].

Ἑνδέκατος[17] ἐπίτριτος δεύτερος, οἷον Εὐρυμήδης[18].

Δωδέκατος[19] δισπόνδειος[20], οἷον Ἡρακλείδης, ἤγουν[21] ὀκτάχρονος, διότι[22] μακραί εἰσιν αἱ τέσσαρες[23] συλλαβαί[21].

---

1. om. P. || 2. β^ος' P. || 3. στισήχορος P. || 4. γ^ος' P. || 5. κλέοβουλος P. || 6. δ^ος' ante παίων P. || 7. ἐπιγαίνης P. || 8. ἀπὸ μείζονος add. A. D. || 9. ἐκφορίων P. || 10. ζ^ος' P. || 11. ἀντίπαιστος P. || 12. δι ἴαμβος P. || 13. θ' P. || 14. ἀρχέμιδος P. || 15. πρῶτος add. A. D. || 16. ἀριστίδης P. || 17. ια' P. || 18. εὐριμήδ P. || 19. ιβ' P. || 20. δισπόνδος P. || 21. haec omnia praeter ὀκτάχρονος om. A. D. || 22. δι ὅτι P. || 23. δ' P.

τετρασύλλαβοι· ἰστέον δέ, ὅτι τούτοις οἱ μετρικοὶ οὐ χρῶνται, ergo iusto ordine exposita ; sed deinde narrat eos, qui pedestri sermone utantur, velut Demosthenem et Gregorium Nazianzenum eos adhibuisse. Prorsus ergo evanuit lyricae poeseos notitia.

Ps. Hephaestio, ut noster, hac de re nihil.

Πρῶτος προκελευσματικός : inde a tetrasyllabis noster etiam numerum syllabarum omittit.

Τρίτος παίων : ante hunc omisit paeonem alterum : παίων δεύτερος, οἷον Ὀνήσιμος (ita omnes ceteri).

Ἕκτος χορίαμβος : ante hunc omisit ionicum a minore : ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάσσονος, οἷον Διομήδης (ita App. Dion. et Rhet.) sive Κλεομήδης (ita Ps. Heph.).

Δωδέκατος δισπόνδειος : ante hunc omisit epitritum tertium : ἐπίτριτος τρίτος, οἷον Δημοσθένης (ita omnes ceteri) ; tunc epitritum quartum : ἐπίτριτος τέταρτος, οἷον Καλλίξεινος (ita omnes ceteri).

§ 2. Περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου.

Ἔστι πρὸς τούτοις τὸ ἡρωϊκὸν μέτρον· ἑξάμετρόν ἐστιν· ἓξ γὰρ χώρας ἔχει, τὰς μὲν οὖν πέντε ἔκ τε δακτύλου καὶ σπονδείου· ἐνίοτε δὲ [1] παλιμβάκχειον [2] καὶ ἀμφίμακρον.

Ἡρωϊκὸν δὲ καλεῖται τὸ μέτρον [3], διότι ὁ σοφὸς Ὅμηρος τὰς τῶν ἡρώων πράξεις διεξιὼν [4] τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρήσατο.

Εἰσὶ δὲ τούτου διαφοραὶ ἑπτά [5]· κατενόπλιον, περιοδικόν, σαπφικόν, βουκολικόν [6], ὑπόρρυθμον [7], τέλειον, πολιτικόν.

Κατενόπλιος τοίνυν ἐστὶν ὁ στίχος ὁ ἔχων δακτύλους καὶ σπονδείους [8].

Περιοδικός ἐστιν ὁ στίχος ὁ ἔχων δακτύλους καὶ σπονδείους [8].

Σαπφικός ἐστιν ὁ ἄρχων ἀπὸ σπονδείου καὶ λήγων [9] εἰς αὐτόν.

---

1. καὶ add. A. R. || 2. παρὰ λιμβάκχειον P. || 3. μετρὸν P. || 4. δι ἐξειὼν P. || 5. ἓξ P. || 6. βουλικὸν P. || 7. ὑπέριθμον P. || 8. σπονδίους P. || 9. λῆγον P.

Ἔστι πρὸς τούτοις : hinc App. Rhet. secutus sum, ubi etiam post pedum expositionem heroici descriptio sequitur (p[a] 339 Consbr.); in App. Dion. autem iambici. Nicetas excerptum tantum confecit. Vide etiam Tract. Urbinatem (p[a] 77).

Εἰσὶ δὲ τούτου : doctrinam περὶ διαφορῶν exposui ad Tr. Urb. p[am] 64. Etiam in App. Rhet. heroici descriptionem excipit. Versus explanatorios Nicetas omisit.

ὁ ἔχων δακτύλους : similes fecit noster resecando κατενόπλιον et περιοδικόν ; hic ex tribus paribus dactyli et spondei constat, ille ex duabus triadibus, quae ex duobus dactylis et uno spondeo compositae sunt. Praeterea duae omissae sunt differentiae ultimae (τέλειος et πολιτικός).

Βουκολικός[1] ἐστιν ὁ μετὰ τέσσαρας[2] πόδας τέλειος στίχος.

Ὑπόρρυθμός[3] ἐστιν ὁ καθ' ἕκαστον πόδα ἀπαρτίζων μέρος λόγου.

§ 3. Περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἑξάμετρόν ἐστι· διαιρεῖται δὲ εἰς δύο· τὸ μὲν αὐτοῦ καλεῖται κωμικόν, τὸ δὲ τραγικόν.

Δέχεται δὲ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ τρίτῃ[4] καὶ πέμπτῃ[5] βάσει πόδας πέντε[6], οἷον δάκτυλον, χορεῖον, σπονδεῖον, ἀνάπαιστον καὶ ἴαμβον. Δεῖ γὰρ αὐτὸν[7] πάντως εἶναι δισύλλαβον, καὶ τὴν πρὸ τέλους ἔχειν βραχεῖαν.

Ἰαμβικὸν δὲ ἐκλήθη τοῦτο τὸ μέτρον, ὅτι οἱ ὑβρίζειν τινὰς καὶ λοιδορεῖν βουλόμενοι τούτῳ τῷ[8] μέτρῳ[8] ἐχρῶντο· ἢ παρὰ[9] Ἰάμβης κόρης αἰσχρῶς ὑβρισθείσης[10], ἥτις τὸν βίον ἀγχόνῃ κατέλυσε.

§ 4. Περὶ ἐλεγείου.

Τὸ ἐλεγεῖον μέτρον πεντάμετρόν ἐστι· συνέζευκται

---

1. βουλικός P. || 2. τρεῖς P. cum omnibus tractt. similibus. || 3. ὑπέριθμος P. || 4. γη΄ P. || 5. εη΄ P. || 6. ε΄ P. || 7. αὐτὴν (sc. τὴν ἕκτην) A. R. || 8. τὸ μέτρον P. || 9. ἀπὸ A. R. || 10. ὑβρισθήσης P.

ἀπαρτίζων : de huius verbi constructione disputavi pª 67.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον : excerptum est ex cap. V App. Rhet. (= Tr. Urb. pª 79) ; ergo omisit noster cap. IV App. Rhet. τὰ εἴδη explicans.

τὸ μὲν αὐτοῦ : in App. Rhet. opponuntur comicus cum tragico iambo puro, hic comicus tragico.

Δεῖ γὰρ αὐτὸν : cohaerentia nimia brevitate abest ; δ. γ. αὐτὴν App. Rhet, quo referatur ad praecedens ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ (sc. χώρᾳ) ἴαμβον ἢ πυρρίχιον ; ergo hic supple πόδα.

Ἰαμβικὸν δὲ ἐκλήθη : haec particula deest in App. Rhet ; sed vide App. Dion. pª 310 (et Tr. Urb. pª 61). Noster rursus pleraque omisit.

Τὸ ἐλεγεῖον μέτρον : hac

δὲ [1] τοῖς ἡρωϊκοῖς μέτροις· ἐκ [2] τοῦ [2] σπονδείου καὶ δακτύλου· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀμφίμακρον καὶ παλιμβάκχειον δεχόμενον [3].

Ἐλεγεῖον δὲ ἐκλήθη διὰ τὸ τὰς [4] γυναῖκας λιγυρᾷ [5] τῇ φωνῇ κλαίειν· ἐχρῶντο δὲ τούτῳ [6] τῷ [6] μέτρῳ [6] ἐν [7] τοῖς τάφοις [8].

§ 5. Περὶ τοῦ λυρικοῦ.

Τὸ δὲ λυρικὸν μέτρον ἐστὶν ὑπὸ φωνῆς εὐήχου καὶ ψαλτικὸν ποίημα περιέχον [9].

§ 6 [10].

Σπονδεῖος ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἐν ταῖς σπονδαῖς τῶν θεῶν εἰώθασι [11] τοιούτῳ μέτρῳ [12] λέγειν τὰς ᾠδάς.

1. ἐν add. Ps. H. || 2. ἔκ τε Ps. H. sine interpunctione. || 3. om. Ps. H. || 4. τᾶς P. || 5. λιγηρα P. || 6. τοῦτο τὸ μέτρον Ps. H. || 7. om. Ps. H. || 8. λεγόμενον add. Ps. H. || 9. περι ἔχων P; περιεχούσης Ps. H; ego mutavi. || 10. non separatur a praecedd. in cod. || 11. ἐώθασιν P. || 12. μέτρον P.

duae particulae eaedem sunt ac Ps. Heph. § 38[a+b]. Noster meliorem textum praebet (cf. ἐχρῶντο δὲ τούτῳ τῷ μέτρῳ in parte altera).

λιγυρᾷ τῇ φωνῇ : cf. explicationes elegii nominis p[a] 81 Tr. Urb.

Τὸ δὲ λυρικὸν : idem est ac § 39 Ps. Hephaestionis, nec alibi de tali lyrico metro legitur. Z. Jacobsm. cogitat de hymnorum ecclesiae christianae metro agi; sed μέτρον illis non inest. Equidem puto obscuram veteris lyricae poeseos famam ad auctorem pervenisse, ex qua cognosceret huiuscemodi carmina vocis et lyrae modulatione pronuntiata esse. Sic construo; ἐστὶν a) ὑπὸ φωνῆς εὐήχου, b) ψαλτικὸν π. περιέχον; περιεχούσης Ps. Hephaestionis falsum est, nam voce contineri carmen dici nequit; immo metro.

Σπονδεῖος ἐκλήθη : excerptum mutilatum (desunt plerique pedes) ex tractatu aliquo de pedum nominibus, qualis extat in Tr. Urb. p[a] 58, ubi vide.

Πυρρίχιος[1] ἐκλήθη ὡς ἐπὶ νίκῃ καὶ ὀρχήσει λεγόμενος.

Δάκτυλος ἐκλήθη ἀπὸ τῶν ἁρμονιῶν[2] τῶν δακτύλων.

Ἀνάπαιστος ἐκ τοῦ ἀνάπαλιν τοῦ δακτύλου.

Ἀμφίμακρος ὁ ἑκατέρωθεν ἔχων μακρὰς καὶ μέσον βραχύν[3].

Ἀμφίβραχυς ὁ ἑκατέρωθεν ἔχων βραχείας καὶ μέσον μακράν.

Βακχεῖος ἀπὸ βραχέος καὶ μακροῦ.

Παλιμβάκχειος[4] ὁ ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχέος, οἷον Ἥφαιστος.

Χορεῖος τὸ ἐν χορείαις[5] μετρούμενον, ὃ[6] καὶ τρίβραχυς.

Μολοσσός· ᾠδὰς ἔλεγον ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐν τῷ ναῷ[7] τοῦ Μολοσσοῦ· ἔστι δὲ τρίμακρος[8].

Ἔτι περὶ τῶν αὐτῶν ἑρμηνεία[9] σαφεστέρα.

§ 7.

Βακχεῖος ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἐν ταῖς βακχείαις[10] τοὺς[11]

---

1. πυρίχιος P. || 2. ἁρμογῶν Dion. περὶ ποδῶν. Cf. § 2 App. Tr. Urb. || 3. βραχεῖαν App. Tr. Urb. || 4. παλιμβακχεῖος P. || 5. χωρίαις P; rectum Dion. et § 1[b] Anecd. Chis. (p[a] 209 A. V.) nec non ipse P in § 7. || 6. ὅ P. || 7. ἱερῷ Dion. et Anecd. Chis. || 8. τρίμακρου P. || 9. ἑρμήνεια P. || 10. βακχεῖαις P. || 11. οἱ ὕμνοι P.

Χορεῖος : hic pes in Tr. Urb. omittitur.

Βακχεῖος ἐκλήθη : paulo uberior explicatio nominum quam in § praeced. Videtur extractum ex Scholl. B (p[a] 298 sqq.) et ex Dionysio de pedibus (p[a] 160 sqq. A. V = p[a] 331 sqq. Consbr.) ; IV trisyllabi, tunc II disyllabi tractantur. In molosso explicando habet, quae Dion. omittit (nec non Tr. Urb. in Append. p[a] 63) ; ergo ad fontes copiosiores (praeter Scholl B etiam Choeroboscum et Anon. Ambr ; cf. quae annotavi ad § 2 App. Tr. Urb.) revocanda est haec paragraphus. Ad singulos pedes cf. annotata ad App. Tr. Urb.

ὕμνους[11] οἱ διθυραμβοποιοὶ[1] τῷ[2] Διονύσῳ[2] ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ ᾖδον[3].

Χορεῖος, ὅτι ἐν ταῖς χορείαις τούτῳ τῷ μέτρῳ ᾖδον καὶ πρὸς χορικὰ μέλη ἐπιτήδειος[4].

Παλιμβάκχειος[5] ὁ τὴν ἔννοιαν τῷ βακχείῳ[6] φερόμενος.

Μολοσσὸς ἀπὸ Μολοσσοῦ τοῦ υἱοῦ Πύρρου[7] ἐκλήθη· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔθνους· καὶ τὸν ἀμφίμακρον γὰρ κρητικὸν καλοῦσι. Ἢ[8] ὅτι μεγάλα ζῷα τὰ μολοσσικά[9].

Σπονδεῖος ἐκλήθη, ἐπειδὴ ἐν ταῖς σπονδαῖς τῶν θεῶν εἰώθασι[10] τοιούτῳ[10] μέτρῳ λέγειν τὰς ᾠδάς. Διὰ τοῦτο καὶ ἔστιν ἐκ δύο μακρῶν, ἐπειδὴ σπένδοντες[11] πολοχρονιώτατοι[12] ἐχόμεθα[13].

Πυρρίχιος[14] ἐκλήθη, ὁ[15] καὶ[15] δίβραχυς[15], ἐπειδὴ

---

1. διθυραμβοποίοι P. || 2. τῷ Διονυσίῳ P ; πρὸς Διόνυσον Dion. || 3. ἤδον P. || 4. ἐπιτίδειον P. || 5. παλιμβακχεῖος P. || 6. βραχείῳ P. 7. πύρου P. || 8. καὶ P ; ego mutavi. || 9. μολοττικά P. || 10. εἴωθε τοιουτω P. || 11. σπέδοντες P. || 12. πολυχρονιό (superscr. τ´) P ; πολυχρονιότητος Dion, exc. uno cod : πολυχρονιότατοι. || 13. εὐχόμεθα Dion. || 14. πυρρίχειος P. || 15. ita App. Tr. Urb ; διὸ καὶ βραχὺς P.

Παλιμβάκχειος : fortasse τὴν ἔννοιαν ex τὴν ἐναντίαν (sc. ὁδὸν) ; Dion. de pedibus : διὰ τὸ ἀνάπαλιν τοῦ βακχείου τρέχειν.

ὅτι μεγάλα ζῷα : eandem explicationem habent Scholl. B omisso versu sophocleo, quo ceteri (Choerob. et Anon. Ambr.) eam illustrant ; vide ad § 2 App. Tr. Urb.

πολυχρονιώτατοι ἐχόμεθα : locus anceps. Dion. de pedibus : ἐπειδὴ καὶ ἡμεῖς σπένδοντες τῷ θεῷ πολυχρονιότητος εὐχόμεθα. Longius absunt verba Scholl. B : ἐχρῶντο τούτῳ τῷ μέτρῳ πολυχρονιωτέραν ἔσεσθαι τὴν ζωὴν αὐτοῖς καὶ τὰ ἄλλα τῶν ἀγαθῶν εὐχόμενοι. Contra unus cod. Dionysii (A. V. p[a] 163, annot. 54) habet πολυχρονιότατοι, quod et apud nostrum ei compendio inesse puto, quo saepissime superlativi indicantur. Ergo alia explicatio coniuncto verbo ἐχόμεθα oritur : diutissimi detinemur (vota facientes). Altera auctoritate Scholl. B probata tamen in Dionysio offendit propter constructionem (εὔχεμαί τινος).

Πύρρος πρῶτος ἐκ τοῦ δουρείου[1] ἵππου ἐπήδησε[2] καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ὕμνος αὐτῷ ἐτέθη[3] ἐν τούτῳ τῷ μέτρῳ. Ἐκ δύο συντομωτάτων[4] χρόνων συνεστηκώς, ὅτι πυρρίχη καλεῖται ἡ μεθ' ὅπλων σύντομος κίνησις.

Τροχαῖος ἐκλήθη παρὰ τὸ[5] περιτρέχειν τοὺς βωμοὺς τοιούτῳ μέτρῳ ᾄδοντας· ἢ καὶ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐξ ὕψους εἰς τὸ ταπεινὸν ἠκουσῶν[6] πετρῶν[6], ἃ[7] καὶ τρέχειν τὸν βαδίζοντα παρασκευάζουσιν.

§ 8. Ἔτι περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου.

Ἴαμβος ἐκλήθη, ἐπειδὴ Ἰάμβη[8] τις λεγομένη γυνὴ παρεμυθεῖτο τὴν Δήμητρα[9] ἐν τοιούτῳ μέτρῳ.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον ἐστὶ[10] μὲν ἑξάμετρον, διαιρεῖται δὲ εἰς δύο· καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ καλεῖται κωμικόν τε καὶ τραγικόν, ᾧ καὶ τῶν παλαιῶν πολλοὶ[11] κατεχρήσαντο. Δέχεται δὲ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ[12] καὶ τρίτῃ καὶ πέμπτῃ βάσει πόδας πέντε[13], λέγω δὴ δάκτυλον, σπονδεῖον, χορεῖον, ἀνάπαιστον καὶ τὸν ὁμώνυμον ἴαμβον· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ καὶ τετάρτῃ τοὺς ἀπὸ βραχείας ἀρχομένους, τουτέστιν[14]

---

1. δουρίου P. || 2. ita Dion. et App. Tr. Urb; πηδησάς P. || 3. ἐτέθη P. || 4. συντομότατων P. || 5. τῷ P. || 6. είκουσῶν P; ἠκουσῶν Dion, cui add. πετρῶν Stud. || 7. αἵτινες Dion. || 8. ἴαμβος P. || 9. Δήμητραν Dion. || 10. ἔστιν P; καὶ αὐτὸ add. App. Dion. || 11. οἱ πολλοὶ App. Dion. || 12. α′ P. || 13. ε′ P. || 14. τοῦτέστι P.

Ἴαμβος ἐκλήθη : nominis iambi explicationem ex praeced. § in novam traduxit, qua iambicum metrum exponitur. Ceterum explicatio misere decurtata ex Dionysio de pedibus petita videtur; proxime accedit, praeter App. Dion, Anon. Ambr. p^a 242.

Τὸ ἰαμβικὸν μέτρον : in brevius contracta sunt in § 3. Cf. etiam § 6 App. Tr. Urb, nec non Scholl. B (p^a 280) et App. Dion. (p^a 309); tunc multos alios, e quibus nonnullos enumeravi ad App. Tr. Urb; vide praeterea enumerationem Studemundi A. V. p^a 242. Adscripsi, ubi alicuius momenti sunt, lectiones App. Dion.

τουτέστιν ἀνάπαιστον :

ἀνάπαιστον καὶ τὸν ὁμώνυμον[1]· ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ[2] ἴαμβον ἢ πυρρίχιον[3]· δεῖ γὰρ αὐτὴν πάντως εἶναι δισύλλαβον καὶ τὴν πρὸ τέλους ἔχειν βραχεῖαν.

Τὸ δὲ ἕτερον τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου μέρος καλεῖται καθαρόν τε καὶ τρίμετρον· τούτῳ δὲ ὀλίγοι τῶν ἀρχαίων ἐχρήσαντο. Δέχεται δὲ καὶ[4] τοῦτο[4] ἐν μὲν τῇ πρώτῃ βάσει ἴαμβον καὶ σπονδεῖον, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ[5] ἴαμβον μόνον, ἐν δὲ τῇ τρίτῃ[6] ἴαμβον καὶ σπονδεῖον κατὰ μίμησιν τῆς πρώτης[7], ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ[8] ἴαμβον[9] μόνον[9] κατὰ μίμησιν τῆς δευτέρας[5], ἐν δὲ τῇ πέμπτῃ πάλιν τὰ τῆς[10] πρώτης[10], ἐν δὲ τῇ ἕκτῃ ἴαμβον ἢ πυρρίχιον.

Τινὲς δὲ διαιροῦσιν εἰς δύο[5] τοῦ ἰάμβου τὰς χώρας καὶ τὰς μὲν περιττάς, τὰς δὲ ἀρτίους καλοῦσι[11]· καὶ περιττὰς μὲν ὀνομάζουσι τὴν πρώτην[7], τὴν τρίτην[6], τὴν πέμπτην[12], ἀρτίους δὲ τὴν δευτέραν[5], τὴν τετάρτην[8], τὴν ἕκτην[13].

Ἰαμβικὸν[14] δὲ ἐκλήθη τὸ μέτρον, ἐπείπερ οἱ ὑβρίζειν[15] τινὰς καὶ λοιδορεῖν πάλαι[16] βουλόμενοι τούτῳ[17] ἐχρῶντο τῷ μέτρῳ[17]· ἰαμβίζειν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὸ ὑβρίζειν. Ἢ[18] παρὰ τὸ ἰὸν βάζειν, ὅπερ ἐστὶν ἰοῦ[19] καὶ πικρίας ἀνάμεστα[20] ῥήματα[21]. Ἢ ἀπὸ Ἰάμβης[22] οὕτω καλουμένης

1. ἴαμβον pro ὁμώνυμον App. Dion. || 2. ϛ′ P. || 3. πυρίχειον P. || 4. desunt in App. Dion. et Scholl. B; adsunt cum P in App. Rhet. || 5. β′ P. || 6. γ′ P. || 7. α′ P. || 8. δ′ P. || 9. ord. inv. App. Dion. || 10. τῆς α′ης P; τοῦ πρώτου vitiose App. Dion. || 11. καλοῦσιν App. Dion. || 12. ε′ P. || 13. ϛ′ P. || 14. ita cum P ac Hel. Anon. Ambr; ἴαμβος App. Dion. || 15. ita cum P ac Hel. Scholl. B; ὑβρίζοντές App. Dion. || 16. adest in Hel. ac P; omm. ceteri omnes. || 17. τούτῳ τῷ μέτρῳ ἐχρῶντο Hel. || 18. omm. omnes praeter Hel. ac P; Scholl. B etiam παρὰ τὸ ἰὸν βάζειν om. || 19. omm. Scholl. B; ceteri habent. || 20. ἀνὰ μεστα P. || 21. λέγειν ῥήματα Hel; ῥήματα λέγειν ceteri. || 22. ἴαμβης P.

omisit χορεῖον, qui apud ceteros extat.

Ἰαμβικὸν δὲ ἐκλήθη : cum et ceteri (exc. App. Rhet.) in fine huius paragraphi eadem fere habeant de nominis origine, proxime tamen accedit Helias § 7 (A. V. p^a 171), cuius discrepantias omnes annotavi.

ἀνάμεστα ῥήματα : λέγειν brevitatis causa omissum.

κόρης, ἥτις[1] αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα ἀγχόνῃ κατέλυσε[2] τὸν βίον[2]· ὅπερ καὶ αἱ Λυκαμβίδες[3] ἐπὶ τοῖς Ἀρχιλόχου[4] ποιήμασι. Διὰ τοῦτο γὰρ[5] συντεθῆναι τὸν ἴαμβον ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς, διὰ τὸ τὴν ὕβριν ἀπὸ βραχείας ἀρχομένην αἰτίας[6] εἰς μέγα καταλήγειν κακόν. Μαρτυρεῖ δὲ τῷ[7] λεγομένῳ[7] καὶ[8] Ὅμηρος[9] ὁ σοφώτατος[9]·

Ἥτ'[10] ὀλίγη[10] μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Τοῦτο[11] δὲ τὸ μέτρον οὐκ εἶπεν Διονύσιος, ἀλλ' ἡμεῖς διὰ τὴν τῶν νέων ὠφέλειαν προσεθήκαμεν[11].

---

1. ἥτις P. || 2. τὸν βίον κατέλυσεν Hel; ceteri cum P. || 3. λικαμύνδες P. || 4. ἀντιόχου P. Inserit Hel. πεπόνθασι; ceteri cum P non habent. || 5. φασι Scholl. B; ceteri cum P. || 6. om. Hel; ceteri cum P. || 7. τοῖς λεγομένοις Hel; ceteri cum P. || 8. omm. ceteri exc. Hel. || 9. ὁ σοφώτατος Ὅμηρος Hel, qui addit: οὕτως γὰρ λέγει περὶ τῆς ὕβρεως; Scholl. B addunt ex coniectura Consbruchii λέγων; ceteri cum P. || 10. κατ' ὀλίγω P. || 11. hanc subscriptionem omm. Hel. et Scholl. B; ceteri habent.

τοῖς Ἀρχιλόχου ποιήμασι: versus ille notissimus citatur in Scholl. B (p[a] 282) nec non in App. Dion. (p[a] 312): Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε. Attulerat iam Hephaestio (p[a] 71).

Ἥτ' ὀλίγη: Δ 442 sq. Dicitur de Ἔρις.

οὐκ εἶπεν Διονύσιος: Dionysium Thracem indicari ratus est Studemund (p[a] 154 A. V.), cum ad commentarios metricos eius nomine praeditos (qualis Dionysius de pedibus) alluderet auctor. Qui sit tractatus, non constat; nam ille de pedibus iambum non omisit, neque eium omisit Dionysius Halicarn. in enumeratione pedum (de Compos. Verborum c. 17).

Haec subscriptio praeter App. Dion. et Anon. Ambr. recurrit in Anon. Ambr. altero (A. V. p[a] 154).

DE LITTERAE Φ IN HEROICIS VI

Hoc fragmentum eodem codice, quo Nicetas, continetur, f° 4 v°, manu tam socordi, quam altera nitida, conscriptum ; ι- subscr. semper abest.

Archetypus liber in fine Bionis bucolica habebat (cf. pa 117 vs. 10), quibus caret Parisinus noster.

Verba haec sunt :

Εἴπερ ἐθέλεις[1] μαθεῖν, ὅπως ἐν τοῖς ἡρωϊκοῖς μέτροις τὸ φ̄ στοιχεῖον μόνον ἐκτείνει τὸ ὄπισθεν αὐτοῦ βραχὺ φωνῆεν ἤγουν μόνον τὸ ᾱ καὶ τὸ ō, ζήτησον αὐτὸ εἰς τὸν Ὅμηρον ἐν τῷ τῆς Ἰλιάδος μ′, ἔνθα[2] λέγει οὕτως·

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

1. ἐθέλης P. || 2. ἐνθα P.

Εἴπερ ἐθέλεις μαθεῖν : orta esse videtur haec doctrina ex heliodorea, quae extat apud Choerob. (pa 205-206 Consbr.) ipsis verbis, in App. Dion. (pa 324 Consbr.) et Heliae Appendice (pa 182 A. V.) ab aliis immutata. Verba Heliodori X genera syllabae communis pro longa habitae enumerantis sunt :

Τέταρτός ἐστι τρόπος ὁ ἀπὸ τῆς δασείας ἢ ἐπικειμένης (e. g. Αἴας δ' ō μέγας in Π 358) ἢ ἐπιφερομένης (e. g. Ἀπόλλωνōς ἑκάτοιο in Η 83 et Υ 295, κακōς ὥς in Ζ 443) ἢ προηγουμένης (e. g. ἵνᾱ μὴ in Η 353).

Paulo ante :

Δεύτερος δέ ἐστι τρόπος ὁ ἀπὸ τῆς ὀξείας διαφόρως γινόμενος, ὅτε ἐπίκειται αὐτὴ τῇ βραχείᾳ συλλαβῇ, οἷον

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν (Μ 208).

Ὁ γὰρ ὕστερος πούς[1] τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου ἔχει τὸ ō βραχὺ καὶ ἔδει εἶναι μακρόν, διότι ἢ σπονδεῖος ἔχρην[2] ἢ

1. ποῦς P. || 2. ἐχρὴν P.

App. Dion. (in cap. Περὶ ἐπῶν χωλῶν) : Ὅτι δὲ τῆς εὐφωνίας ὁ ποιητὴς μᾶλλον ἐφρόντιζε ἢ τοῦ μέτρου, δῆλον ἐκ τοῦ

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ἴδον αἰόλον ὄφιν.

Ἐδύνατο γὰρ εἰπεῖν ;

Τρῶες δ' ἐρρίγησαν, ὅπως ὄφιν αἰόλον εἶδον.

Τάχα δὲ καὶ τῆς τοῦ φ̄ δασέος ὄντος ᾔσθετο ὁ ποιητὴς ἐκφωνήσεως πλέον τι ἐχούσης διὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πνεύματος, καὶ ἀρκεῖν ἡγήσατο τὸ πνεῦμα πρὸς ἀναπλήρωσιν τοῦ χρόνου· οὕτως καὶ ἐπὶ τοῦ

Ζεφυρίη πνείουσα (η 119)

τὸ αὐτὸ ἂν εἴη. Ἡλιοδώρῳ δὲ δοκεῖ ἐπὶ πολλῶν τῇ δασείᾳ πλέον τι νέμειν.

Heliae Appendicis verba fere eadem sunt ac App. Dion.

Ergo Heliodori sententia haec fuit, spiritum asperum sive ipsi syllabae sive sequenti sive praecedenti (sic) impositum positionem efficere, quod, cum sequenti impositum sit, verisimilius est ; ceteroquin satis absonum. Versus M 208, qui plerumque nomine μείουρος inter affectiones numeratur, alio modo restituitur in integrum, nempe, quod accentus acutus syllabae impositus eam producere possit, ergo ὄφιν pro trochaeo accipiatur.

Has duas res auctor App. Dion, quem App. Heliae descripsit, confudit, ita ut versus ille μείουρος sanetur per alium canonem Heliodori, quem leviter mutavit pro spiritu aspero litteram aspiratam ponens.

Eadem Tzetzes profert doctrinam illam versu Hipponactis confirmans, qui vocem ὄφις item producta priore syllaba exhibet (fr. 49, P. L. G.[4] II p[a] 478 sq ; cf. Tzetz. ad Lycophr. 425 (p[a] 156 Scheer) : εἰ δὲ μείουρον τοῦτον νομίζεις, ἄκουσον καὶ τῶν κατὰ τοῦ Μιμνῆ κτλ. Tunc post versus allatos : Ἰδοὺ τὸ ὄφις τὸ ō μακρόν ἐστιν ἐκτανθὲν ὑπὸ τοῦ φ̄ δασέος ὄντος. Nullo iure Bergk in versu Hipponactis ὄφις in ὄπφις mutavit, quamquam in eodem fragmento alio loco in initio versus ὄφιν legitur, nec non Van Leeuwen (ad Iliad. M 208) in οὖφις (ex ὁ ὄφις).

Nostri denique fragmenti auctor apud alios auctores exempla quaesivit. Equidem praeceptum Heliodori, quale posteri mutaverunt, nullo modo negligendum esse puto.

τὸ ὄπισθεν αὐτοῦ : de crebra apud seriores commutatione adverbiorum ὄπισθεν et ἔμπροσθεν supra dixi.

τροχαῖος ἐν τῷ τέλει· ἀλλ' ἰδοὺ[1] τὸ φ̄ ἐξέτεινε[2] τὸ ο̄ βραχὺ ὄν.

Καὶ ἀλλαχοῦ ζήτησον εἰς τὸν Ὀρφέα ἐν τῷ Αἰγοκέρῳ τῶν ιβʹ ζῳδίων, ἔνθα λέγει οὕτως·

Καὶ στάσιν[3], ἡμερινὸς δὲ φανεὶς[4] καρποφόρος ἔσται.

Ὁ γὰρ πέμπτος ποὺς[5] ἔχει τὸ πο̄ βραχὺ καὶ ἔδει εἶναι μακρόν, διότι ἐστὶ δάκτυλος· ἀλλ' ἰδοὺ τὸ φ̄ ἐξέτεινε[5] καὶ αὐτὸ τὸ πο̄ βραχὺ ὄν.

Καὶ ἀλλαχοῦ ζήτησον ἐν τῷ τέλει τοῦδε τοῦ βιβλίου ἐν τοῖς βουκολικοῖς τοῦ Βίωνος, ἔνθα λέγει οὕτως·

Ἕσπερε κυανέας ἱερὲ φίλε νυκτὸς ἄγαλμα.

Ὁ γὰρ τέταρτος ποὺς[5] ἔχει τὸ ρε̄ βραχὺ καὶ ἔδει εἶναι μακρόν, διότι ἐστὶ δάκτυλος· ἀλλ' ἰδοὺ τὸ φ̄ ἐξέτεινε[6] καὶ αὐτὸ τὸ ρε̄.

Καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ Φαίστῳ ἐν τῇ ἐξηγήσει τῶν Πυθίων τοῦ Πινδάρου, ἤγουν

1. ἰδοῦ P. || 2. ἔκτεινεν P. || 3. στασιν P. || 4. φανῆς P. || 5. ποῦς P. || 6. ἔκτεινε P.

εἰς τὸν Ὀρφέα : cf. Abel, Orphica pª 143 (Ὀρφέως περὶ σεισμῶν vs. 55), ubi legitur καρποφθόρος. Hoc rectum est ; et in ceteris versibus legitur καρπῶν φθόρος et armentorum φθόρος.

Locus hic est : si terra tremit sole in Capricorno versante de nocte, φράζεο δὴ πόλεμον καὶ δάκρυα τοῖσι γενέσθαι | καὶ στάσιν κτλ.

ἱερὲ φίλε : ἱερὸν φίλε sine var. lect. post Ahrensium ed. Bucolicorum Poetarum Wilamowitzii Oxoniensis altera. Extat in fragmento ex Stobaeo petito (tit. 63, 27). Cumulatio epithetorum in vocativo magis placet ac facilius propter metrum ἱερὲ in ἱερὸν mutatur quam sine causa ἱερὸν in ἱερέ. Liber, ex quo auctor fragmentum sumpsit, Stobaeus fuit, cuius titulus antepaenultima fr. IX, X, XI Bionis servavit ; primo (nº 26) praemittitur Ἐκ τῶν Βίωνος Βουκολικῶν, sequentibus τοῦ αὐτοῦ.

Ἐν τῷ Φαίστῳ : epicus poeta satis obscurus, ex Scholl. Pindari recentioribus notus (in ed. Boeckhii tom. II, pª 346 ; non extat in Abelii Scholiis recentioribus ad Pindarum) : καὶ γὰρ καὶ Φαῖστος ἐν τοῖς Λακεδαιμονικοῖς ἐπιβάλλων φησί·

Ζεῦ Λιβύης Ἄμμων κερατοφόρε, κέκλυθι, μάντι.

Ζεὺς Λιβύης Ἄμμων κερατηφόρε κέκλυθι μάντι.

Lectiones noster sanas praebet, primum Ζεῦ vocativum; tunc κερατοφόρε forma genuina est (cf. Aristot. Hist. Anim. 498 b, p[a] 36 ed. Dittmeyer, Lips. 1907, et passim), quam metri causa in κερατηφόρε mutaverunt.

TRACTATUS DE PEDIBUS

Hunc, quem ultimum editurus sum, tractatum selegi, ne caput de pedibus integrum, quo ceteri a me editi carent, abesset; tunc, cum Studemund illum ipsum p[a] 167 sq. Anecd. Var, qua solebat, religiosissima diligentia vel minimis vitiis notatis typis prodire iusserit, nonnulla eum effugisse comperi, dum librum catenatum in bibliotheca Laurentiana manibus verso. Ergo indicatis Studemundi erroribus denuo cuncta exponam.

Laur. LVI, 16 Nicolai Antonii Pinnellae manu scriptus, mense novembri a[i] 1451, quod attinet ad partem priorem, finitus, haec continet :

1) f° 1-32 r° : Gregorii Corinthii liber de dialectis, s. tit : ἀρχὴ σὺν θεῷ [1] τῶν διαλέκτων παρεβληθησῶν ὑπὸ τοῦ τιμιωτάτου μητροπολίτου κορίνθου.

2) f° 33 r°-47 v° :

a) f° 33 r° : ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν περὶ ἡρωδιανοῦ σχημάτων, inc: σχῆμα ἐστὶν ἐξάλλεξις φρασεως.

b) f° 39 r° : περὶ τοῦ ἐν λόγῳ σχημάτων, inc: σχῆμα ἐστὶν ἣ λέξεως οἰκονομία.

3) f° 48 r°-62 v° :

a) f° 48 r° : περὶ τρόπων τρίφωνος, inc. : ράσις [2] ἐστὶ, λόγος.

---

1. addidi ι- subscr. ubicumque ; cetera non mutavi. || 2. φ omissum rubricatoris culpa.

b) f° 59 v° : τρύφων περὶ παθῶν τῶν ἐν λέξει, inc: τὰ τῆς λέξεως παθη εἰς δύο.

4) f° 62 v°-64 r° : περὶ ποδῶν καὶ μέτρων στίχων. V. infr.

5) f° 64 r°-70 v°: Ἡλιοῦ ἐλαχίστου μοναχοῦ χάρακος πρὸς ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ περὶ διαφόρων μέτρων.

6) f° 71 r°-71 v°: Ἡρωδιανοῦ περὶ στίχων τῆς λέξεως.

Subscriptiones hae adsunt :

1) in fine Greg. Corinthii (fol. 32 r°): τέλος τῶν διαλέκτων : ἐτεληώθ̄ησαν οἱ παρόντες διάλεκτοι· ἐν μηνὴ̄ νοεμβρίῳ, ἡμέρᾳ δ̄ τοῦ αὐτοῦ μηνὸς, ἐν ὥρᾳ ιη ἡμέρας δ̄ :. διὰ χειρὸς νικολάου ἀντωνίου πιννέλλα, τῆς πόλεως κομητάτω σολεντιανοῦ καλουμένης, διὰ χάριτος θεοῦ, καὶ ιωάννου (spirit. deesse non vidit Stud.) ἀντωνίου, πρίνκηπος τάραντος (compend, quo ος cum acuto syllabae paenultimae iungitur, falso adhibetur; non ως, ut dubitanter St.). ἅμα σολεντοὺς καὶ λυππίας κόμητος. ἔγραψα τὰς παρούσας διαλέκτους. ἔτος ἀπὸ κο$\overset{\mu}{\sigma}$ (accent. deesse non vidit St.) κτίσεως ς̄ π̄ ν̄ θ̄ συντρεχώντων. $\overset{\delta}{\iota\nu}$ (comp. intricato) ιε, εὐτυχούσης.

2) in fine totius libri (f° 71 v°): τέλος, σὺν θεῷ τῶν ποδῶν καὶ μετρων (accent. deesse non vidit St.) στίχων : γερ⟨ρα⟩μμένα (litteras ρα fenestra haustas esse non tradit St.) περὶ χειρὸς νικολάου ἀντωνίου πιννέλλα ἀπὸ χώρας σολεντοὺς. τέλος (octiens).

Recte Stud. monet codicem lectu difficilem esse, nec mirum, quod, postquam Fr. de Furia Heliam edidisset mendis obrutum, nec ipse vir acutissimus omnia vere rettulit [1]. Difficultas neque ob litteras minores — sunt enim praegrandes — neque, quod vetustate obsoletae sint, neque implicatione ductuum extat, sed posita est in singulari

1. Quae ad Heliam Herodianumque non viderit, alio tempore exponam.

deformitate, qua complures vix cognoscuntur. Equidem puto Pinnellam hominem italum latine scribere solitum, cum graecas pingeret litteras, eas cum latinis miscuisse ; ex quarum numero μ, σ, τ saepe latinis quam graecis propiora sunt. Etiam κ nunc duobus ductibus separatis pictum (ɪ c), nunc illi μ, quo saepe utitur, simillimum (ɪc) notandum.

Tractatus de pedibus hic est :

Περὶ ποδῶν καὶ μέτρων στίχων [1].

Πούς ἐστι[2] μετρικὸν σύστημα συλλαβῶν, ὁ μὲν ἁπλοῦς, ὁ δὲ σύνθετος· καὶ ὁ μὲν ἁπλοῦς[3] ἀπὸ δύο ἢ τριῶν, ὁ δὲ σύνθετος ἀπὸ τεσσάρων μέχρις[4] ἕξ[5].

Πόδες δέ[6] εἰσιν[6] ἁπλοῖ[7] μὲν δυοκαίδεκα[8], ὧν δισύλλαβοι μὲν[9] τέσσαρες[10], τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ[11], τετρασύλλαβοι δὲ ἑκκαίδεκα[12], πεντασύλλαβοι[13] δὲ τριάκοντα[14] δύο[14], ἑξασύλλαβοι δὲ ἑξήκοντα[15] τέσσαρες[15].

Καὶ δισύλλαβοι[16] μὲν οἵδε·

Σπονδεῖος τετράχρονος ἐκ δύο μακρῶν, οἷον ἥρως.

Πυρρίχιος δὲ ἐκ δύο βραχειῶν[17], οἷον λόγος.

Τροχαῖος τρίχρονος ἐκ μακρᾶς καὶ[18] βραχείας[19], οἷον δῆμος.

Ἴαμβος ἐκ βραχείας[20] καὶ μακρᾶς, οἷον ἔρως.

Τρισύλλαβοι δὲ ὀκτώ[21]·

---

1. Compendii σ̓τ' accentum loco semicoli habuit St, adiecitque « sic ». || 2. πούς ἐστὶ cod. || 3. ἁπλοῦς cod ; fugit St. || 4. μέχρι falso St. || 5. ἑ̄ξ̄ cod. || 6. δὲ εἰσὶν cod ; falso δέ εἰσὶν St. || 7. ἁπλοῖ ex ἁπλοὶ factum St. ; ἁπλοὶ ex ἁπλοῖ cod. || 8. ι̅β̅ cod., ῑ facto ex compend ει, quod fugit St. || 9. μὲν recte cod, μέν falso St. || 10. τέσσαρει St, τέσσαροι cod. || 11. η̅ cod. || 12. ι̅ϛ̅ cod. || 13. πετασύλλαβοι cod. || 14. λ̅β̅ cod. Verba ι̅ϛ̅. πετασύλλαβοι δὲ om. St! || 15. ἑξήκοντα δύο cod ; iustum numerum habet Ps. Heph. § 2. || 16. ex δυσύλλαβοι factum cod ; falso δισύλλαβοι St. || 17. βραχείων cod, non βραχίων, ut putavit Stud. || 18. om. accent. cod, quod fugit St. || 19. βρα' cod. || 20. βραχίας cod. || 21. η̅ cod.

Δάκτυλος[1] ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν[2], ⟨οἷον[3] ἥλιος.

Ἀνάπαιστος ἐκ δύο βραχειῶν[3]⟩ καὶ μακρᾶς, οἷον Πολέμων.

Ἀμφίμακρος ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἷον ἡγεμών.

Ἀμφίβραχυς[4] ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς[5] καὶ βραχείας, οἷον βοηθός.

Βακχεῖος[6] ἐκ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, οἷον νοήμων.

Παλιμβάκχειος[7] ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας[7a], οἷον Ἥφαιστος.

Χορεῖος ἐκ τριῶν βραχειῶν[8], οἷον δόλιος.

Μολοττὸς ἐκ τριῶν μακρῶν ἑξάχρονος[9], οἷον Ἡρώδης.

Τετρασύλλαβοι δὲ δεκαέξ[10]·

Προκελευσματικὸς ἐκ τεσσάρων βραχειῶν τετράχρονος, οἷον φιλόσοφος. /

Δισπόνδειος[11] ἐκ τεσσάρων μακρῶν ὀκτάχρονος[12], οἷον Ἡρακλείδης.

Παίων πρῶτος[13] ἐκ μακρᾶς καὶ τριῶν βραχειῶν, οἷον Στησίχορος, ὅς ἐστι[14] πεντάχρονος.

Παίων δεύτερος[15] ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, οἷον Ὀνήσιμος.

Παίων τρίτος[16] ἐκ δύο[17] βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας, οἷον Φιλόδημος[18].

Παίων τέταρτος[19] ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οἷον Ἐπιγένης[20].

---

1. om. accent. cod, quod fugit St. || 2. βραχείων cod. || 3. verba οἷον — βραχειῶν a cod. omissa supplevi ex App. Dion. et Rhet. cap. 1. || 4. ἀμφίβραχις cod. || 5. sequitur οἷον ἡγεμών expunctum in cod; tacet St. || 6. βραχεῖος superscr. κ cod; βρακχεῖος St. || 7. om. accent. cod. || 8. βρα (superscr. χ) addito comp. τοῦ ων cod. || 9. ἑξαχρο cod. || 10. ιϛ cod. || 11. διςπόνδιος cod. || 12. ὄκχρονος cod. || 13. πρω cod; πρῶτος St. || 14. ἐστὶ cod. || 15. πέων β′ cod. || 16. γ′ cod. || 17. β′ cod. || 18. ex φυλόδημος factum cod; fugit St. || 19. δ cod. || 20. ἐπιγενής St, sed cod. ἐπιγενὴς. || 7a = 19 pa praec.

Διτρόχαιος[1] ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας ἑξάχρονος[2], οἷον παιδαγωγός[3].

Διίαμβος ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς ⟨καὶ[4] βραχείας καὶ μακρᾶς[4]⟩ ἑξάχρονος[5], οἷον Ἀθηνίων.

Ἀντίσπαστος[6] ἐκ βραχείας καὶ μακρῶν δύο[7] καὶ βραχείας, οἷον[8] Ἀρίσταρχος, Ἀλέξανδρος.

Χορίαμβος[9] ἐκ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς, οἷον Μηριόνης[10].

Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος ἐκ δύο μακρῶν καὶ δύο βραχειῶν[11], οἷον Δημήτριος, Σωτήριλος.

Ἰωνικὸς[12] ἀπ᾽ ἐλάσσονος ἐκ δύο βραχειῶν καὶ δύο μακρῶν, οἷον Διομήδης[13].

Ἐπίτριτος[14] πρῶτος[15] ἐκ βραχείας καὶ τριῶν μακρῶν, οἷον Ἀριστείδης.

Ἐπίτριτος[14] δεύτερος[16] ἐκ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, οἷον Εὐρυμήδης[17], Στησιγήδης[18].

Ἐπίτριτος[14] τρίτος[19] ἐκ μακρῶν δύο καὶ βραχείας καὶ μακρᾶς, οἷον Ἡρωδίων.

Ἐπίτριτος[20] τέταρτος[21] ἐκ τριῶν μακρῶν καὶ βραχείας ἑπτάχρονος[22], οἷον Καλλίξεινος.

τέλος περὶ ποδῶν.

In margine scholium adscriptum eadem manu :

---

1. διτρόχαιος cod, sed δι expunctum est, quod fugit St. || 2. ἐξ ἄχρονος cod. || 3. ita St, sed cod. παιδαγωγὸς. || 4. verba καὶ — μακρᾶς, quae in cod. desunt, addidi. || 5. ἐξάχρονος cod. || 6. ἀντίπαστος cod. || 7. β′ cod. || 8. οἴον cod. || 9. χορείαμβος cod. || 10. μηρϊόνης cod , quasi fuerit μηρ pro μήτηρ. || 11. βραχείων cod. || 12. ἰωνικὸν cod. || 13. διομήδης ex διομήδις factum cod ; fugit St. || 14. $\overset{\tau}{\text{ἐπιτρι′}}$ cod. || 15. α̅ cod. || 16. om. accent, quod fugit St. || 17. legit εὐριμήδης St, deceptus, quia υ et μ coaluerunt. || 18. dubitat inter στησιγήδης et στασιγήδης St ; certum est prius. Tunc illi σ, quod ante ι positum est, sive littera τ sive acutus expunctus impositum. || 19. γ̅ cod. || 20. $\overset{\tau\times}{\text{ἐπίτρι}}$ expuncto super ι altero acuto, quod non fugit St. || 21 δ̅ cod. || 22. ἑπτάχρονος St, ἐπάχρονος cod.

Διὰ[1] τί[1] λέγεται πούς[2]; Διὰ τὸ εὔρυθμον[3] καὶ ἁρμόδιον[4].

---

1. δια^τ` cod. || 2. ποὺς cod. || 3. εὔρυθμαι cod ; ego correxi. || 4. αρμόδιον St, sed adest spiritus lenis.

EPILOGUS

Quaerenti, quid his tractatibus editis lucremur, primum respondebo, sicut lingua graeca eius sanctitatis nobis sit, ut omnia « vestigia semper adorare » debeamus, ita et metricae artis scriptiones omnes colligere, ut tandem penitus cognoscatur, fas esse ; tunc, cum rerum naturalium investigatori concessum sit etiam in animalia minus nobilia inquirere, idem litterarum studioso iuris esse patere, nec, cogitet modo, quid intersit inter Homerum et Tzetzam, res quamvis inficetas negligendas ei esse. Denique commentariis perpetuis rem metricam, qualem excogitaverunt Hephaestio quique eum praecesserunt quique secuti sunt, exponi alicuius momenti esse opinor, quod praecedentes tractatuum byzantinorum editores — Furia, Hermann, Bachmann, Studemund, Zur Jacobsmuehlen, Consbruch — aut omnino praetermiserunt aut brevius fecerunt.

Fateor doctrinam novam ac inauditam his tractatibus non prodi ; attamen sunt loci nonnulli incogniti et complures, qui apud ceteros non ea cura exponebantur. Quod attinet ad Tractatum Urbinatem, heroïcum metrum copiosius describit quam ceteri, praesertim ultimum hexametri pedem, de quo tres explicationes profert. De synizesi nihil novi. Syllaba communis ei tantum est, cum sine causa externa sive syllaba brevis producitur sive

longa corripitur, in qua re consentit cum Planude; contra Hephaestio non solum more solito positione productas syllabas communes dixit, sed etiam eas, quae nostro communes sunt. Maximae autem utilitatis est in doctrina περὶ τῶν διχρόνων exponenda, quorum tria genera distinxit, de quibus egi in annot; Byzantinorum licentiam in litteris ΑΙΥ sive protrahendis sive corripiendis non admittit, una cum Planude; contra admiserunt Anon. Marcianus et Io. Botaniates.

Locus de affectionibus dictionum, qui metrica excipit, cum similibus collatus notitiam grammaticae antiquae auget, nova autem vel pauca vel nulla affert, excepto genitivo Πηλείδαο thessalico dicto.

Totus Tractatus ad compilationem, quam Diassorinum nomine Draconis confecisse probavit L. Cohn, dignoscendam utilis est; apparet eum non scribae, sed potius correctoris munere functum esse ac complura suo marte mutavisse.

Appendicis capita maxima ex parte iam aliunde cognita sunt; epiploce nova adhibetur in cap. 1 de pedibus, versus genus incognitum, quod vocatur κανονικὸν ἡμίτομον, in elegiaco describendo profertur. Variis locis ad textum capitum illorum, quae totiens tradita sunt, constituendum adiumenta suppeditant.

Inter ea frustula, quae ex cod. Ambrosiano hausta sunt, maximi momenti est illud, quo doricum metrum adhuc ignotum explicatur.

Nicetae congeries nihil novi continet, sed historiae metricae artis studiosis alicuius momenti erit, praesertim, cum et ea lectiones interdum meliores praebeat, e. g. ad « lyricum » metrum.

Contra omnibus gratissimum erit fragmentum de littera ς. Probat compluribus exemplis allatis versum illum M 208, de quo adhuc inter editores lis est, emendari

non debere, cum littera aspirata — prae ceteris, ut videtur, ς — ad producendam syllabam brevem per se satis valeat ; bonas lectiones ad versus Bionis et Phaesti affert.

Denique Tractatum Laurentianum adieci, ut specimen capitis de pedibus integrum exhiberem et errores prioris editoris corrigerem.

INDEX AUCTORUM

INDEX NOMINUM ET RERUM

CONSPECTUS OPERIS

CHARTRES. — IMPRIMERIE DURAND, RUE FULBERT.

SOCIÉTÉ D'ÉDITION « LES BELLES LETTRES »

1° COLLECTION DES UNIVERSITÉS DE FRANCE

Sous le patronage de l'Association Guillaume BUDÉ.

AUTEURS GRECS

		Exempl. numérotés sur papier Lafuma.
1. **Platon.** — *Œuvres complètes.* — **Tome I** (Hippias mineur. — Alcibiade. — Apologie de Socrate. — Euthyphron. — Criton). Texte établi et traduit par M. Maurice Croiset, Membre de l'Institut, Administrateur du Collège de France. .	12 fr.	25 fr.
Le texte seul.	7	15
La traduction seule.	6	épuisé.
Apologie de Socrate, le texte seul.	2	
Euthyphron, Criton, le texte seul.	2	
2. **Platon.** — **Tome II** (Hippias majeur. — Charmide. — Lachès. — Lysis). Texte établi et traduit par M. Alfred Croiset, Membre de l'Institut, Doyen honoraire de la Faculté des Lettres de Paris.	12	25
Le texte seul.	7	15
La traduction seule.	6	13
3. **Théophraste.** — *Caractères.* — Texte établi et traduit par M. Navarre, Professeur à la Faculté des Lettres de Toulouse.	5	épuisé.
Le texte seul.	4	10
La traduction seule.	3	7
4. **Eschyle.** — **Tome I** (Les Suppliantes. — Les Perses. — Les Sept contre Thèbes. — Prométhée enchaîné). — Texte établi et traduit par M. P. Mazon, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris.	15	30
Le texte seul.	8	17
La traduction seule.	7	15
Le texte de chacune de ces tragédies, avec notice.	2 25	
5. **Callimaque.** — *Hymnes, Épigrammes et Fragments choisis.* — Texte établi et traduit par M. E. Cahen, Maître de Conférences à la Faculté des Lettres d'Aix-Marseille.	13	27
Le texte seul.	7 50	16
La traduction seule.	6 50	14
6. **Sophocle.** — **Tome I** (Ajax. — Antigone. — Œdipe-Roi. — Électre). — Texte établi et traduit par M. Masqueray, Professeur à la Faculté des Lettres de Bordeaux..	18	36
Le texte seul.	10	20
La traduction seule.	9	18
Le texte de chacune de ces tragédies.	2 75	

7. **Pindare.** — **Tome I.** *Olympiques.* — Texte établi et traduit par M. Puech, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris.	10 fr.	22 fr.
Le texte seul.	9	19
La traduction seule.	8	17
8. **Pindare.** — **Tome II.** *Pythiques.* — Texte établi et traduit par M. A. Puech, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris.	10	22
Le texte seul.	9	19
La traduction seule.	8	17
9. **Isée.** — *Discours.* — Texte établi et traduit par M. P. Roussel, Professeur à la Faculté des Lettres de Strasbourg.	16	33
Le texte seul.	9	19
La traduction seule.	8	17
10. **Aristote.** — *Constitution d'Athènes.* — Texte établi et traduit par MM. Haussoullier, Membre de l'Institut, Directeur à l'École des Hautes-Études, et G. Mathieu, chargé de conférences à la Faculté des Lettres de Nancy.	10	22
Le texte seul.	6	13
La traduction seule.	5	11

AUTEURS LATINS

1. **Lucrèce.** — *De la Nature.* — **Tome I** (Livres I, II, III). Texte établi et traduit par M. Ernout, Professeur à la Faculté des Lettres de Lille. .	épuisé.	22 fr.
2. **Lucrèce.** — **Tome II** (Livres IV, V, VI), texte et traduction.	10	22
Le texte seul (Livres I-VI).	12	25
La traduction seule (Livres I-VI).	10	22
3. **Perse.** — *Satires.* — Texte établi et traduit par M. Cartault, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris.	5	épuisé.
Le texte seul, avec un index.	7	15
La traduction seule.	3	7
4. **Juvénal.** — *Satires.* — Texte établi et traduit par M. de Labriolle, Professeur à la Faculté des Lettres de Poitiers, et M. Villeneuve, Prof. à la Faculté des Lettres d'Aix-Marseille.	16	33
Le texte seul.	9	19
La traduction seule.	8	17
5. **Cicéron.** — *Discours.* — **Tome I** (Pour Quinctius. Pour S. Roscius d'Amérie. Pour S. Roscius le Comédien). Texte établi et traduit par M. de la Ville de Mirmont, Professeur à la Faculté des Lettres de Bordeaux.	12	25
Le texte seul.	7	15
La traduction seule.	6	13

6. **Cicéron.** — *Discours.* — **Tome II** (Pour M. Tullius. Discours contre Q. Cæcilius, dit « La Divination ». Première action contre C. Verrès. Seconde action contre C. Verrès, livre premier, la préture urbaine). Texte établi et traduit par M. de la Ville de Mirmont, professeur à la Faculté des Lettres de Bordeaux. . 16 fr. 33 fr.
Le texte seul. 8 17
La traduction seule. 7 50 16

7. **Cicéron.** — *L'Orateur.* — Texte établi et traduit par M. H. Bornecque, Professeur à la Faculté des Lettres de Lille.. . . . . 11 23
Le texte seul. 6 50 14
La traduction seule. 5 50 12

8. **Sénèque.** — *De la Clémence.* — Texte établi et traduit (avec une introduction et un facsimilé) par M. Préchac, Professeur au lycée de Versailles. 12 25
Le texte seul. 7 15
La traduction seule. 6 13

9. **Sénèque.** — *Dialogues.* — **Tome I.** De la Colère. — Texte établi et traduit par M. Bourgery, Professeur au Lycée de Poitiers. . . 14 28
Le texte seul. 7 15
La traduction seule. 6 13

10. **Tacite.** — *Histoires.* — **Tome I** (Livres I, II, III). Texte établi et traduit par M. Goelzer, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris. 16 33

11. **Tacite.** — **Tome II** (Livres IV et V). . . . 10 22
Le texte seul (Livres I-V). 14 29
La traduction seule (Livres I-V). 13 27

12. **Tacite.** — *Dialogue des Orateurs, Vie d'Agricola, la Germanie.* Texte établi et traduit par MM. Goelzer, Bornecque et Rabaud. . . 16 33
Le texte seul. 9 19
La traduction seule. 8 17

13. **Pétrone.** — *Satiricon.* — Texte établi et traduit par M. Ernout, Professeur à la Faculté des Lettres de Lille. 16 33
Le texte seul. 10 21
La traduction seule. 8 17

14. **Cicéron.** — *De l'Orateur.* (Livre I). — Texte établi et traduit par M. Courbaud. . . . 12 25
Le texte seul. 7 15
La traduction seule. 6 13

15. **Catulle.** — *Œuvres.* — Texte établi et traduit par M. Lafaye, Professeur à la Faculté des Lettres de Paris (avec index). 12 25
Le texte seul. 7 15
La traduction seule. 6 13

2° COLLECTION D'ÉTUDES ANCIENNES

Sous le patronage de l'Association Guillaume BUDÉ.

Histoire de la littérature latine chrétienne (ouvrage couronné par l'Académie française) par M. Pierre de Labriolle, Professeur à la Faculté des Lettres de Poitiers. . 20 fr.

Règles pour éditions critiques, par M. Louis Havet, Membre de l'Institut, Professeur au Collège de France. 2 50

Sénèque Prosateur. — Études littéraires et grammaticales sur la prose de Sénèque le Philosophe par M. A. Bourgery, Professeur au Lycée de Poitiers. 16

3° NOUVELLE COLLECTION DE TEXTES ET DOCUMENTS

Sous le patronage de l'Association Guillaume BUDÉ.

Iuliani Imperatoris Epistulae Leges Poematia Fragmenta varia, coll., rec. I. Bidez et F. Cumont. . . . . 25 fr.

De re metrica tractatus graeci inediti, cong., rec., commentariis instruxit W. J. W. Koster. . 15

4° COLLECTION DE LITTÉRATURE GÉNÉRALE

Sir Roger de Coverley et **Autres Essais Littéraires,** par Sir James Frazer. Traduction de M. Chouville, avec une préface d'Anatole France. 7 50

Sur les Traces de Pausanias par Sir James Frazer. Traduction de M. Roth, préface de M. Maurice Croiset, avec une carte. . . . 8 50

Les Mémoires de Jean-Chrysostome Pasek, commentés et traduits par M. Paul Cazin. . 10

Les Têtes de Chien par M. Ierasek, traduction et adaptation de MM. Maloubier et Tilsher. 10

EN PRÉPARATION

Antiphon. — *Discours*, par M. L. Gernet.
Salluste. — *Œuvres,* par Mlle Ornstein et M. Romand.

Cicéron. — *Brutus*, par M. J. Martha.
Platon. — Tome III, par M. A. Croiset.
Pindare. — Tomes III et IV, par M. Puech.
Sénèque. — *Des Bienfaits*, par M. Préchac.
Aristophane. — Tome I, par MM. V. Coulon et H. Van Daele.
Virgile. — *Énéide*, par MM. H. Gœlzer et A. Bellessort.
Eschyle. — Tome II, par M. P. Mazon.
Le poème de l'Etna, par M. Vessereau.
Homère. — *Odyssée*, par M. V. Bérard.
Velleius Paterculus, par M. Cypriani.
Platon. — Tome X, par M. A. Rivaud.
Sénèque. — *Consolations*, par M. R. Waltz.
Platon. — Tomes VIII et IX, par M. A. Diès.
Apulée. — *Œuvres*, par M. P. Vallette.
Sophocle. — Tome II, par M. P. Masqueray.
César. — *Guerre des Gaules*, par M. L. Constans.
Athénée, par M. A. M. Desrousseaux.
Euripide. — Tomes I et II, par M. L. Méridier.
Euripide. — Tome III, par MM. H. Grégoire et L. Parmentier.
Alcée et Sapho, par M. Th. Reinach.
Théocrite, par M. Ph. E. Legrand.
Sénèque. — *De la vie heureuse*, par M. Bourgery.
Lucain. — *La Pharsale*, par M. Bourgery.
Properce, par M. Paganelli.
Sénèque. — *Tragédies*, par M. Herrmann.
Tibulle. — *Élégies*, par M. Ponchont.
Eschine. — *Discours*, par MM. V. Martin et Guy de Budé.
Cicéron. — *Discours*. **Tome III**, par M. de la Ville de Mirmont.
Platon. — Tome IV, par M. L. Robin.
Ovide. — *Héroïdes*, par MM. Marcel Prévost et H. Bornecque.
Tacite. — *Annales*, par M. H. Goelzer.
Thucydide, par M. L. Bodin.
Dinarque. — *Discours*, par M. M. Lacroix.
Hypéride. — *Discours*, par M. G. Colin.
Saint Augustin. — *Confessions*, par M. de Labriolle.
Hésiode, par M. P. Mazon.
Psellos. — *Chronographie*, par M. E. Renauld.
Marc Aurèle. — *Pensées*, par M. Trannoy.
Ésope. — *Fables*, par M. E. Chambry.
Julien. — *Œuvres*, par M. Bidez.
Lysias, par MM. Gernet et Bizos.
Saint-Cyprien. — *Correspondance*, par M. L. Bayard.
Les Panégyriques Latins, par M. Galletier.

Tous ces volumes se vendent également reliés (toile souple, fers spéciaux) avec une augmentation de 5 francs.